

VLAAMS PARLEMENT

ZITTING 1995-1996

Nr. 3

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

4 MAART 1996

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 3 en 4)	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	423
Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	423
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	427
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	430
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening	432
Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media	439
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	442
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	443
Anne Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid	446
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 5)	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	446
Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	447
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	447
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	448
II. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. art. 80, 5)	
Nihil	
REGISTER	450

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 3 en 4)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN, WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 10
van 23 november 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vlaanderen-Nederland – Hulpverlening

De Vlaamse en de Nederlandse regering hebben op 17 januari 1995, naast een aantal verdragen, ook een gemeenschappelijke verklaring ondertekend. Eén van de concrete punten in deze gemeenschappelijke verklaring is dat de grensoverschrijdende samenwerking zal worden bevorderd.

Kan de minister-president mij meedelen of de samenwerking inzake geneeskundige hulpverlening onder deze gemeenschappelijke verklaring ressorteert?

Zo ja, op welke wijze zal ze worden bevorderd en hoe zullen de gedecentraliseerde overheden erbij worden betrokken?

Antwoord

In artikel 7 uit de gemeenschappelijke verklaring tussen de Vlaamse regering en de Nederlandse regering wordt gesteld dat de Vlaamse en Zuidnederlandse provincies, gemeenten en andere decentrale overheden reeds lang een traditie van samenwerking hebben. Met ingang van 1993 werd deze uitgebreid met de samenwerking tussen Vlaanderen en de gezamenlijke Zuidnederlandse provincies.

Deze samenwerking kwam er op initiatief van de minister-president, die een nauw contact wilde tot stand brengen tussen de Vlaamse provincies, de Vlaamse Gemeenschap en de Zuidnederlandse provincies. Deze laatste hadden overigens zelf de wens geuit om meer met Vlaanderen samen te werken.

In dit raam van samenwerking tussen Vlaanderen en de Zuidnederlandse provincies nam de minister-president op 24 oktober 1995 deel aan het bestuurlijk overleg te Maastricht.

De werkzaamheden binnen het bestuurlijk overleg worden gevoed door 5 technische werkgroepen, waaronder een werkgroep Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur (WVC).

Binnen deze werkgroep werd het onderwerp van de grensoverschrijdende zorg als acuut probleem op het voorplan geschoven. Dit bracht mee dat een groot aan-

tal hierbij betrokken personen in de werkgroep werd opgenomen (ambtenaren, de Vlerickschool, de Christelijke Mutualiteiten, vertegenwoordigers van de zorgverzekeraars, de patiëntenorganisaties en de zorgverstrekkers).

De invoering van het vrij verkeer van personen en diensten binnen de Europese Unie had meegebracht dat veel Nederlanders vooral in streken met een geringe zorginfrastructuur (Zeeuws-Vlaanderen), met het akkoord van hun ziektekostenverzekeraars, gebruik gingen maken van het Vlaamse zorgaanbod (vooral gespecialiseerde medische diensten). Vlaanderen kent immers geen wachtlijsten, geen echelonnering en de dienstverlening en de kwaliteit van de zorg wordt door Nederlanders erg gewaardeerd.

Dit is een probleem omdat de Nederlandse infrastructuur uitgehold wordt (ziekenhuisvoorzieningen in Zeeuws-Vlaanderen).

Er is momenteel echter geen pasklare oplossing. Ook het daarover uitgevoerd onderzoek heeft niet toegelaten concrete oplossingen voor te stellen. Dit onderzoek wordt nog voortgezet in het kader van het Interreg II-programma.

In het kader van de werkgroep WVC wordt aldus gezocht naar complementaire ontwikkelingen in de zorgsector in Vlaanderen en de Zuidnederlandse provincies.

De Vlaamse regering en de colleges van gedeputeerde staten van de drie Zuidnederlandse provincies besloten op 24 oktober 1995 in overleg te treden met de nationale regeringen, ter voorbereiding van een bilateraal verdrag tussen België en Nederland over de grensoverschrijdende zorg en de samenwerking tussen zorgaanbieders en -verzekeraars langs de grens.

LUC VAN DEN BOSSCHE

MINISTER VICE-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 13
van 17 november 1995
van de heer KRIS VAN DIJCK

Non-discriminatiebeleid – Schoolverzuim en leerlingenspreiding

Tijdens de zomer van 1993 werd er een gemeenschappelijke verklaring inzake een non-discriminatiebeleid in het onderwijs ondertekend door de minister, de onderwijsnetten en de vakbonden. De partijen kwamen overeen om alle jongeren, ongeacht hun ras of etnische herkomst, werkelijk gelijke onderwijskansen te bieden. Om dit te bereiken zouden er twee concrete doelstellingen worden nagestreefd: het bevorderen van een meer evenredige aanwezigheid van doelgroepopleerlingen in alle scholen en een meer bewuste opstelling van de scholen tegen discriminatie.

In de praktijk bestaan hier heel wat moeilijkheden, waardoor een aantal kinderen bijvoorbeeld niet naar school gaat of te laat naar school gaat.

1. Heeft de minister zicht op de mate waarin in die gevallen de schoolplicht niet wordt nageleefd ?
2. Rijzen er geen problemen met betrekking tot het grondwettelijk recht op onderwijs en de vrije schoolkeuze ?
3. Welke maatregelen heeft de minister getroffen om zulke situaties in de toekomst te voorkomen ?

Antwoord

1. In antwoord op de vraag van het Vlaams parlementslid over het aantal kinderen die n.a.v. de non-discriminatieverklaring de leerplicht niet volgen, verwijs ik naar de werkzaamheden van de beoordelings- en bemiddelingscommissie in de Vlaamse Onderwijsraad. Deze commissie heeft als opdracht klachten over de non-discriminatieverklaring op te volgen.

Voor het schooljaar 1995-96 zijn er in het totaal 9 klachten. Het gaat in het totaal om 15 personen, waarvan 8 leerplichtig, 2 volwassenen en 5 kleuters. 1 leerplichtige leerling is momenteel niet ingeschreven in een school, maar wordt ingeschreven in het deeltijds onderwijs. 1 kleuter gaat niet naar school. Deze zaak sleept al enige tijd aan en zowel de ouders als de school stellen zich onverzoenlijk op. De onderwijsinspectie tracht te bemiddelen.

Het gaat dus niet om grote aantallen. Het fenomeen mag echter niet geminimaliseerd worden. Heel wat problemen worden door bemiddeling ter plaatse opgelost zodat het niet tot een klacht komt. Het kan immers niet de bedoeling zijn dat omwille van de non-discriminatieverklaring kinderen – ook al zijn ze niet leerplichtig – niet naar school zouden gaan. Om daarop te anticiperen wordt in de lokale overeenkomsten opgenomen dat doorverwijzing nooit tot gevolg mag hebben dat een leerling – al dan niet leerplichtig – niet meer naar school zou gaan. Mijn vertegenwoordiger en de inspectie zien er in de beoordelingscommissie nauw op toe dat problemen snel worden aangepakt en worden opgelost.

2. Met betrekking tot het grondwettelijk recht op onderwijs en de vrije schoolkeuze wil ik heel duidelijk zijn. De keuze van de ouder moet worden gerespecteerd. Men kan enkel doorverwijzen mits overreding. De non-discriminatieverklaring kan geen reden zijn om leerlingen de toegang te weigeren, wanneer het pedagogisch project van de school wordt onderschreven.
3. Maatregelen ter voorkoming zijn het expliciet opnemen van de vrije schoolkeuze in de lokale overeenkomsten en het nauwkeurig opvolgen van klachten.

Vraag nr. 14 van 17 november 1995 van de heer JOHAN DE ROO

Deeltijdse terbeschikkingstelling – Vervangingsvoorwaarden

In het kader van het besluit van de Vlaamse regering van 20 april 1994 betreffende de officiële codificatie van de onderwijswetgeving en de onderwijsreglementering, deel 8, titel 1, hoofdstuk 2, en van de ministeriële omzendbrief OND/I/6/CR/SH/JS van 15 december 1993, heb ik de volgende vragen over de deeltijdse terbeschikkingstelling wegens persoonlijke aangelegenheden voorafgaand aan het rustpensioen, afgekort DTBS 55+.

1. Waarom is er een verschil in voorwaarden, wat de vervanging van het personeelslid betreft, tussen de voltijdse en de deeltijdse terbeschikkingstelling ? Bij de deeltijdse is als voorwaarde gesteld dat het personeelslid moet vervangen worden door een terbeschikkinggesteld personeelslid dat nog niet werd gereffecteerd of wedertewerkgesteld ; bij de volledige TBS 55+ is deze voorwaarde niet gesteld.
2. Deze bijkomende voorwaarde is van die aard dat slechts per uitzondering iemand van deze mogelijkheid kan gebruik maken. Is dat niet in tegenspraak met het beleid van de Vlaamse regering om de werkgelegenheid te bevorderen ?

Antwoord

De bovenvermelde terbeschikkingstellingen werden gecreëerd op verschillende tijdstippen en uitgaande van verschillende doelstellingen. Het koninklijk besluit nr. 297 van 31 maart 1984 (voltijdse terbeschikkingstelling voorafgaand aan het rustpensioen) beoogde een arbeidsbevorderend en arbeidsverdelend effect.

Het besluit van de Vlaamse regering van 20 april 1994 (deeltijdse terbeschikkingstelling voorafgaand aan het rustpensioen) werd gecreëerd ingevolge het akkoord van sectorale sociale programmatie voor de jaren 1993 en 1994 voor de sector Onderwijs van de Vlaamse Gemeenschap (CAO), en had tot doel de terbeschikkingstelling wegens ontstentenis van betrekking, zij het niet volledig, dan toch voor een deel op te lossen. Hier toe moeten de personeelsleden die een deeltijdse terbeschikkingstelling krijgen, alleszins bij de aanvang van de terbeschikkingstelling, worden vervangen door een personeelslid dat ter beschikking gesteld is wegens volledige of gedeeltelijke ontstentenis van betrekking en nog niet werd gereffecteerd of wedertewerkgesteld. Ook tijdens de duur van de deeltijdse terbeschikkingstelling moet het personeelslid bij absolute voorrang vervangen blijven door een personeelslid dat ter beschikking gesteld is wegens ontstentenis van betrekking. Het personeelslid dat dergelijke deeltijdse terbeschikkingstelling wenst te verkrijgen, kan zelf een "ruilpartner" zoeken. De inrichtende macht moet uiteraard akkoord gaan met de voorgestelde vervanger.

Voor het akkoord van sectorale sociale programmatie voor de jaren 1993 en 1994 voor de sector Onderwijs van de Vlaamse Gemeenschap was een globaal bedrag op de begroting uitgetrokken waarbinnen al de overeengekomen maatregelen moesten worden uitgewerkt. Om budgettaire redenen dient de vervanging bij deeltijdse terbeschikkingstelling voorafgaand aan het rustpensioen door een wegens ontstentenis van betrekking terbeschikking gesteld personeelslid, ook nu nog te worden behouden.

Vraag nr. 15
van 17 november 1995
van de heer MANDUS VERLINDEN

ARGO en LORGO's – Evaluatie en beleidsbijstelling

Enkele weken voor de laatste ontbinding van het parlement uitte de voorzitter van de CVP, de heer Johan Van Hecke, krachtige kritiek op het beleid van de minister ten aanzien van de organisatie van het gemeenschapsonderwijs en meer bepaald ten aanzien van de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs (ARGO) en de Lokale Raden voor het Gemeenschapsonderwijs (LORGO's).

Op een eerdere vraag nr. 235 van 2 september 1993 (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 21 van 4 oktober 1993, blz. 1114) betreffende een ethische gedragscode, kondigde de minister een globale evaluatie aan van de werking van de lokale raden en een aanpassing van het algemeen model van werkingsreglement.

1. Werden, ingevolge de kritiek van de heer Johan Van Hecke, reeds beleidsaanpassingen doorgevoerd ?
2. Werden reeds betere regels van ethiek vastgelegd overeenkomstig het antwoord van de minister op de bovenvermelde vraag en werden reeds maatregelen genomen die een einde kunnen stellen aan het soort van territoriumgevecht tussen leden van sommige raden met sommige directies ?
3. In welke mate heeft de toepassing van het bijzonder decreet betreffende de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs van 19 december 1988, bijgedragen tot de uitbreiding van dit onderwijsnet ?

Antwoord

1. Beleidsaanpassingen werden niet doorgevoerd ingevolge de kritiek van de heer Johan Van Hecke. Wel worden er beleidsaanpassingen ingevoerd op twee niveaus : het niveau van de Vlaamse regering en het niveau van ARGO. Wat de Vlaamse regering betreft zijn de bepalingen uit het regeerakkoord duidelijk :

"De conclusies en aanbevelingen in het doorlichtingsrapport met betrekking tot het gemeenschapsonderwijs zullen worden uitgevoerd. De Vlaamse regering zal de Vlaamse Raad uitnodigen de decoretaale basis te leggen voor de bijsturing van de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs (ARGO) in functie van het verder realiseren van de oorspronkelijke doelstellingen (decentraliseren – democratiseren – responsabiliseren)".

Ook de beleidsnota is duidelijk.

In zijn doorlichtingsrapport stelt het Management Consulting Bureau Ernst & Young mogelijke acties voor de bijsturing van de ARGO voorop. De conclusies en aanbevelingen zullen systematisch worden uitgevoerd.

- 1.1. Bijsturing zonder wijziging van de huidige reglementering

De bestaande praktijk zal worden verbeterd door onder meer een reductie van de personeelsformatie, een herstructurering van de centrale ARGO-organisatie en van de werking van de centrale bestuursorganen. Het realiseren van financiële doorzichtigheid en overzichtelijkheid via het invoeren van een eenvormig boekhoudkundig plan voor alle lokale raden van het gemeenschapsonderwijs zal worden nagestreefd, alsmede een afslanking en upgrading van de ARGO-administratie. Om de bestaande praktijk bij te sturen worden gesprekken gevoerd met de ARGO-top en met de regeringscommissaris.

- 1.2. Bijsturing die uitsluitend een wijziging van de ARGO-specifieke reglementering behoeft

Een aantal van de beoogde verbeteringen van de ARGO-werking die in de richting gaan van een grotere decentralisatie, impliceren een wijziging van het bijzonder decreet en dus van het politiek akkoord. Hieronder vallen activiteiten zoals de verandering van samenstelling van de centrale raad en van de lokale raden, het rechtstreeks doorstorten van de dotaties aan de lokale raden, het verlenen van reglementaire delegaties aan de lokale raden, het integraal overhevelen van het personeelsbeleid naar de lokale raden, het herdefiniëren van de taken van de regeringscommissaris. Om het bijzonder decreet te wijzigen, is een tweederde meerderheid in het Vlaams parlement vereist.

Op het niveau van de ARGO hield de ARGO-administratie een eigen evaluatie, na de verzoeken van de eigen onderwijswereld gepeild te hebben, wat onder meer resulteerde in een nieuw ontwerp van Algemeen Model van Algemeen Werkingsreglement Lokale Raden.

2. Dit Algemeen Model van Algemeen Werkingsreglement werd grondig getoetst en geëvalueerd door diverse betrokkenen zoals een aantal directies en voorzitters van lokale raden. De ondertekening van de verklaring van gehechtheid aan het gemeenschapsonderwijs blijft gehandhaafd. In het Algemeen Model van Algemeen Werkingsreglement van de Lokale Raden is een ethische gedragscode ingebouwd. Wat in mijn antwoord op de vraag nr. 235 van 2 september 1993 nog een intentie was, staat nu ingeschreven in het ontwerp dat ter goedkeuring is voorgelegd aan de Centrale Raad van de ARGO.
3. Het gemeenschapsonderwijs kent de laatste jaren een lichte leerlingenwinst. Het is mij in de huidige omstandigheden onmogelijk om na te gaan in hoeverre dit het gevolg is van de toepassing van het bij-

zonder decreet betreffende de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs van 19 december 1988. Dit decreet, hoe waardevol ook, is slechts één van de vele factoren die een rol spelen in de ontwikkeling van het gemeenschapsonderwijs.

Vraag nr. 16
van 20 november 1995
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Onderwijzend personeel – Politiek verlof

Het goed voorbereiden van een gemeente- of een OCMW-raad vraagt heel wat tijd. De gemeente- en OCMW-raadsleden hebben het recht om alle dossiers in te kijken. Hiervoor kunnen ze gebruik maken van het zogenaamde politiek verlof.

Blijkbaar bestaat er een discriminatie van gemeente- of OCMW-raadsleden die in het onderwijs staan. Die worden namelijk uitgesloten van het politiek verlof.

Welke maatregelen heeft de minister genomen opdat ook het onderwijzend personeel kan genieten van het politiek verlof bij de uitoefening van hun mandaat ?

Antwoord

1. Het politiek verlof is geregeld in titel II, hoofdstuk III (artikelen 29 tot 36 en artikel 37, 6°) van het decreet van 28 april 1993 betreffende het onderwijs IV, gewijzigd bij de artikelen 36 tot 38 van het decreet van 15 december 1993 betreffende het onderwijs V, voor de personeelsleden van het onderwijs en van de psycho-medisch-sociale centra die onderworpen zijn aan de decreten van :

- 27 maart 1991, betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het gemeenschapsonderwijs ;
- 27 maart 1991, betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde psycho-medisch-sociale centra ;
- 17 juli 1991, betreffende inspectie en pedagogische begeleidingsdiensten.

In voormelde decretale bepalingen, die van toepassing zijn op de vastbenoemde en tot de proeftijd toegelaten personeelsleden, wordt uitdrukkelijk bepaald voor welke mandaten een personeelslid verlof moet nemen en voor welke mandaten een personeelslid vrijwillig verlof kan nemen. In deze decretale regeling is in geen vrijstelling van dienst voorzien voor de uitoefening van bepaalde (kleinere) politieke mandaten, zoals burgemeester van kleinere gemeenten, gemeenteraadslid, lid van het OCMW... In verband met de opgeworpen kwestie verwijs ik het Vlaams parlementslicid naar punt 1 van het antwoord dat ik heb verstrekt op de vraag nr. 53 van 13 december 1994 van de heer M. Bourgois (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7 van 30 januari 1995, blz. 315-316).

Zoals blijkt uit het verslag namens de commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

(Stuk 292 (1992-1993) – nr. 3 – zitting 1992-1993 – 24 maart 1993), werd bij het uitwerken van de voormelde decretale bepalingen bewust geopteerd om het verlof te verplichten voor de grote politieke mandaten. Het vrijwillig politiek verlof voor de minder grote mandaten moet, net zoals het verplicht politiek verlof, voltijds zijn, om in de scholen geen organisatorische problemen te veroorzaken. Om dezelfde reden wordt er trouwens voor de kleine politieke mandaten in geen politiek verlof voorzien.

Het ligt niet in de bedoeling een regeling uit te werken van vrijstelling van dienst voor de uitoefening van andere (kleinere) politieke mandaten.

2. In uitvoering van het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap, werd voor de politieke mandaten een regeling getroffen in het kader van de cumulatierегeling. Bij besluit van de Vlaamse regering van 3 mei 1995, werd de lijst vastgesteld van andere beroepsactiviteiten of bezoldigde activiteiten die een groot gedeelte van de tijd in beslag nemen van een lid van het onderwijzend personeel, werkzaam in de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap. Artikel 1, 1° van dit besluit vermeldt de politieke mandaten.

Vraag nr. 17
van 22 november 1995
van de heer DIDIER RAMOUDT

Bestuur Leerlingenvervoer – Diplomaniveau

Het huidige kader van het bestuur Leerlingenvervoer bestaat uit een directeur en 5 diensthoofden, één voor elke provinciale buitendienst.

Wat is het vereiste diplomaniveau voor deze kaderfuncties ?

Als er ter zake geen vereisten zijn, wat is dan het huidige feitelijke diplomaniveau van deze functies ?

Antwoord

Terwijl in de personeelsformatie van het vroegere bestuur Leerlingenvervoer, zoals vastgelegd in het besluit van de Vlaamse regering van 21 december 1990 (Belgisch Staatsblad van 15 januari 1991), nog een opdeling werd gemaakt tussen hoofdbestuur en buitendiensten, geeft de huidige personeelsformatie zoals bepaald in het besluit van de Vlaamse regering van 7 december 1994 (BS van 22 december 1994) enkel een opsomming van graden en het aantal betrekkingen daaraan verbonden, met dien verstande dat de betrekkingen in de B-kolom uitdovend zijn.

Er kan derhalve niet worden gesteld dat de formatie van de cel Leerlingenvervoer uit een directeur en 5 diensthoofden bestaat.

De feitelijke toestand is wel zo dat de cel Leerlingenvervoer de facto wordt geleid door een directeur en 5 provinciale buitendiensten telt.

De graad van directeur behoort tot niveau A, waarvoor bij werving een diploma van universitair of daarmee gelijkgesteld niveau is vereist.

Vraag nr. 18
van 22 november 1995
van de heer DIDIER RAMOUDT

Bestuur Leerlingenvervoer – Opleidingen

Ik veronderstel dat het kader van het bestuur Leerlingenvervoer geregeld bijscholing krijgt inzake gemeenschappelijk vervoer.

1. Kan de minister mij een overzicht geven van de voornaamste studiedagen en opleidingen die door de leden van dit kader de laatste 5 jaar werden gevolgd, specifiek op het terrein van gemeenschappelijk vervoer ?
2. Kan de minister mij een overzicht geven van de voornaamste opleidingen die door de leden van dit kader de laatste 5 jaar werden gegeven op hetzelfde terrein ?

Antwoord

1. De vormingsdienst van het departement Onderwijs houdt een overzicht bij van de gevolgde opleidingen die via hem worden aangevraagd of waarvoor bij hem toestemming wordt gevraagd.

Dit betekent dat deze dienst geen overzicht heeft van de opleidingen die zonder zijn tussenkomst worden gevolgd (bv. omdat zij gratis zijn of omdat het personeelslid de opleiding op eigen initiatief volgt).

Werden telkens door 1 lid van het kader gevolgd :

- 28 en 29 november 1990 (Kortrijk) : Internationale verkeersdagen City Management inzake vervoer (organisatie : dienst verkeersveiligheid stad Kortrijk) ;
 - 17 en 18 oktober 1991 (Gent) : Verkeer in België in 2000, mobiliteit of chaos ? 20ste Vlaams wetenschappelijk economisch congres (organisatie : Vereniging voor Economie VZW) ;
 - 24 januari 1992 (Brugge) : Grensoverschrijdend gemeenschappelijk vervoer (organisatie : provinciebestuur West-Vlaanderen) ;
 - 27 september 1993 (Ieper) : Overleg met Noord-Frankrijk (organisatie : provinciebestuur West-Vlaanderen) ;
 - 14 september 1994 (Brugge) : Sectoroverleg : transport en commun Nord-Pas de Calais en West-Vlaanderen (organisatie : provinciebestuur West-Vlaanderen) ;
 - 22, 23 en 24 november 1994 (Kortrijk) : bereikbare en leefbare binnensteden door meer gemeenschappelijk vervoer (organisatie : dienst Verkeersveiligheid stad Kortrijk).
2. Ook wat de door personeelsleden gegeven opleidin-

gen betreft, beschikt de vormingsdienst slechts over een overzicht van de door de personeelsleden meegedeelde opleidingen.

Werden telkens door 1 lid gegeven :

- 3 mei 1990 (Leuven) : Les over regeringsverklaring van de Vlaamse executieve onder andere over mobiliteit (KUL) ;
- 23 mei 1992 (Wemmel) : Gemeenschappelijk leerlingenvervoer (Nationale Confederatie van Ouderverenigingen – NCOV nationaal) ;
- 13 maart 1993 (Wemmel) : Gemeenschappelijk leerlingenvervoer (NCOV nationaal) ;
- 12 maart 1994 (Antwerpen) : Organisatie van ophaaldiensten met schoolbussen (NCOV nationaal) ;
- 26 juni 1994 (Kortrijk) : Project schoolvervoer regio Kortrijk (NCOV West-Vlaanderen) ;
- 6 december 1994 (Roeselare) : Integratie in De Lijn of desintegratie van het leerlingenvervoer (Vlaams Instituut voor Zelfstandig Ondernemen – VIZO).

Vraag nr. 19
van 22 november 1995
van de heer BART VANDENDRIESSCHE

Onvolledige lagere scholen – Omzendbrief

De schoolpactwet van 29 mei 1959 artikel 24, paragraaf 2 bepaalt "Een school of een afdeling van een inrichting voor bewaarschool, lager, middelbaar, normaal-, technisch of kunstonderwijs wordt gesubsidieerd wanneer ze zich gedraagt naar de wettelijke en reglementaire bepalingen betreffende de inrichting der studiën en de toepassing van de taalwetten." Bovendien moet zij : "1° een structuur aannemen overeenkomstig een decreet of een door de Vlaamse executieve aangenomen besluit of die goedgekeurd is door de Vlaamse executieve, ...".

In zijn omzendbrief aan alle Vlaamse scholen van 1 juni 1995 legt de minister een structuur op waarbij een lagere school of een basisschool de zes leerjaren moet omvatten. In zijn omzendbrief van 27 juli 1995 doet de minister een voorstel tot fusie als mogelijke uitweg.

1. Uit welke wettelijke of decretale bepaling put de minister zijn bevoegdheid om dergelijke omzendbrief uit te vaardigen en te doen naleven ? Met andere woorden, is deze omzendbrief gesteund op een wettelijke basis ?
2. Bestaat hieromtrent een besluit van de Vlaamse regering ?
3. Op welk decreet is de omzendbrief van 27 juli 1995 gebaseerd ? Betreft het hier het toekomstig decreet voor het basisonderwijs ?
4. Waaraan moet een inrichtende macht in casu de voorrang geven : aan een ministeriële omzendbrief of aan een (wettelijke) decretale bepaling ?

5. Hoeveel en welke lagere scholen of basisscholen zijn naar aanleiding van bedoelde omzendbrief van 1 juni 1995 gefusioneerd ?

Antwoord

1. Voor het antwoord, zie onder punt 3 en 4.
2. Tot op heden is er hieromtrent nog geen besluit van de Vlaamse regering.
3. De rechtsgrond voor de omzendbrief van 27 juli 1995 zal worden vastgelegd in het decreet basisonderwijs.
4. In de hiërarchie van de rechtsnormen heeft een decretale bepaling uiteraard voorrang op een ministeriële omzendbrief. De omzendbrieven van 1 juni 1995 en 27 juli 1995 en 27 juli 1995 zijn echter niet in strijd met de reeds bestaande wettelijke bepalingen en bovendien is het niet ongebruikelijk dat maatregelen die noodzakelijk zijn reeds bij omzendbrief ter kennis worden gebracht, in afwachting van een wettelijke of decretale regeling, al dan niet met terugwerkende kracht.

5. Ges. vrije basisschool Hoge Akker 16 Kontich	gefuseerd met	Ges. vrije lagere school Montfortstraat 3 Kontich
Ges. vrije basisschool Begijnhofstraat 8 Puurs	gefuseerd met	Ges. vrije lagere school Kerkplein 11 Puurs
Ges. vrije kleuterschool Somersstraat 23 Borgerhout	gefuseerd met	Ges. vrije basisschool Kroonstraat 122 Borgerhout
Ges. vrije basisschool Collegestraat 15 Geel	gefuseerd met	Ges. vrije basisschool Pas 94 Geel
Ges. gemeentelijke basisschool Teekbroek 22 Testelt	gefuseerd met	Ges. vrije basisschool Ter Elzen Zichem
Ges. vrije basisschool Kievitstraat 101 Hasselt	gefuseerd met	Ges. vrije basisschool Zegestraat 40 Hasselt
Ges. vrije basisschool Gemeenteplein 7 Lummen	gefuseerd met	Ges. vrije basisschool Ketelstraat 7 Lummen
Ges. vrije basisschool Marie-Josestraat 4 Maasmechelen	gefuseerd met	Ges. vrije basisschool Kastanjelaan 57 Maasmechelen
Ges. vrije basisschool De Schom 8 Genk	gefuseerd met	Ges. vrije basisschool Plattevijverstraat 4 Genk
Ges. vrije basisschool Sint-Martensplein 2A Aalst	gefuseerd met	Ges. vrije basisschool Onderwijsstraat 2 Aalst

Het is niet duidelijk of deze fusies zijn doorgevoerd naar aanleiding van deze omzendbrief, dan wel of zij ook zonder deze omzendbrief zouden doorgevoerd zijn.

Deze hierboven opgesomde scholen genieten de gunstmaatregelen overeenkomstig de omzendbrief van 27 juli 1995.

Vraag nr. 20 van 23 november 1995 van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE

Voornaamvermelding – Navolging initiatief Vlaamse Raad

Op 11 oktober 1995 besliste het bureau van het Vlaams parlement wat volgt.

1. In alle publikaties van het Vlaams parlement wordt, telkens wanneer een persoon wordt vermeld, steeds de voornaam voor de naam voluit geschreven.
2. Met de "voornaam" wordt de eerste officiële voornaam bedoeld, tenzij de betrokkene verkiest de gebruikelijke roepnaam te vermelden.
3. Met publikaties wordt bedoeld : alle officiële stukken, briefwisseling, mededelingen aan het publiek, interne nota's, enzovoort.
4. Van deze bureaubeslissing wordt onmiddellijk kennis gegeven aan de Vlaamse regering.

Deze laatste bepaling heeft tot doel dat ook de Vlaamse regering een zelfde richtlijn zou uitvaardigen voor de eigen publikaties en die van de administraties.

Heeft de minister ter zake reeds een initiatief genomen ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 21 van 24 november 1995 van de heer DIDIER RAMOUDT

Toewijzing schoolbusritten – Dagprijzen en loonkosten

In het ministerieel besluit van 17 december 1991 "tot vaststelling van de bezoldigingsmodaliteiten van de personen die ermee belast zijn de gehandicapten die een instelling, een afdeling of een instituut voor buitengewoon onderwijs bezoeken, tijdens het gemeenschappelijk vervoer te helpen en te bewaken" (Belgisch Staatsblad 13 maart 1992), werd de betaling van de busbegeleiders voor het eerst opgetrokken tot het minimumuurloon.

In het ministerieel besluit van 20 september 1993 "tot vaststelling van het bijzonder bestek voor vervoer van de leerlingen die door de Vlaamse Gemeenschap georganiseerde of gesubsidieerde onderwijsinstellingen bezoeken" (Belgisch Staatsblad 18 december 1993 en 29 december 1993), schrijft de minister in artikel 10 : "De vervoerder moet het vervoer volgens de wettelijke voorwaarden verzekeren en verbindt zich tot de naleving van de sociale wetgeving."

Bij de openbare aanbesteding van 9 december 1993 werden ritten toegewezen tegen dagprijzen die nauwe-

lijks hoger zijn dan de loonkosten van de chauffeur (althans zonder zwartwerk).

Heeft de minister in deze gevallen onderzocht of het aantal uren dat de chauffeur wordt betaald minstens even groot is als het aantal uren dat de busbegeleider betaald wordt op dezelfde rit ?

Antwoord

Ingevolge de openbare aanbesteding dd. 9 december 1993 zijn 770 ophaaldiensten-leerlingenvervoer gegund met ingang van 1 januari 1994, overeenkomstig de wetgeving op de overheidsopdrachten.

In uitvoering van artikel 7 van het ministerieel besluit (MB) van 20 september 1993 tot vaststelling van het bijzonder bestek voor vervoer van de leerlingen die de door de Vlaamse Gemeenschap georganiseerde of gesubsidieerde onderwijsinstellingen bezoeken, wordt de overeenkomst gesloten voor de duur van 1 jaar, mogelijk stilzwijgend jaarlijks te verlengen tot maximum 5 jaar voor gewone bussen en 7 jaar voor bussen uitgerust met lift voor rolwagens.

Krachtens artikel 8 § 3 van genoemd MB kunnen beide partijen de overeenkomst jaarlijks beëindigen bij aangetekend schrijven, mits vooropzeg van 3 maanden vóór het verstrijken van het contract. Aldus zijn 26 op 770 contracten door de beroepsvervoerders aangetekend opgezegd vóór 1 oktober 1994.

Wat artikel 10 van dit MB betreft, kan ik het Vlaams parlementslid meedelen dat de vervoerder zich van zijn kant verplicht het vervoer volgens de wettelijke voorwaarden te verzekeren en zich verbindt tot de naleving van de sociale wetgeving. De controle op het zwartwerk behoort niet tot het domein van mijn departement.

Bovendien kan uit de aangeboden dagprijzen niet worden afgeleid dat ritten zijn toegewezen tegen dagprijzen die nauwelijks hoger liggen dan de loonkosten van de chauffeur. De gemiddelde opdracht van één chauffeur voor prestaties "leerlingenvervoer", bedraagt ± 4 uren per dag, dit wil zeggen een halftijdse opdracht.

Ik distantieer mij derhalve van andere chauffeursopdrachten, eventueel binnen een voltijdse job, rekening houdende met het feit dat ook vriendenkringen en familiebedrijven in aanmerking worden genomen bij aanbesteding overeenkomstig de wetgeving op de overheidsopdrachten.

Vraag nr. 22 van 24 november 1995 van de heer JAAK GABRIELS

Huisartsen in beroepsopleiding – Inschrijving universiteit

De huisartsen in beroepsopleiding (HIBO's) moeten zich inschrijven aan de universiteit, hoewel ze er geen

cursussen volgen. Ze krijgen er ook geen vergoeding voor.

Wat is de logica achter deze maatregel ?

Antwoord

De specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde is een volwaardige academische opleiding die wordt afgerond met de academische graad van huisarts. Uit de aard van de opleiding volgt dat de inhoud ervan veel meer praktijkgericht dan theoretisch zal zijn. Dit neemt niet weg dat de studenten examens dienen af te leggen en zich dienen te laten inschrijven. Dit zijn immers twee noodzakelijke voorwaarden voor het behalen van een academische graad en derhalve ook voor de academische graad van huisarts. De studenten die de specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde volgen betalen een eenmalig inschrijvingsgeld voor het achtste en negende jaar. De huisartsen in beroepsopleiding volgen wel degelijk cursussen en er is uit dien hoofde een regelmatig contact met de opleiders in de faculteit Geneeskunde. Deze faculteit draagt trouwens de academische verantwoordelijkheid voor de gehele opleiding en voor het verlenen van de academische graad. De huisartsen in beroepsopleiding ontvangen wel een vergoeding. De vergoeding is een kwestie die behoort tot de bevoegdheid van de federale minister van Sociale Zaken.

Ik kan mij voorstellen dat de aard van de examens verschillend is van de aard van de examens in een eerste kandidatuur. Vaststelling van de inhoud en vorm ervan is een zaak van de faculteiten Geneeskunde. In principe is er één globaal examen bij de afronding van de opleiding. Tussentijdse voortgangsevaluaties zijn echter wel mogelijk. Met de organisatie van de specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde voert de Vlaamse Gemeenschap de Europese richtlijn uit van 5 april 1993, 93/16/EEG, ter vergemakkelijking van het vrije verkeer van artsen en de onderlinge erkenning van hun diploma's, certificaten en andere titels. Deze richtlijn verplicht de lidstaten een specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde te organiseren.

Vraag nr. 23 van 24 november 1995 van de heer JAAK GABRIELS

Huisartsen in beroepsopleiding – Examens

De huisartsen in beroepsopleiding (HIBO's) moeten na twee jaar praktijkervaring te hebben opgedaan bij een stagemester, examen afleggen aan een universiteit waar ze sinds twee jaar geen binding meer mee hebben.

Wat is de logica achter deze maatregel ?

Hoe ziet de minister deze examens en tot welke graad leiden ze ?

Antwoord

Ik verwijst het Vlaams parlementslid naar mijn antwoord op vorige vraag.

Vraag nr. 25
van 24 november 1995
van de heer STEFAAN PLATTEAU

Druggebruik op school – Maatregelen

Uit een rapport van het Stedelijk Overleg Drugs Antwerpen blijkt dat één op zeven leerlingen ooit drugs gebruikte. Vooral het beroepsonderwijs en het technisch onderwijs kennen een belangrijk drugsgebruik. In de provincie Oost-Vlaanderen werd een gelijkaardig onderzoek uitgevoerd, met ongeveer identieke bevindingen.

Welke maatregelen heeft de minister genomen om het drugsgebruik in de scholen te beperken ?

Antwoord

Het drugsgebruik onder jongeren is een maatschappelijk verschijnsel waarmee vandaag elke secundaire school zich geconfronteerd ziet. Er kan dan ook niet langer aan deze problematiek worden voorbijgegaan.

Het moet echter duidelijk worden gesteld dat het tot het pedagogisch project van de individuele scholen behoort om al dan niet initiatieven te ondernemen ter preventie of ter aanpak van drugsgebruik door hun leerlingen. Met deze context in het achterhoofd beschouw ik het als de taak van de overheid om de nodige voorwaarden te scheppen voor en mee te werken aan een aanbod waarmee scholen rond dit verschijnsel kunnen werken. Elke school is evenwel vrij om al dan niet gebruik te maken van dit aanbod.

1. Op structureel vlak steunt Onderwijs de volgende initiatieven.

- Vertegenwoordigers van zowel het departement als het kabinet zetelen in de stuurgroep Gezondheidsvoorlichting en opvoeding in het onderwijs (GVO), die reeds meer dan 10 jaar bestaat. Deze stuurgroep, waarin ook alle netten vertegenwoordigd zijn, wordt voorgezeten door het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur.

Binnen deze stuurgroep worden initiatieven ontwikkeld inzake gezondheidseducatie, bijvoorbeeld rond het thema verslaving met de specifieke deelaspecten tabak, alcohol en drugs. Het programma "De uitdaging – verslavingspreventie voor 16- tot 18-jarigen", is binnen deze stuurgroep uitgewerkt voor de derde graad van het secundair onderwijs. Het betreft netoverschrijdende projecten voor algemeen secundair onderwijs, kunst-secundair onderwijs, technisch secundair onderwijs en beroepssecundair onderwijs. De ontwikkeling van deze programma's wordt gesubsidieerd door de minister bevoegd voor het gezondheidsbeleid.

Via het onderwijsbudget wordt dit schooljaar, maar ook in de schooljaren '92-'93 en '93-'94, een netoverschrijdend navormingsproject gesubsidieerd voor leerkrachten van de derde graad secundair onderwijs over het programma De uit-

daging. De volgende bedragen werden hieraan besteed :

'92-'93 :	874.000 frank
'93-'94 :	893.000 frank
'95-'96 :	699.000 frank.

Deze navorming betreft een zesdaagse training voor leerkrachtenteams uit de derde graad secundair en omvat zowel de begeleiding van activiteiten "sociale vaardigheden" als informatie over drugs en drugsbeleid op school. Voor de schooljaren '92-'93 en '93-'94 waren er telkens 96 deelnemers, zijnde 48 scholen verdeeld over de verschillende netten. Voor '95-'96 werd de formule enigszins aangepast om meer deelnemers te bereiken, met name 150 leerkrachten uit 75 scholen.

- Sinds 1993 ontvangt de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen (VAD) de volgende toelagen vanuit Onderwijs voor het project Drugbeleid op school :

1993 :	1.000.000 frank
1994 :	1.200.000 frank
1995 :	1.200.000 frank.

In '93 en '94 ging het telkens om een gedeelde financiering, samen met de Vlaamse minister voor Gezondheidsbeleid. In '95 werd het project gecombineerd met een project "implementatie" van het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur. In '93 en '94 stonden de ontwikkeling en implementatie van het concept "Drugbeleid op school" centraal. Het ging meer bepaald om de ontwikkeling van een concept voor een pedagogische studiedag rond drugs op school, met de begeleidersmap als resultaat, en de ontwikkeling van een handleiding voor een werkgroep op school om een drugsbeleid uit te werken, met het draaiboek als resultaat.

In een omzendbrief van het departement werden alle secundaire scholen, via de koepels, op de hoogte gebracht van het bestaande materiaal. Via een bijgevoegde bon konden de scholen het materiaal gratis bestellen. Daarnaast werd een mededeling inzake drugsbeleid op school verspreid vanuit de stuurgroep GVO (zie hierboven), met een duidelijke verwijzing naar de brochures. Er werd massaal op dit aanbod ingegaan :

draaiboek : minimum 3.000 exemplaren
 begeleidersmap : minimum 2.900 exemplaren
 discussietekst : minimum 1.700 exemplaren.

Ook van een inventaris met didactisch materiaal rond genotsmiddelen, opgemaakt in samenwerking met andere organisaties die actief zijn op dit terrein (Proges, Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie en Leefsleutels) werden vanuit VAD een 1.700-tal exemplaren verspreid op eigen vraag van de scholen. Begin '95 werd een platform gecreëerd voor alle betrokkenen om de knelpunten bij de ontwikkeling van een drugsbeleid te inventariseren. Een 70-tal scholen met een actief drugsbeleid werden hierop uitgenodigd. Het verslag werd verspreid bij de 200 deelnemers van het platform, evenals aan een 100-tal geïnteresseerden die het op basis van

eigen contacten en contacten via het VAD-preventiewerk bestelden. Daarnaast werden trainingsmodellen ontwikkeld voor PMS en MST rond "motiverend gesprek" en een training voor leerkrachten rond "gespreksvoering en grenzen stellen". Verder werd samengewerkt met ouderverenigingen. In de ontwikkeling van dit ganse concept werd samengewerkt met de preventiewerkers verbonden aan de Centra voor Geestelijke Gezondheidszorg, Proges, Leefsleutels en de koepels van PMS-MST.

- Sedert 1994 steunt Onderwijs eveneens het project Sleutelreinen. In dit project koppelt De Sleutel, een therapeutische gemeenschap voor ex-drugsverslaafden, een school- of studiereis aan drugspreventie. Hiertoe worden treinen van de NMBS afgehuurd naar klassieke bestemmingen (Bokrijk, Brussel, Dinant, ...) waar een aantal minder klassieke activiteiten aangeboden worden. Het project omvat een gespreksavond met ouders en leerkrachten (op aanvraag), een voorbereidende brochure voor de leerlingen die ook preventieteksten bevat, en de schoolreis zelf, waarop een aantal ex-verslaafden met de jongeren in gesprek treden.

Met dit project werden tijdens het schooljaar '93-'94 46 scholen en en 2.636 leerlingen bereikt, tijdens '94-'95 52 scholen en 3.882 leerlingen en voor '95-'96 (tot op heden) 31 scholen en 5.059 leerlingen. De bijdrage van het departement Onderwijs bedroeg in '94-'95 900.000 frank als cofinanciering voor een aantal deelnemende leerlingen. Deze toelage werd verleend aan scholen die konden aantonen dat de reis met Sleutelreinen kaderde in een bestaand drugsbeleid op school of de eerste stap was in een startend drugsbeleid. Voor '95-'96 voorziet het onderwijsbudget in een toelage van 908.000 frank aan De Sleutel zelf. De scholen die wensen deel te nemen aan de Sleutelreinen kunnen een toelage krijgen in het kader van DynaMo 2.

2. Naast de hierboven beschreven structurele samenwerking biedt het departement Onderwijs namelijk in het kader van DynaMo 2 projecten aan waarrond in scholen kan worden gewerkt. Onder het hoofdstuk Gezonde School staan ook een aantal projecten opgenomen inzake drugsbeleid. Scholen die gebruik wensen te maken van dit aanbod, kunnen een aanvraag indienen voor financiële ondersteuning bij het departement. Om recht te hebben op financiële steun, dient de school aan te tonen dat het project kadert in een ruimere visie en werking. Onder deze voorwaarde kunnen scholen ook financiële steun ontvangen voor eigen projecten. De laatste jaren kan men trouwens een gestage groei zien van scholen die zelf projecten opzetten inzake drugs- en alcoholpreventie.

In het kader van DynaMo 2 helpt het departement Onderwijs ook mee aan de verspreiding van bestaand didactisch materiaal rond drugs, opgevoerd door verschillende organisaties. Voor het schooljaar '95-'96 hebben 55 scholen een steunaanvraag ingediend en verkregen voor het opzetten van een project rond drugs- en/of alcoholverslaving.

Ik kan er het Vlaams parlementslid nog op wijzen dat ook binnen de koepels gewerkt wordt rond drugspreventie/drugsbeleid. Naargelang van de koepel kan deze werking gaan van het ingaan op vragen naar begeleiding van scholen rond deze problematiek, over steun bij de implementatie van de hierboven genoemde of andere bestaande navormingspakketten, tot het uitwerken van eigen begeleidingsfiches of navormingsprojecten. Een belangrijk gegeven hierbij is dat scholen hierbij worden aangespoord om projecten rond drugs niet op te zetten als eenmalige initiatieven, maar deze aan te sluiten bij het globale pedagogische concept van de scholen en ze in te passen in het schoolwerkplan.

**Vraag nr. 26
van 24 november 1995
van de heer STEFAAN PLATTEAU**

Hogeschooldecreet – Beperking vastbenoemd personeel

Het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse gemeenschap wil het aantal vastbenoemde personeelsleden in de instellingen beperken.

Zijn er ook maatregelen getroffen voor het geval een instelling deze regel niet opvolgt? Welke?

Beschikt de minister al over gegevens voor het academiejaar 1995-1996 inzake het percentage vastbenoemde personeelsleden per fusiehogeschool?

Antwoord

De beperking van het aantal vastbenoemde personeelsleden in het hoger onderwijs buiten de universiteit (HOBU) is geen nieuwe maatregel. Immers, artikel 87 van onderwijsdecreet IV van 28 april 1993 bepaalt dat er in het HOBU geen nieuwe vaste benoemingen meer worden verleend aan leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel die ingaan na 1 januari 1993, indien in de betrokken onderwijsinstelling 66 % of meer van de financierbare of subsidieerbare personeelsomkadering, uitgedrukt in organieke lestijden of studiebegeleidingseenheden, door vastbenoemde personeelsleden is ingenomen. Het hogescholendecreet van 13 juli 1994 brengt dit benoemingspercentage op 64 %.

Met het oog op de continuïteit voorziet het hogescholendecreet in overgangsrechten voor vastbenoemde personeelsleden en tijdelijke personeelsleden die aan bepaalde voorwaarden voldoen (de zgn. immuun tijdelijken). De fusiehogeschool is werkzekerheid verschuldigd aan haar vastbenoemde en immuun tijdelijke personeelsleden.

Omwille van deze decretale verplichtingen zal het benoemingspercentage in de meeste hogescholen waarschijnlijk meer dan 64 % bedragen. Voor het academiejaar 1995-1996 zijn er nog geen gegevens bekend. Deze moeten in de begroting van de hogescholen verwerkt worden. Zodra de begrotingen goedgekeurd zijn, kan het benoemingspercentage per fusiehogeschool worden meegedeeld.

Vraag nr. 27
van 24 november 1995
van de heer KARIM VAN OVERMEIRE

Lager onderwijs Ronse – Vreemdelingen

Het is duidelijk dat de faciliteiten in Ronse worden misbruikt. De aanwezigheid van een groot aantal vreemdelingen in het Franstalig onderwijs in deze taalgrensstad geeft een vals beeld over de Franstalige aanwezigheid in Ronse. Anderzijds vormen de faciliteiten in Ronse een belangrijke drempel voor de door de Vlaamse regering bepleite inpassing van de vreemdelingen in de Vlaamse stad Ronse.

Kan de minister mij volgende informatie verstrekken over de toestand van het lager onderwijs in Ronse op 1 oktober 1995.

1. Hoeveel leerlingen zijn er in het Nederlandstalig onderwijs, in het gemeenschapsonderwijs en in het gesubsidieerd vrij onderwijs, onderverdeeld in leerlingen met Belgische nationaliteit, uit Vlaanderen en Wallonië, en vreemdelingen per nationaliteit ?
2. Hoeveel leerlingen zijn er in de faciliteitenklassen, met dezelfde onderverdeling als hierboven ?

Uit de gegevens over het lager onderwijs in Ronse op 1 oktober 1990 blijkt dat ongeveer de helft van de kinderen in de faciliteitenklassen vreemdelingen zijn.

Heeft de Vlaamse regering reeds maatregelen genomen om deze scheefgegroeide situatie te verhelpen ?

Zo ja, waaruit bestaan deze maatregelen ?

Antwoord

1. Nederlandstalig onderwijs

Gemeenschapsonderwijs

Totaal aantal ingeschreven leerlingen in het lager onderwijs : 418

Aantal leerlingen met de Belgische nationaliteit : 367

waarvan 333 leerlingen afkomstig uit Vlaanderen
 34 leerlingen afkomstig uit Wallonië

Aantal leerlingen met een vreemde nationaliteit : 51

waarvan 1 leerling afkomstig uit Frankrijk
 1 leerling afkomstig uit Italië
 1 leerling afkomstig uit Nederland
 6 leerlingen afkomstig uit Joegoslavië
 31 leerlingen afkomstig uit Marokko
 3 leerlingen afkomstig uit Portugal
 8 leerlingen afkomstig uit Tunesië

Gesubsidieerd vrij onderwijs

Totaal aantal ingeschreven leerlingen in het lager onderwijs : 948

Aantal leerlingen met de Belgische nationaliteit : 929

waarvan 806 leerlingen afkomstig uit Vlaanderen

123 leerlingen afkomstig uit Wallonië
 Aantal leerlingen met een vreemde nationaliteit : 19
 waarvan 1 leerling afkomstig uit Bulgarije
 1 leerling afkomstig uit Frankrijk
 1 leerling afkomstig uit Griekenland
 1 leerling afkomstig uit Nederland
 1 leerling afkomstig uit Peru
 1 leerling afkomstig uit Turkije
 2 leerlingen afkomstig uit Algerije
 11 leerlingen afkomstig uit Marokko

2. Franstalig onderwijs

Gemeenschapsonderwijs

Totaal aantal ingeschreven leerlingen in het lager onderwijs : 215

Aantal leerlingen met de Belgische nationaliteit : 95
 waarvan 93 leerlingen afkomstig uit Vlaanderen
 2 leerlingen afkomstig uit Wallonië

De twee leerlingen uit Wallonië voltooien de cyclus basisonderwijs die ze aanvingen toen ze in Ronse woonden.

Aantal leerlingen met een vreemde nationaliteit : 120

waarvan 1 leerling afkomstig uit Albanië
 1 leerling afkomstig uit Portugal
 2 leerlingen afkomstig uit Algerije
 10 leerlingen afkomstig uit Frankrijk
 2 leerlingen afkomstig uit Grenada
 3 leerlingen afkomstig uit Joegoslavië
 70 leerlingen afkomstig uit Marokko
 21 leerlingen afkomstig uit Tunesië
 10 leerlingen afkomstig uit Zaïre

Gesubsidieerd vrij onderwijs

Totaal aantal ingeschreven leerlingen in het lager onderwijs : 136

Aantal leerlingen met de Belgische nationaliteit : 37. Al deze leerlingen zijn afkomstig uit Vlaanderen.

Aantal leerlingen met een vreemde nationaliteit : 99

waarvan 1 leerling afkomstig uit Zaïre
 5 leerlingen afkomstig uit Frankrijk
 77 leerlingen afkomstig uit Marokko
 2 leerlingen afkomstig uit Portugal
 14 leerlingen afkomstig uit Tunesië.

Artikel 6 van de wet van 30 juli 1963 houdende taalregeling in het onderwijs stelt dat in Ronse het kleuter- en lager onderwijs aan de kinderen mag worden verstrekt in een andere landstaal, indien deze taal de moedertaal of de gebruikelijke taal is van het kind. Als de gebruikelijke taal van deze kinderen met een vreemde nationaliteit het Frans is, dan kunnen zij les volgen in het Franstalig onderwijs te Ronse. De taalwet maakt immers geen onderscheid tussen Belgen en vreemdelingen. De taalverklaring wordt bovendien door de taalinспекtie gecontroleerd. Er zijn geen initiatieven genomen om de taalwetgeving te wijzigen.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER VAN LEEFMILIEU
EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 14

van 13 november 1995

van de heer ANDRE VAN NIEUWKERKE

Assebroekse Meersen Brugge – Aankoopbeleid

De Assebroekse Meersen staan in de Brugse regio bekend als landschappelijk waardevol gebied. In het verleden werden, zowel door het Brugse stadsbestuur als door lokale natuurverenigingen, verscheidene inspanningen gedaan om de belangrijke natuurwaarde van dit gebied te vrijwaren.

Wij kunnen vaststellen dat tussen 1992 en vandaag in West-Vlaanderen geen enkele hectare natuurgebied door Aminal, afdeling Natuur werd verworven. In de rest van Vlaanderen daarentegen werd er zowat 758 hectare natuurgebied aangekocht en dus veilig gesteld.

Naar verluidt bestaan reeds enkele jaren concrete aankoopdossiers op het niveau van Aminal, afdeling Natuur, voor percelen gelegen in deze Assebroekse Meersen. Welke elementen de realisatie van dit project uiteindelijk belemmeren, is echter compleet onduidelijk.

Waarom werd er in West-Vlaanderen tussen 1992 en heden nog steeds geen hectare natuurgebied door Aminal aangekocht? Kunnen wij hieromtrent nog een inhaalbeweging verwachten?

Welke maatregelen zijn er reeds genomen met betrekking tot de aankoopdossiers van percelen gelegen in de Assebroekse Meersen?

Antwoord

In 1993 heeft het Aankoopcomité van het ministerie van Financiën opdracht gekregen over te gaan tot onderhandeling met de verscheidene eigenaars.

In 1993 zijn kredieten vastgelegd ter waarde van 9.625.280 frank op artikel 71.61 van de administratieve begroting. Deze middelen zijn nog steeds beschikbaar.

De notariële afhandeling wordt uitsluitend waargenomen door de Aankoopcomités die als instrumenterend ambtenaar optreden voor de Vlaamse Gemeenschap.

Zoals toegelicht in mijn beleidsbrief, wordt duidelijk geopteerd voor verwerving van waardevolle natuurgebieden. Dit geldt ook voor West-Vlaanderen. De verkoopsbereidheid is evenwel niet altijd zo evident.

Het al dan niet verwerven van natuurgebied hangt af van de verkoopsbereidheid van de verschillende eigenaars die aangesproken zijn.

Als inhaalbeweging kan worden gesteld dat op dit ogenblik voor West-Vlaanderen aankoopvoorstellen zullen worden vastgelegd samen met voornoemd bedrag, van meer dan 112.200.000 frank.

Bovendien wil ik opmerken dat voor West-Vlaanderen andere waardevolle acties werden gerealiseerd, o.m. de bescherming van meer dan 1000 ha waardevol duingebied.

Vraag nr. 15

van 17 november 1995

van de heer MANDUS VERLINDEN

Regio Aarschot – Werk, industriezones en wegen

Volgens de Kamer voor Handel en Nijverheid wordt de regio Aarschot het probleemgebied van de komende tien jaar. "Deze regio moet ook worden ontsloten naar de Kempen en Limburg", zegt deze Kamer, "daarvoor zijn goede verbindingen nodig tussen Aarschot en bijvoorbeeld Turnhout", voegt ze eraan toe. De intercommunale Interleuven steunt deze visie.

Zelf ben ik van oordeel dat ook wegen aangepast aan het zwaar vrachtvervoer naar Mechelen, Lier, Antwerpen en een korte verbinding naar de autosnelweg Antwerpen-Luik, die tevens de gestadig toenemende filevorming en de verkeersongevallen drastisch zouden verminderen, onmisbaar zijn geworden.

Uiteraard is de mogelijkheid van vestiging van KMO's en bijgevolg van bijkomende tewerkstelling, ook afhankelijk van de beschikbaarheid van vrije ruimtes in de industriezone. In het geval deze zone bezet is, dient naar een andere zone te worden gezocht, wat tot de bevoegdheid van de gemeentebesturen behoort. Gezien de gevoeligheid van de plaatselijke bevolking, leidt dit vaak tot stagnatie.

1. Op welke wijze heeft de Vlaamse regering reeds ingespeeld op de alarmkreet van de Kamer van Handel en Nijverheid inzake de tewerkstellingsproblematiek in de regio Aarschot?
2. Over welke beleidsinstrumenten beschikt de regering voor de aanleg en uitrusting van industriegronden, indien de plaatselijke overheid hiervoor in gebreke blijft?
3. Zijn in het investeringsprogramma voor de komende jaren verbindingeninfrastructuurwerken opgenomen voor de regio Aarschot?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening en aan de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media.

Antwoord

Medio 1989 werden 12 Hagelandse gemeenten, waaronder Aarschot en omstreken, door de Europese Commissie erkend als doelstelling 5B-regio.

Ingevolge een beslissing van de Europese Commissie werd het Hageland sedert 1994 echter niet meer erkend als regio die in aanmerking komt voor doelstelling 5B. Voor de periode 1994-1996 werden in Vlaanderen enkel nog het Meetjesland en de Westhoek als plattelandszones erkend.

De algemene doelstelling van het Hageland 5B-programma bestond erin het economisch weefsel en de lokale werkgelegenheid te verbeteren door het aanbrengen van een reeks structurele verbeteringen op een aantal voor het Hageland specifieke domeinen.

Men was van oordeel dat deze algemene doelstelling het best kan gerealiseerd worden door het leggen van volgende 4 accenten :

1. de verbetering van de Hagelandse landbouwstructuur ;
2. de ontwikkeling van de economische mogelijkheden en potenties van het Hageland ;
3. de uitbouw van de toeristische sector ;
4. het menselijk potentieel van de regio's (werklozen – werknemers – zelfstandigen – bedrijfsleiders ...) beter vormen en opleiden.

In het verleden, en meer bepaald tussen 1991 en 1994, werd vanuit de Europese structuurfondsen aan de regio Hageland aldus de nodige ondersteuning en bijstand geboden, zodat de vastgestelde sociaal-economische achterstand kon worden weggewerkt.

Het subprogramma "menselijk potentieel" vormt het beleidsdomein van het Europees Sociaal Fonds (ESF). In het kader van dit beleidsdomein werd, in overleg met de voornaamste socio-economische actoren van de regio Hageland, een actieprogramma rond beroepsopleiding, om- en bijscholing opgesteld. Een actieprogramma dat enerzijds gebaseerd was op de reële

tewerkstellings- en opleidingsbehoeften van het Hageland en dat anderzijds de andere drie accenten, met name de ontwikkeling van de landbouw, KMO-sector en toeristische sector, stimuleert en versterkt.

Schematisch kunnen we het programma onderverdelen in 3 maatregelen :

maatregel 1 : de beroepsopleidingen in de secundaire en tertiaire sector, ingericht en gegeven door de Vlaamse Dienst voor Arbeidsvoorziening en Beroepsopleiding (VDAB) ;

maatregel 2 : opleidings- en bijscholingscursussen georganiseerd door derden-organisaties (privé) met betrekking tot de agrarische, de KMO- en de toeristische sector ;

maatregel 3 : beheer en uitvoering van het programma, ook technische bijstand genoemd.

Om dit programma te kunnen realiseren werden door de Europese Commissie aanzienlijke financiële middelen uitgetrokken ; via het Europees Sociaal Fonds werd ter medefinanciering van de tewerkstellings- en opleidingsinitiatieven ongeveer 150 miljoen vastgelegd voor de periode 1991-1993.

Naast de ESF-inbreng kon het Hageland voor de realisatie van de opleidingsinitiatieven rekenen op bijdragen van ± 180 miljoen frank afkomstig van andere overheden en uit privé-inbreng.

Volgende tabel geeft een duidelijk beeld van de verdeling van de ESF-gelden over de 3 maatregelen.

Tabel 1. Verdeling van de ESF-gelden

	Maatregel 1 VDAB	Maatregel 2 Derden	Maatregel 3 Bijstand	Totaal
1991	21.319.477	7.716.060	659.878	29.695.415
1992	37.386.334	13.779.359	1.154.819	52.320.512
1993	47.891.575	17.556.203	1.484.779	66.932.558
Totaal	106.597.387	39.051.622	3.299.476	148.948.523

82 % van de ESF-middelen werd tijdens de periode 1991-1993 aangewend. De resterende 18 % werd overgeheveld naar 1994, ter financiering van de voortzetting van de in 1993 opgestarte projecten.

Binnen maatregel 1 heeft de VDAB specifiek voor Hageland 5B een aantal opleidingen georganiseerd, zowel in de secundaire als in de tertiaire sector (onder meer bouw, metaal, transport, energiebeheer, confectie, horeca, bedienden, informatica). Tijdens de planingsperiode 1991-1993 bereikte de VDAB 2.199 cursisten. De actie werd evenwel in 1994 verlengd met de restmiddelen van de vorige jaren ; hierdoor werden door de VDAB nogmaals 1.302 cursisten bereikt, zodat het aantal bereikte personen 3.501 bedraagt, wat merkbaar hoger ligt dan het oorspronkelijk geplande.

Binnen maatregel 2, de opleidingsacties die door derden-organisaties, de privé-organisaties, werden uitgevoerd (toerisme, land- en tuinbouw, KMO), namen 2.300 personen deel aan de verschillende acties, wat 92 % van het aantal voorziene deelnemers is.

De bijgevoegde tabel geeft een overzicht van het aantal en gerealiseerde deelnemers aan ESF-opleidingen in maatregel 1 en 2, per jaar.

Sedert 1994 werden echter nieuwe criteria van kracht voor het identificeren van de regio's die recht hebben op steun van de Europese structuurfondsen en werden ook de steungebieden opnieuw afgebakend ; het Hageland werd, zoals gezegd, door de Europese Commissie niet meer erkend als doelstelling 5B-regio.

Tabel 2. Aantal en gerealiseerde deelnemers aan ESF-opleidingen in maatregel 1 en 2 per jaar

	VDAB			Derden			Totaal		
	Voorzien	Gerealiseerd	(%)	Voorzien	Gerealiseerd	(%)	Voorzien	Gerealiseerd	(%)
1991	138	572	(414 %)	131	34	(26 %)	269	606	(225 %)
1992	916	721	(79 %)	150	153	(102 %)	1.066	874	(82 %)
1993	843	906	(107 %)	1.217	953	(78 %)	2.150	1.859	(86 %)
1994	432	1.302	(301 %)	1.005	1.128	(112 %)	1.557	2.430	(156 %)
Totaal	2.329	3.501	(150 %)	2.503	2.268	(91 %)	4.832	5.769	(120 %)

Bron : OP en saldo-dossiers

Vraag nr. 17
van 22 november 1995
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Manhovebos Bever – Ontbossing

In de winter van '94-'95 werd in Bever 2,74 hectare bos gekapt. Het gaat over de percelen met de kadastrale nummers 1285 f, 1287 a, 1292 a en 1312 e. Dit bos was een deel van het 5 hectare grote Manhovebos dat zich uitstrekt over de gemeenten Bever en Sint-Pieters-Kapelle (Herne).

Gezien de kleine bebossingsindex van Vlaanderen en de vele bedreigingen van het Vlaamse bosareaal, had ik graag het volgende van de minister vernomen.

1. Wat was de bestemming van dit bos op het gewestplan ?
2. Werd voor deze ontbossing een vergunning aangevraagd en verleend ? Om welke reden werd de vergunning aangevraagd ?
3. Ingeval een vergunning is verleend, werd bij de beoordeling van de aanvraag rekening gehouden met het advies van de dienst Waters en Bossen in het kader van artikel 90 van het bosdecreet van 13 juni 1990 ? Wat was de inhoud van dit advies ? Indien daarvan werd afgeweken, wat was dan de motivatie daarvoor ?
4. Werd een heraanplanting opgelegd en zo ja, binnen welke termijn en met welke boomsoorten ? Indien niet, is er een dossier inzake herstelbeplantingen in voorbereiding ?
5. Indien geen vergunning werd verleend, werd dan door de bevoegde ambtenaar van het bestuur Ruimtelijke Ordening opgetreden om de werken stil te leggen of om procesverbaal op te maken, vermits het in dit geval een overtreding van de wet op de ruimtelijke ordening en stedebouw betreft ? Wat was het gevolg van dit optreden ?

Antwoord

1. Het bosdecreet is van toepassing op werken in alle bossen die beantwoorden aan de definitie van artikel 3 van dit decreet, onafhankelijk van de gewestplanbestemming.

2. Van ontbossing is slechts sprake wanneer de bomen worden verwijderd en er een bestemmingswijziging wordt doorgevoerd. In het hier vermelde geval diende geen vergunning voor ontbossing te worden gevraagd. Er werd een kapmachtiging gevraagd conform artikel 81 van het bosdecreet.
3. De machtiging voor het kappen van kaprijpe populieren werd verleend door de afdeling Bos en Groen op 16 januari 1995, na terreinonderzoek en op advies van de lokale boswachter.
4. De kapmachtiging heeft als bijzondere voorwaarde : "De herbebossing moet worden uitgevoerd in het plantseizoen volgend op de kapping, hetzij met inheemse loofbomen in nauw plantverband (max. 2,5 op 2,5 meter), hetzij met cultuurpopulieren op een onderlinge afstand van minstens 8 meter." Op vraag van de afdeling Bos en Groen werd het hakhout afgezet voor de kapping, zodat een krachtige vegetatieve regeneratie van het hakhout bevorderd wordt.

Vraag nr. 20
van 23 november 1995
van de heer PETER DESMET

Grensoverschrijdende mestproblematiek – Vlaanderen en Wallonië

Vlaanderen streeft naar het tot stand brengen van een gestructureerd overleg met Zuid-Nederland inzake de grensoverschrijdende mestproblematiek, zodat er een wederzijdse afstemming van beleid is. Dit blijkt uit het jaarlijks overleg dat plaatsvond op 24 oktober 1995 in het Gouvernement te Maastricht.

De nood aan dergelijk overleg met Wallonië wordt eveneens sterk gevoeld. Zo kunnen landbouwers gevestigd op de grens tussen Vlaanderen en Wallonië en die gronden bewerken op grondgebied Wallonië, bijvoorbeeld hun eigen mest niet gebruiken op hun eigen gronden.

Welke initiatieven heeft de Vlaamse regering al genomen in verband met de grensoverschrijdende mestproblematiek met Wallonië ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de

Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Antwoord

De regelgeving voor grensoverschrijdend mestvervoer tussen Vlaanderen en Wallonië verschilt sterk van die tussen Vlaanderen en Nederland.

Bij het overschrijden van de landgrens moet men rekening houden met de Europese regelgeving, en in het bijzonder met de zogenaamde "bezemrichtlijn" (richtlijn 92/118/EEG) en "transportverordening" (verordening EEG Nr. 259/93).

Het grensoverschrijdend mestvervoer tussen Vlaanderen en Nederland is dus langs weerszijden van de grens het voorwerp van één en dezelfde Europese regeling. Om deze reden, en mede wegens het feit dat Vlaanderen en Nederland gelijklopende problemen hebben, is op relatief vlotte wijze een succesvol en constructief overleg tot stand gekomen.

Afstemming van de Waalse en de Vlaamse regelgeving is heel wat moeilijker, en wel omdat het gewestgrensoverschrijdend vervoer van mest wordt geregeld door twee naast elkaar bestaande regelgevingen : langs de Vlaamse kant is dat de mestwetgeving en langs de Waalse kant de afvalreglementering.

Zo is dierlijke mest voor de Waalse overheid zonder meer afval, en de invoer van afval in het Waals gewest is verboden (Waals besluit van 19 maart 1987).

Een ontheffing van dit invoerverbod kan alleen worden toegestaan door de Waalse minister van Leefmilieu.

De Vlaamse minister van Landbouw heeft deze problematiek op 20 september 1995 aanhangig gemaakt op de Interministeriële Conferentie Landbouw, het overlegplatform van de federale en gewestelijke ministers van Landbouw, waarna bilaterale gesprekken hebben plaatsgevonden tussen vertegenwoordigers van het Vlaams en Waals Gewest. Deze gesprekken hebben geleid tot beloften vanwege Wallonië om de procedure inzake de door de minister toe te stane ontheffingen van het invoerverbod te versnellen.

Een andere zaak die op de agenda van de besprekingen met Wallonië staat, is het probleem van de Vlaamse grensboeren die in de praktijk soms moeilijkheden ondervinden bij het bemesten van de bedrijfseigen gronden in het Waals Gewest. Voor dit probleem wordt in de volgende maanden een oplossing verwacht, naar het voorbeeld van de Vlaams-Nederlandse regeling voor grensboeren.

Vraag nr. 21 van 23 november 1995 van mevrouw VERA DUA

Bosdecreet – Beheersplannen

Het bosdecreet van 13 juni 1990 verplicht de privé-bos-eigenaars tot het opstellen van beheersplannen voor hun bossen vanaf een gezamenlijke oppervlakte van 5 hectaren. Het besluit van 4 december 1991 regelt de

procedure voor het opmaken van dergelijke beheersplannen. Ingeval Bosbeheer niet akkoord gaat met het ingediende beheersplan, kan de privé-eigenaar in beroep gaan tegen deze beslissing bij een beroepscomité.

1. Hoeveel beheersplannen werden sedert het van kracht worden van het bosdecreet goedgekeurd en voor welke bosoppervlakte ? Hoeveel percent van de privé-bossen vertegenwoordigen deze dossiers ?
2. Hoeveel ingediende beheersplannen werden negatief geadviseerd en in hoeveel van deze dossiers werd door de privé-eigenaars gebruik gemaakt van de beroepsprocedure ? In hoeveel van deze dossiers werd het advies van Bosbeheer niet gevolgd door het beroepscomité ?
3. Voor hoeveel dossiers werd reeds een ingebrekestelling door Bosbeheer toegepast (indien mogelijk opgesplitst per houtvesterij) en voor hoeveel dossiers werd door Bosbeheer zelf een beheersplan opgemaakt op kosten van de eigenaars, overeenkomstig de bepalingen van artikel 43 van het Bosdecreet ?

Antwoord

1. Per 6 november 1995 waren 317 beheersplannen goedgekeurd voor een totale oppervlakte van 11.998 ha. Bij een schatting van de totale oppervlakte privé-bos in Vlaanderen op ca. 90.000 ha, vertegenwoordigt de oppervlakte met goedgekeurd beheersplan ca. 13 %.
2. Ontvankelijke ontwerp-beheersplannen worden voor de goedkeuring meestal eenmaal, maar soms ook meermaals naar de eigenaar of opsteller teruggestuurd voor aanpassing. De gevraagde aanpassingen zijn meestal het resultaat van een bespreking met de eigenaar of opsteller tijdens een terreinbezoek. De eigenaar kan bij elke terugzending van het ontwerp-beheersplan weigeren de gevraagde aanpassingen aan te brengen en beroep aantekenen tegen de niet-goedkeuring. Daardoor is het niet mogelijk een exact cijfer te geven voor het aantal negatief geadviseerde ontwerp-beheersplannen.

Tot nu toe heeft één eigenaar gebruik gemaakt van de beroepsprocedure.

In dit dossier werd door het comité bevestigd dat het ontwerp-beheersplan in de ingediende vorm niet kon goedgekeurd worden. Het comité heeft de eigenaar geadviseerd aan het ontwerp-beheersplan een aantal aanpassingen aan te brengen, die het midden houden tussen het standpunt van de eigenaar en dat van de betrokken woudmeester.

3. Het aantal ingebrekestellingen beloopt 122, waarvan 120 in de provincie Antwerpen, 1 in West-Vlaanderen en 1 in Oost-Vlaanderen. Daarnaast worden geregeld in de 5 provincies boscijgenaars aangemaand ter gelegenheid van een subsidieaanvraag of een kapmachtiging. Deze aanmaning kan evenwel niet als een officiële ingebrekestelling worden beschouwd.

Binnenkort wordt door de afdeling Bos en Groen voor 6 bossen, waarvan 3 eigendom zijn van verschillende eigenaars, een opdracht toegekend aan een deskundig landbouwingenieur van Waters en Bossen om een beheersplan op te stellen. De kosten zullen achteraf volledig van de betrokken eigenaars worden teruggevorderd.

Vraag nr. 22
van 23 november 1995
van mevrouw VERA DUA

Bosdecreet – Subsidiëring

Het bosdecreet van 13 juli 1990 voorziet in de subsidiëring van private eigenaars voor bosaanleg. Dit subsidiëringstelsel had onder meer als bedoeling de bosuitbreiding te stimuleren. Daarnaast voorziet het bosdecreet eveneens in de toekenning van subsidies voor het openstellen van privé-bos voor het publiek en voor de vorming van bosgroeperingen.

1. Hoeveel aanvragen tot subsidiëring van bosaanleg werden ingediend en hoeveel werden goedgekeurd in 1994 en 1995 ? Hoeveel subsidies werden in het totaal toegekend ? Hoeveel hectaren bos werden aangelegd met toekenning van deze subsidies ?
2. Hoeveel hectaren betreffen nieuw aangelegd bos, met andere woorden hoe groot is de oppervlakte waarop reële bosuitbreiding werd gerealiseerd in 1994 en 1995 ?
3. Wat de gesubsidieerde nieuwe bebossingen betreft, hoeveel hectaren waren voordien in gebruik als landbouwgrond ?
4. Hoeveel dossiers inzake bosaanleg op landbouwgronden werden negatief geadviseerd door de dienst Landbouw ?
5. Hoeveel dossiers inzake subsidiëring voor openstelling van privé-bos werden ingediend en hoeveel werden goedgekeurd in 1994 en 1995 ? Hoeveel subsidies werden in het totaal toegekend en hoeveel hectaren privé-bos werden daardoor opengesteld voor het publiek ?
6. Hoeveel dossiers inzake subsidiëring voor bosgroeperingen werden ingediend en hoeveel werden goedgekeurd in 1994 en 1995 ? Hoeveel subsidies werden in het totaal toegekend en hoeveel hectaren privé-bos werden daarbij opgenomen in een bosgroepering ?

Antwoord

Voor de jaren 1994 en 1995 kunnen volgende gegevens worden verstrekt.

1. Subsidie voor bosaanleg :
 1994 : 221 goedgekeurd, voor 22.008.520 frank over 460,25 ha.

1995 : 189 goedgekeurd, voor 13.981.180 frank over 314,92 ha (voor 1995 zijn er nog 50 à 60 dossiers in behandeling).

2. Reële bosuitbreiding :
 1994 : 106,86 ha.
 1995 : 48,12 ha.
3. Bosuitbreiding in agrarisch gebied volgens het gewestplan (dit stemt niet altijd overeen met gebruik als landbouwgrond) :
 1994 : 62,70 ha
 1995 : 32,56 ha.
4. Dossiers inzake bosaanleg in agrarisch gebied werden door de afdeling Land als volgt geadviseerd :

1994	Aantal aanvragen	Gunstig	Ongunstig
Antwerpen	12	10	2
Vlaams-Brabant	29	20	9
Limburg	9	6	3
Oost-Vlaanderen	47	29	18
West-Vlaanderen	6	2	4
Totaal	103	67	36

1995	Aantal aanvragen	Gunstig	Ongunstig
Antwerpen	10	9	1
Vlaams-Brabant	35	28	7
Limburg	5	3	2
Oost-Vlaanderen	48	33	15
West-Vlaanderen	3	2	1
Totaal	101	75	26

5. Subsidie voor openstelling :
 1995 : 2 goedgekeurd, voor 204.520 frank over 101,80 ha.

6. Subsidie voor bosgroepering :
 1994 : 28 bosgroeperingen, 3.689.430 frank basissubsidie over 2.431,85 ha + 29.500 fr. subsidie voor beheerswerken.

1995 : 19 bosgroeperingen, 2.327.495 fr. basissubsidie over 1.545,66 ha + 244.090 fr. subsidie voor beheerswerken.

In 1995 zal waarschijnlijk nog aan drie bosgroeperingen de basissubsidie worden toegekend en aan 2 bosgroeperingen een subsidie voor beheerswerken.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIEN,
BEGROTING EN GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 6
van 13 november 1995
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Regeringsgebouwen Martelaarsplein – Stedebouw

De stedebouwkundige diensten van de stad Brussel hebben in een verslag gewezen op de miskennis door de Vlaamse regering van de stedebouwkundige voorschriften die gelden voor gebouwen opgetrokken of gerenoveerd op het grondgebied van de hoofdstad.

In dit rapport wordt erop gewezen dat bij de inrichting van de gebouwen ingenomen door de Vlaamse regering rond het Martelaarsplein, geen rekening werd gehouden met een overeenkomst gesloten in 1990 tussen de voorzitter van het Hoofdstedelijk Gewest, de heer Picqué, en de toenmalige voorzitter van de Vlaamse Gemeenschap, de heer Gaston Geens. Luidens deze overeenkomst verbond de Vlaamse regering zich ertoe in de zuidelijke vleugel van het Martelaarsplein een derde van de oppervlakte voor te behouden voor dienstwoningen, in aanvulling van de op de gelijkvloerse verdieping en de drie verdiepingen toegelaten kantoorruimte.

Bij een recent bezoek aan deze gebouwen hebben inspecteurs van de stedebouwkundige dienst van de stad Brussel in de gebouwen gelegen op de nummers 6, 7 en 8, vastgesteld dat er in plaats van appartementen kantoren waren gemaakt.

1. Waarom werd afgeweken van de oorspronkelijke bouwvergunning? Werd hiervoor een aanvraag ingediend bij de bevoegde stedebouwkundige diensten?
2. Werd na het opstellen van het verslag door deze diensten, reeds contact opgenomen met de bevoegde instanties van Brussel?
3. Heeft de Vlaamse regering al maatregelen getroffen om de inrichting van de gebouwen op het Martelaarsplein alsnog aan te passen aan de geldende stedebouwkundige voorschriften?

Antwoord

1. Het protocol waar het Vlaams parlementslid naar verwijst is dat van 3 oktober 1990 tussen de Vlaamse Gemeenschap en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de huisvesting van de ministeriële kabinetten van de Vlaamse executieve op het Martelaarsplein. Daarbij werd bepaald dat :
 - 1) de Vlaamse Gemeenschap het Noordgebouw zal inrichten als zetel van de Vlaamse executieve, met inbegrip van het kabinet van de voorzitter van de Vlaamse executieve ;
 - 2) de Vlaamse Gemeenschap het Zuidgebouw zal inrichten als volgt :
 - a) voorbouw : huisvesting ;

- b) achterbouw : administratieve ruimte voor het kabinet.

De bouwvergunning waar het parlementslid naar verwijst, werd afgeleverd op 21 oktober 1991 en werd afgeleverd op basis van een voorontwerp opgemaakt door het architectenbureau Peeters, en destijds nog aangevraagd door de Regie der Gebouwen – directie Brussel-Hoofdstad. (Deze dienst is een federale dienst.) De voorbouw van blok 6/10 werd op deze plannen ingevuld als appartementenstudio's.

Bij de uitvoering werd aan het concept van het gebouw weinig veranderd : de gevelarchitectuur, het dakenplan, de handesgalerij, de ingang tot de kantoorzone, forum en wintertuin, de liften ... werden uitgevoerd zoals op het goedgekeurde voorontwerp.

Ook het principe van de appartementen in de voorbouw werd behouden, zij het dat de interne verdeling en indeling van de appartementen om praktische redenen werd aangepast.

Op de gelijkvloerse verdieping van dit Zuidgebouw zijn vier privatieve woningappartementen ingericht, die de volledige oppervlakte van de voorbouw van het gebouw innemen. Deze appartementen zijn als verblijf ter beschikking gesteld van de Vlaamse ministers Demeester, Martens en Kelchtermans. Een vierde appartement zal door de huisbewaarder binnenkort worden betrokken.

Op de eerste verdieping werden twee appartementen samengesmolten tot één groot appartement en ingericht als ambtswoning van de minister vice-president van de Vlaamse regering, namelijk het appartement aan de voorgevel en het appartement hoek Zilverstraat. Het tweede hoekappartement is ingericht als privaat woonappartement van de minister vice-president.

Op de tweede verdieping werden eveneens 2 appartementen samengesmolten tot één groot appartement, dat als ambtswoning ter beschikking werd gesteld van de Vlaamse minister van Cultuur, Welzijn en Gezin.

De derde verdieping werd inderdaad ingericht en in gebruik genomen als kantoren en vergaderzalen. Men kan echter bezwaarlijk deze ruimtes als woonappartementen inrichten, aangezien de enige natuurlijke verlichting via daklantaarns gebeurt.

Men kan dus stellen dat de voorkant van de Zuidvleugel op het Martelaarsplein nagenoeg volledig ingericht werd voor bewoning.

Supplementair werden zelfs in de Noordvleugel een privaat woonappartement voor de minister-president van de Vlaamse Gemeenschap en 2 kleinere studio's ingericht, respectievelijk in blok 5 en blok 12.

Er werd dus maximaal rekening gehouden zowel met het protocol als met de bouwvergunning.

2. De stad Brussel heeft een PV overgemaakt aan de Vlaamse Gemeenschap op 31 augustus 1995. De heer Simons, schepen van Stedebouw, verzocht de Vlaamse Gemeenschap een "eventuele regularisatieaanvraag" in te dienen op de formulieren, beschikbaar op zijn departement.

Op 6 september 1995 werden deze formulieren aangevraagd door de afdeling Gebouwen. Er komt geen reactie.

Op 24 oktober 1995 laat de heer Simons weten dat de formulieren moeten worden aangevraagd en ingediend bij het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Het nodige is inmiddels gebeurd.

Aan de heer Picqué werd bij nota van 3 november 1995, uitgaande van de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, omtrent deze aangelegenheid een nota overgemaakt.

3. De Vlaamse regering is van oordeel dat maximaal werd tegemoet gekomen zowel aan de bouwvergunning als aan het protocol. Het regularisatieformulier zal worden ingevuld zodra het ter beschikking wordt gesteld. Het is momenteel niet aangewezen vooruit te lopen op een eventuele negatieve beslissing omtrent de regularisatieaanvraag.

**Vraag nr. 7
van 17 november 1995
van de heer CARL DECALUWE**

Verwijlintresten – Omvang en maatregelen

In het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 1995,

wordt in artikel 16 verwezen naar het betalen van verwijlintresten ten belope van 121.000.000 frank. In het verleden werden door de overheid reeds meermaals pogingen gedaan om het uitbetalen van verwijlintresten te minimaliseren.

1. Hoeveel werd vanaf 1991 jaarlijks aan verwijlintresten uitbetaald door de overheid, opgesplitst per administratie, diensten met afzonderlijk beheer (DAB) en instellingen van openbaar nut, categorie A ?
2. Hoeveel processen en betwistingen met betrekking tot de uitbetaling van verwijlintresten zijn er lopende, waarbij de Vlaamse Gemeenschap, DAB's, en instellingen van openbaar nut betrokken zijn ?
3. In welke mate nam de minister van Financiën en Begroting reeds initiatieven om het aandeel van de verwijlintresten te minimaliseren ?

Antwoord

1. Door de verschillende departementen (opgesplitst per administratie), DAB's en Vlaamse openbare instellingen (VOI's) (categorie A) werden de volgende cijfers meegedeeld voor de betaling van verwijlintresten vanaf 1991.

Ik stip hierbij aan dat ik – behalve voor de organisatieafdelingen, die onder mijn bevoegdheid ressorteren – niet garant sta voor de volledigheid en/of juistheid van de gegevens. Zo stel ik vast dat geen enkele DAB, buiten het Vlaams Infrastructuurfonds (VIF), aangeeft verwijlintresten te betalen.

	1991	1992	1993	1994	1995
1.1. Departement Coördinatie					
– administratie Externe Betrekkingen	–	6.209	–	–	–
– administratie Informatica	(1)	(1)	70.448 (1)	–	33.697
– Algemene Administratieve Diensten	–	–	–	–	200
1.2. Departement Algemene Zaken en Financiën					
– Algemene Administratieve Diensten	–	–	–	–	35.664
– administratie Logistiek	7.497.612	567.373	–	13.740	33.299
– administratie Overheidsopdrachten, Gebouwen en Gesubsidieerde Infrastructuur	99.172 (2)	14.651.609 (2)	5.500.330	26.188.476	15.490.710
1.3. Departement Onderwijs					
– administratie Ondersteuning	89.809	155.531	–	–	–
1.4. Departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur					
– administratie Sociaal-Cultureel Werk	–	–	1.992.480	9.272.946	585.719 (3)
– administratie Gezondheidszorg	–	–	–	110.764	–
1.5. Departement Economie, Werkgelegenheid, en Binnenlandse Aangelegenheden					
– administratie Economie	–	–	–	94.377	–

1.6. Departement Leefmilieu en Infrastructuur (4)

– administratie Wegen en Verkeer	(5)	101.796.636	117.765.692	110.504.171	93.404.836
– administratie Ondersteunende Studies en Opdrachten	(5)	2.488.440	15.937.156	54.001	9.885.051
– administratie Waterwegen en Zeewezen	(5)	605.654.850	340.655.680	178.784.561	280.692.556

1.7. DAB's (6)

– – – – –

1.8. VOI's (categorie A)

– Vlaamse Milieumaatschappij	1.989.660	2.541.752	2.963.439	2.915.586	1.911.970(7)
– VIPA	–	–	–	110.764	–
– OVAM	–	–	–	136.777	2.332

(1) Door de administratie Informatica kon wegens in onbruik geraakte software op korte termijn geen overzicht van de verwijlintresten gegeven worden voor het jaar 1991, 1992 en 1993. Wel werd meegedeeld dat slechts uiterst zelden verwijlintresten werden betaald.

(2) De afdeling Gebouwen werd pas in 1992 belast met het uitbetalen van de huurgelden. Voor 1991 kunnen hiervoor geen cijfers inzake verwijlintresten gegeven worden. Voor de werken beschikt de afdeling Gebouwen slechts over cijfers vanaf 1993.

(3) Saldo t.e.m. 18 december 1995.

(4) In deze cijfers zitten eveneens de verwijlintresten vervat die door de DAB Vlaams Infrastructuurfonds werden betaald.

(5) De gevraagde informatie voor 1991 kon niet door het departement Leefmilieu en Infrastructuur worden verstrekt.

(6) De verwijlintresten betaald door het Vlaams Infrastructuurfonds, zijn opgenomen in de cijfers van het departement Leefmilieu en Infrastructuur.

(7) Stand op 6 december 1995.

2. Door de verschillende departementen, DAB's en VOI's werden de volgende lopende processen en betwistingen met betrekking tot de uitbetaling van verwijlintresten meegedeeld.

2.1. Departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur

- Algemene Administratieve Diensten : NV Alg. Ondernemingen D'Hooge t/Regie der Gebouwen t/Vlaamse Gemeenschap ;
- administratie Sociaal-Cultureel Werk :
 - NV Immayer (gerechtelijk arrest) ;
 - een betwisting inzake een verbouwing in de Gallaitstraat te 1210 Schaarbeek. Dit proces betreft onder meer een eis tot het betalen van verwijlintresten. De aannemer werd in gebreke gesteld door de Vlaamse Gemeenschap voor het niet voortzetten van de werken.

2.2. Departement Leefmilieu en Infrastructuur

- administratie Waterwegen en Zeewezen : 1 geschil alhoewel dit niet exclusief verwijlintresten betreft. Het gaat om een geschil in onderhoud op programma 64.10. ;
- administratie Ondersteunende Studies en Opdrachten : 1 bevoegdheidsgeschil tussen het Vlaams Gewest en de federale overheid met betrekking tot de uitbetaling van de verwijlintresten.

2.3. DAB's : geen lopende processen of betwistingen.

2.4. VOI's (categorie A)

- Vlaamse Milieumaatschappij : geschil met aannemer MGB in verband met verzekeringen, bijakten en de vraag van MGB tot regeling van de recuperatie van de reductiecoëfficiënten.

3. De volgende initiatieven werden reeds genomen om de laattijdige betalingen en de daaruit voortvloeiende verwijlintresten te verminderen.

- Uitbouw van de afdeling Financieel Management die de betalingen uitvoert. Voorheen gebeurden de betalingen via de thesaurie van het ministerie van Financiën. De betalingen werden volledig geautomatiseerd en geïncorporeerd in het Financieel Systeem (FS). Dit resulteerde in kortere doorlooptijden.

In 1994 werd in het kader van het project "tijdig betalen", de module "betalingen" in het FS uitgebreid. Er worden meer gegevens betreffende betalingsdossiers geregistreerd, waardoor mogelijke laattijdige betalingen sneller gedetecteerd worden. Tegelijkertijd werd een rapportering uitgebouwd, waardoor de administraties over meer informatie beschikken betreffende de stand van de betalingsdossiers.

- Verhoging van het betalingsplafond voor betalingen via geldvoorschotten. Bij de betaling via geldvoorschotten dienen minder procedurestap-

- pen te worden doorlopen, waardoor de betalingen sneller kunnen worden uitgevoerd.
- Informatisering van de betaling via geldvoorschotten : overschakeling van manuele betalingen naar electronic banking.
 - Verkorten van de doorlooptijden, met inachtna-me van de vigerende wetgeving, via een vermin-dering van het aantal procedurestappen :
 - invoeren van budgettaire implementatieplannen (BIP's) : voorafgaand visum Inspectie van Financiën op de individuele dossiers niet nodig indien deze dossiers kaderen binnen de goedge-keurde BIP's ;
 - verhoging van het aantal betalingen dat kan worden uitgevoerd met het visum Rekenhof a posteriori.
 - Reorganisatie op administratief vlak : decen-tralisatie/deconcentratie van de betalingsdossiers.
 - Grotere eenduidigheid in de aanrekening van de kredieten.
 - Invoeren van bufferkredieten op departemen-taal vlak, waardoor krediettekorten sneller kun-nen worden opgevangen.
 - Verhoogde responsabilisering van de ambtena-ren.
 - Uitgebreide vorming op vlak van budgettering, boekhouding en betaling.
 - Opmaken van doelstellingen en specifieke resul-taatsgebieden betreffende tijdig betalen voor de ambtenaren die betrokken zijn bij de betalings-procedure.

Door het departement Leefmilieu en Infrastruc-tuur werden eveneens diverse initiatieven geno-men om alle achterstallige betalingsdossiers weg te werken. Deze werkwijze is sinds mei 1995 ingevoerd voor de sommen uitbetaald via het Vlaams Infrastructuurfonds en zal in de loop van 1996 doorgetrokken worden naar de uitbe-talingen via de gewone begroting. De volgende maatregelen werden getroffen om de verwijlinteren tot een minimum te herleiden.

- Grondige analyse van de oorzaken van laattijdi-ge betalingen en installatie van een opvolgings-systeem.
- Vermindering van het aantal procedurestappen en verkorting van de doorlooptijden van het be-talingsproces.
- Responsabilisering van de verschillende afdelin-gen inzake de uitvoering van overheidsopdrach-ten, onder andere door delegatie van verant-woordelijkheid tot op het meest functionele niveau.

- Aansluiting van alle afdelingen op een geïnfor-matiseerd opvolgingsstelsel voor overheidsop-drachten (Delta). Deze aansluiting zal volledig operationeel zijn in de tweede helft van 1996.
- Het opstarten van een gedecentraliseerde modu-le "facturen", waardoor de doorzichtigheid van het proces op alle niveaus wordt verhoogd.
- Richtlijnen aan de afdelingen van alle adminis-traties om tijdig en voldoende in vastleggings-kredieten te voorzien, waardoor vertragingen bij betaling kunnen worden vermeden.
- Het bepalen van normen voor de behandelings-termijnen van betalingsdossiers.
- Talrijke initiatieven om het structurele tekort aan ordonnanceringskredieten in de sector Openbare Werken sinds 1990 te verhelpen.

Vraag nr. 9
van 23 november 1995
van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE

Voornaamvermelding – Navolging initiatief Vlaamse Raad

Op 11 oktober 1995 besliste het bureau van het Vlaams parlement wat volgt.

1. In alle publikaties van het Vlaams parlement wordt, telkens wanneer een persoon wordt vermeld, steeds de voornaam voor de naam voluit geschreven.
2. Met de "voornaam" wordt de eerste officiële voor-naam bedoeld, tenzij de betrokkene verkiest de gebruikelijke roepnaam te vermelden.
3. Met publikaties wordt bedoeld : alle officiële stuk-ken, briefwisseling, mededelingen aan het publiek, interne nota's, enzovoort.
4. Van deze bureaubeslissing wordt onmiddellijk ken-nis gegeven aan de Vlaamse regering.

Deze laatste bepaling heeft tot doel dat ook de Vlaam-se regering een zelfde richtlijn zou uitvaardigen voor de eigen publikaties en die van de administraties.

Heeft de minister ter zake reeds een initiatief genomen ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buiten-lands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER VAN OPENBARE
WERKEN, VERVOER EN RUIMTELIJKE
ORDENING

Vraag nr. 5
van 24 oktober 1995
van de heer MANDUS VERLINDEN

A2 Aarschot-Gelrode – Geluidshinder

Sinds de aanleg van de A2 is er behoorlijk wat geluidshinder voor de omwonenden in de omgeving van Aarschot-Gelrode, meer bepaald ter hoogte van Bergvijver en Aurheide in Aarschot, een gedeelte van Gelrode, het Rot in Nieuwrode en een gedeelte van Vlasselaar in Wezemaal.

Op verschillende plaatsen werd de geluidsoverlast merkbaar verminderd, hetzij door het plaatsen van geluidschermen, hetzij door oppervlaktebehandeling van het wegdek via het aanbrengen van fluisterasfalt – wat ideaal is en het geluid met 9/10 lijkt te beperken – of via het insnijden van waterriechels in de rijrichting.

Voor al die omwonenden en voor wie er dagelijks moet werken, moet dringend iets ondernomen worden, bij voorkeur fluisterasfalt aanbrengen.

Zijn er plannen om de geluidsoverlast op bovengenoemde plaatsen aan te pakken ?

Zo ja, aan welke oplossingen wordt er gedacht en werden er reeds kredieten voor uitgetrokken ?

Antwoord

Het probleem van de geluidshinder langs de A2 autosnelweg is voldoende bekend. De aanleg van fluisterasfalt op het vak Holsbeek-Bertem is in de eerste plaats gebeurd ter herstelling van beschadigde KWS-verhardingen en ter wegwerking van de spoorvorming. Deze werken zijn uitgevoerd op het vak waar reeds asfalt lag.

De geluidshinder is evenwel het grootst op het vak Holsbeek-Assent, waar de rijwegverharding bestaat uit dwarsgegroefd doorlopend gewapend beton. Geluidschermen zijn hier minder aangewezen door de zeer verspreide bebouwing en de relatief grote afstand tot de A2 van een groot aantal woningen. Wegens de aard van het bestaande wegdek en de verspreide bebouwing zijn andere geluidswerende maatregelen meer aangewezen.

Het beperken van het rolgeluid door een ingreep op de wegverharding zal een algemener positief effect hebben. Dit kan worden verkregen door een oppervlaktebehandeling of een overlaging. Maatregelen werden reeds genomen ter hoogte van Bekkevoort en Rillaar en dit met een vrij positief resultaat.

Er wordt overwogen om tevens op de nog niet behandelde wegvakken maatregelen te nemen teneinde het rolgeluid te doen dalen. Volgens de beschikbare kredieten en afhankelijk van de kosten-baten zullen deze voorzieningen in het meerjarenprogramma worden opgenomen.

Vraag nr. 23
van 13 november 1995
van de heer JOS DE MEYER

N49 Antwerpen - Zelzate – Omvorming tot autosnelweg

De aanpassing van de expresweg N49 tot autosnelweg vordert tergend traag. Nu is dit een dodenweg, een trieste reputatie die helaas elk jaar opnieuw wordt bevestigd. De voornaamste oorzaak hiervan is bekend : een weg met de allure van een autosnelweg, maar bezaaid met talloze levensgevaarlijke kruispunten. Het is duidelijk dat de enige doeltreffende oplossing erin bestaat deze dodenweg versneld volledig om te vormen tot autosnelweg. Zo kan hij dan ook de functie vervullen van een goede transportas tussen de Vlaamse zeehavens.

1. Welke werkzaamheden zijn in dit verband in 1995 voltooid en wat was hiervan de kostprijs ?
2. Welke aanbestedingen hebben in 1995 plaats (kostprijs, aanvang der werken) en welke werken zijn er gepland voor 1996 en 1997 (geraamde kostprijs) ? Wat zijn de vermoedelijke begin- en einddatum van de onderscheiden werken ?
3. Het MER-rapport over verscheidene werken aan de N49 is meermaals aangepast en aangevuld. Welke conclusies heeft de minister hieruit getrokken met betrekking tot de infrastructuurwerken die moeten uitgevoerd worden in het Waasland ? Welke beslissingen heeft hij ter zake genomen ?

Antwoord

1. Werkzaamheden voltooid in 1995

De aansluiting van de laterale industrieweg tussen de spoorweg en de Canadastraat te Zwijndrecht werd op 20 juni 1995 voltooid. De kostprijs van de werken bedroeg 82.655.591 frank.

2. Aanbestedingen in 1995 – Vooruitzichten 1996-1997

Op 7 september 1995 werd de bouw van een aansluitingscomplex op de kruising van de gewestweg N49 met de R1 (kleine ring om Antwerpen) aanbesteed. De kostprijs der werken bedraagt 264 miljoen frank. De aanvang der werken is gepland voor het voorjaar van 1996.

Tevens werden er, met het oog op de veiligheid, nog 2 aanbestedingen gehouden :

- a) renovatie- en brandbeveiligingswerken aan de tunnel te Zelzate (130 mln. frank - 2de fase) ;
- b) herstellingswerken aan de noordrijbaan van de N49 tussen kmp 16,925 met aanleg van de vluchtstrook te Beveren en Sint-Gillis-Waas (100 mln. frank - overlaging in doorgaand gewapend beton). Beide werken zullen waarschijnlijk ook starten in het voorjaar 1996.

Voor 1996 en 1997 zijn in het ontwerpprogramma volgende werken opgenomen.

- a) Overlagen van de noordrijbaan van de N49 met aanleggen vluchtstrook (vervolg van punt 2.1.b)
1996 : 90 mln. frank
1997 : 90 mln. frank.
- b) Aanleggen van laterale weg tussen de gewestweg N403 en Salegemdijk te Sint-Gillis-Waas.
1996 : 50 mln. frank
1997 : 50 mln. frank.
- c) Vervolledigen verkeerswisselaar De Tromp : kruising van de N49 met de N403 (St.-Niklaas-Hulst) te Stekene.
1996 : 40 mln. frank.
- d) Brug Salegemdijk te Sint-Gillis-Waas :
1997 : 50 mln. frank.
- e) Kruising met Nachtegaalstraat en Helstraat te Stekene :
een centrale brug + 2 voetgangerstunnels
1997 : 115 mln. frank.
- f) Brug Vennestraat te Stekene
1997 : 30 mln. frank.
- g) Brug Pereboomstraat te Moerbeke-Waas
1997 : 45 mln. frank.

Hierbij dient erop gewezen dat van de begrotingsjaren na 1996, de planning slechts indicatief is, aangezien de werkelijke realisatie afhankelijk is van de beschikbare kredieten die door de Vlaamse regering en parlement zullen ter beschikking worden gesteld voor openbare werken.

3. Infrastructuurwerken volgens milieu-effectenrapport

Volgende werken worden gepland in het vak Antwerpen-Zelzate.

Ongelijkvloerse dwarsing voor landbouwverkeer ter hoogte van Dulkeldam te Sint-Gillis-Waas.

Bouwen van brug ter hoogte van Salegemdijk te Sint-Gillis-Waas.

Afsluiten van de huidige afrit ter hoogte van Kluisdijkstraat te Sint-Gillis-Waas.

Kruising met de Nachtegaalstraat te Stekene.

Brug Vennestraat te Stekene.

Brug Pereboomstraat te Stekene.

Verkeerswisselaar ter hoogte van Kruisstraat te Moerbeke-Waas.

Brug Ramonshoek te Wachtebeke.

Viaduct in N49 over Langelede te Wachtebeke.

Vervolledigen verkeerswisselaar N49-R4 Zelzate-Westelijke oever.

Deze werken zijn opgenomen in het voorstel driejarenprogramma 1996-1997-1998 (zie ook punt 2.2.). Uiteraard met hetzelfde voorbehoud zoals gesteld onderaan punt 2.

Vraag nr. 24 van 17 november 1995 van de heer JOHAN DE ROO

Interelectra – Exploitatie windturbinepark Zeebrugge

Op voorstel van de Vlaamse minister van Openbare Werken heeft de Vlaamse regering op 20 september 1995 beslist het windturbinepark in Zeebrugge voor een periode van 12 jaar in concessie te geven aan de intercommunale Interelectra CVBA uit Hasselt. Het bod van Interelectra bedroeg 88 miljoen en was blijkbaar het hoogste van de vier inschrijvingen. De concessie werd derhalve toegewezen aan de intercommunale Interelectra. Dit wekt enige verwondering omdat Interelectra een distributie-intercommunale is voor elektriciteit. Door deze beslissing verwerft deze intercommunale echter installaties voor energieproductie. Bovendien kan een zuivere intercommunale zich aldus met elektriciteitsproductie inlaten, alhoewel dit, wat de openbare sector betreft, bij wet van 1980 aan SPE is toegewezen.

1. Kan een zuivere distributie-intercommunale voor elektriciteit wel het windturbinepark als productieactiviteit beheren en derhalve productieactiviteiten uitvoeren ?
2. Is dit voorzien in de statuten van bovenvermelde intercommunale en past dit in het maatschappelijk doel van deze intercommunale ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

Antwoord

Het antwoord op bovenvermelde vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Vraag nr. 25 van 17 november 1995 van de heer MARC OLIVIER

Wegenwerken A17 en N58 – Stand van zaken

Op 11 maart 1993 werd tussen de toen bevoegde Vlaamse minister van Openbare Werken Theo Kelchtermans en zijn Waalse collega, minister Jean-Pierre Grafé, een akkoord bereikt over de voltooiing van de A17 (vak Kortrijk-Doornik) en de N58 (vak Komen-A19).

De afwerking van de A17 is sindsdien in een stroomversnelling gekomen. Ondertussen werden ook de werken voor de afwerking van de N58 aangevat.

1. Wanneer wordt de A17 (vak Kortrijk-Doornik) opgesteld voor het verkeer ?
2. Wat is de stand van zaken en het verdere verloop van de werken voor de afwerking van de N58 (vak Komen-A19) ?

Antwoord

1. De openstelling van de autosnelweg A17 (vak Kortrijk-Doornik) voor het verkeer kan worden verwacht in 1997.

Op 5 december 1995 werden de werken voor de aanleg van de fundering en de onderlagen van de koolwaterstofverharding op het ontbrekend vak van de A17 aanbesteed. De aanleg van de slijtlaag is niet in de aanneming opgenomen. De slijtlaag zal worden aanbesteed gelijktijdig met de aanbesteding voor de aanleg van de 3de fase van de N58, dit is in het najaar van 1996.

2. De stand van zaken en het verder verloop van de werken voor de afwerking van de N58 (Vak Komen – A19) zien eruit als volgt.

Fase I. Vak A19 (Kortrijk-Ieper-Veurne) – N8

De werken zijn in uitvoering. De openstelling voor het verkeer is gepland voor april 1996.

Fase II. Vak N8 tot Beselare te Wervik ($1 = \pm 3$ km)

De aanbesteding had plaats op 16 november 1995. De werken zullen een aanvang nemen in het voorjaar 1996.

Fase III. Vak Beselarestraat tot de grens van de provincie Henegouwen + aftakking naar Menen tot de Hoogweg

De onteigeningen zijn gepland voor de eerste helft van 1996. De werken zijn opgenomen op het voorstel-investeringsprogramma 1996. De aanbesteding is gepland voor het najaar 1996.

Fase IV. De aftakking naar Menen van de Hoogweg tot de Meensesteenweg met de bouw van de brug over de spoorlijn Poperinge-Ieper-Kortrijk

De aanbesteding hiervan is gepland voor 1997.

**Vraag nr. 26
van 17 november 1995
van de heer FRANK CREYELMAN**

Bruggen Netekanaal Lier – Staat

Sinds geruime tijd bevinden de vier bruggen over het Netekanaal in Lier zich in zeer slechte staat, zo slecht zelfs dat één brug aan de Waversesteenweg reeds twee jaar voor alle verkeer gesloten is. De brug aan de Aarschotsesteenweg werd reeds afgebroken en vervangen door een tijdelijke gehuurde brug. Op de twee andere bruggen (aan de Berlaarsesteenweg en de Kesselsesteenweg) is alle verkeer boven twintig ton verboden.

Waarom laat het vernieuwen van de bruggen zo lang op zich wachten ?

Welke maatregelen heeft de minister al genomen om de bestaande toestand te verbeteren ?

Wat heeft het huren van de brug aan de Aarschotsesteenweg al gekost ?

Antwoord

Na de instorting van de brug over de Schelde te Melle, werd een intensieve controle uitgevoerd van de stabiliteit van de bruggen ressorterend onder de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest.

De vier bruggen over het Netekanaal te Lier, destijds gebouwd door de firma Socol rond 1952, zijn van hetzelfde voorspantype als de Mellebrug. Deze bruggen kregen dan ook de grootste aandacht bij de inspectie en controle van het draagvermogen.

Na overleg met de administraties Wegen en Verkeer, Waterwegen en Zeewezen en Ondersteunende Studies en Opdrachten, werd op 15 oktober 1992 besloten gewichtsbepalingen op te leggen voor de bruggen 1 en 2. De bruggen 3 en 4 dienden bij voorrang afgebroken en herbouwd te worden.

Het herbouwen van alle bruggen wordt aan een tijdschema gekoppeld, afhankelijk van de budgettaire mogelijkheden. Een tijdelijke brug in de weg Lier-Aarschot werd gebouwd tussen 18 oktober 1992 en 18 december 1992. De kosten voor het huren van de brug, berekend voor de periode van 18 december 1992 tot 11 september 1995, bedragen op 11 september 1995 : 18.605.257 frank.

Door de afdeling Ondersteunende Studies en Opdrachten werd een ontwerp opgemaakt voor het bouwen van een metalen brug ter vervanging van de bestaande voorgespannen brug. Eveneens werd een gelijkwaardig ontwerp opgemaakt voor het bouwen van een brug met liggers in voorgespannen gewapend beton.

Beide ontwerpen werden goedgekeurd en in aanbesteding gesteld. Ondertussen werden de bruggen 3 en 4, resp. in de gewestweg Lier – Aarschot en Lier – Duffel, aanbesteed. De laagste regelmatige inschrijving ging uit van de firma Lemants uit Arendonk voor resp. 40.192.608 frank en 44.779.846 frank.

Recentelijk werd de firma Lemants failliet verklaard, zodat de herbouw van de 2 bruggen in het licht van deze nieuwe situatie moet worden bekeken.

Inmiddels werd het nodige gedaan om de bestaande betonnen brug 4 te slopen.

Teneinde de gevolgen voor de bevolking zo miniem mogelijk te houden, werd op 16 november 1995 beslist een tijdelijke brug te bouwen voor voetgangers en fietsers naast de brug Lier-Duffel. Deze tijdelijke brug werd op 24 november in gebruik genomen.

**Vraag nr. 27
van 17 november 1995
van de heer MANDUS VERLINDEN**

Regio Aarschot – Werk, industriezones en wegen

Volgens de Kamer voor Handel en Nijverheid wordt de regio Aarschot het probleemgebied van de komende tien jaar. "Deze regio moet ook worden ontsloten naar de Kempen en Limburg", zegt deze Kamer, "daarvoor zijn goede verbindingen nodig tussen Aarschot en bij-

voorbeeld Turnhout", voegt ze eraan toe. De intercommunale Interleuven steunt deze visie.

Zelf ben ik van oordeel dat ook wegen aangepast aan het zwaar vrachtvervoer naar Mechelen, Lier, Antwerpen en een korte verbinding naar de autosnelweg Antwerpen-Luik, die tevens de gestadig toenemende filevorming en de verkeersongevallen drastisch zouden verminderen, onmisbaar zijn geworden.

Uiteraard is de mogelijkheid van vestiging van KMO's en bijgevolg van bijkomende tewerkstelling, ook afhankelijk van de beschikbaarheid van vrije ruimtes in de industriezone. In het geval deze zone bezet is, dient naar een andere zone gezocht, wat tot de bevoegdheid van de gemeentebesturen behoort. Gezien de gevoeligheid van de plaatselijke bevolking, leidt dit vaak tot stagnatie.

1. Op welke wijze heeft de Vlaamse regering reeds ingespeeld op de alarmkreet van de Kamer van Handel en Nijverheid inzake de tewerkstellingsproblematiek in de regio Aarschot ?
2. Over welke beleidsinstrumenten beschikt de regering voor de aanleg en uitrusting van industriegronden, indien de plaatselijke overheid hiervoor in gebreke blijft ?
3. Zijn in het investeringsprogramma voor de komende jaren verbindinginfrastructuurwerken opgenomen voor de regio Aarschot ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling en aan de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media.

Antwoord

Voor de regio Aarschot zijn voor de komende jaren de volgende verbindinginfrastructuurwerken in het ontwerp van meerjarenprogramma opgenomen.

1996

R25 : Ring om Aarschot : aanleg van de verbinding N10 (Diestsesteenweg) – N19 (Herseltsesteenweg).

Aanleg van een rotonde op het kruispunt van de R25 (ring om Aarschot) met de N21b (verbinding Betekom – R25) te Begijnendijk.

Modernisering van de N10 (Diestsesteenweg) en de aansluiting met de R25.

Na 1996

N19 : Modernisering van de doortocht Herselt.

N10 : Herinrichten van de kruispunten Haltestraat-Kerkstraat en Mechelbaan te Begijnendijk.

N10 : Aanleggen van fietspaden tussen de N15 (Mechelen – Westerlo) en de Lostraat te Heist-op-den-Berg.

N10 : Aanleggen van fietspaden tussen de Lostraat en de grens met de provincie Vlaams-Brabant en tussen het kruispunt N10/N15 en Berlaar.

De werkelijke realisatie is eventueel afhankelijk van de beschikbare kredieten.

Vraag nr. 28 van 20 november 1995 van de heer BART VANDENDRIESSCHE

Baggerproblemen Bovenschelde Gentbrugge – Stand van zaken

De aandacht van de minister werd reeds herhaaldelijk gevestigd op de onhoudbare visuele en reukhinder van de dichtgeslibde Schelde in Gentbrugge en Sint-Amandsberg. Hiertegen wordt terecht geprotesteerd.

In de komende winterperiode vergroot de verhoogde Scheldebodem het overstromingsgevaar.

Op 11 augustus 1994 antwoordde de minister op mijn parlementaire vraag nr. 343 (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 1 van 24 oktober 1994, blz. 20) dat er een gebrek aan stortterreinen bestaat. De minister zou een beroep doen op de concurrentie in de sector om alternatieve baggertechnieken aan te brengen.

1. Is er nu een oplossing voor voormeld probleem in het vooruitzicht ? In welke mate is het prioritair ? Welke middelen zijn uitgetrokken in de begroting 1995 en in 1996 ?
2. Heeft de minister onderzoek laten verrichten naar alternatieve pistes of alternatieve baggertechnieken ? Zo ja, wat zijn de resultaten hiervan ?
3. Werden in de planning van de baggerwerken reeds mogelijke stortplaatsen voor de baggerspecie bepaald ?

Antwoord

1. Nader onderzoek heeft uitgewezen dat, afhankelijk van de te verwezenlijken diepte, in de zone tussen de monding van de Ringvaart in de Schelde en Gentbrugge ca. 1.500.000 m³ dienen te worden gebaggerd.

Deze hoeveelheid kan niet door "alternatieve baggertechnieken" worden weggewerkt. Het probleem van de stortplaatsen blijft dan ook.

In de voorbije decennia werd de in deze zone gebaggerde specie op beperkte afstand van de Schelde gestockeerd. De huidige milieuwetgeving laat een dergelijke oplossing niet langer toe. Hooguit kan een beperkt gedeelte – ca. 200.000 m³ – worden aangewend in de aldaar binnenkort uit te voeren dijkwerken, zijnde :

- Zeeschelde L.O. – dijkwerken Berlare opwaarts Paardeweide ;
- Zeeschelde L.O. en R.O. – dijkwerken tussen de Heusdenbrug en de monding van de Ringvaart.

In het ontwerp van begroting 1996 werd voor de baggerwerken in deze zone een bedrag van 40 miljoen frank ingeschreven.

2. en 3. In de loop van 1995 werden op diverse plaatsen monsters van bodemspecie genomen en onderzocht. Dit leverde evenwel geen bruikbare stortplaatsen op. De administraties Waterwegen en Zeeuwen (AWZ), Milieu, Natuur en Landinrichting (Aminal) en Ruimtelijke Ordening en Huisvesting (RHOM) kregen toch opdracht om gezamenlijk per bekken een oplossing voor het acute probleem van de stortterreinen uit te werken. Een werkgroep onder leiding van de secretaris-generaal van het departement Leefmilieu en Infrastructuur doet ter zake de nodige coördinatie.

Vraag nr. 29
van 22 november 1995
van de heer JOS GEYSELS

De Lijn en Brussel – Abonnementenintegratie

Op dit moment zijn studenten en/of pendelaars die dagelijks gebruik maken van het openbaar vervoer in het Brusselse hoofdstedelijke gebied verplicht verschillende abonnementen (De Lijn, MIVB, TEC) te nemen.

Er is dus geen sprake van een integratie van de tarifiering.

Heeft de minister hiervoor reeds de nodige contacten en/of afspraken met de betrokken minister van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en/of de verschillende exploitanten gemaakt ?

Antwoord

Voor de pendelaars bestaan de volgende abonnementen die op alle lijnen binnen het stadsgebied van Brussel geldig zijn bij MIVB, De Lijn, TEC en NMBS :

metro-tram-bus (MTB)	1 jaar	13.000 frank
	1 maand	1.300 frank
MTB junior/senior	1 jaar	9.100 frank
	1 maand	910 frank

Voor de studenten bestaan de volgende abonnementen die op alle lijnen binnen het stadsgebied van Brussel geldig zijn bij MIVB, De Lijn, TEC en NMBS :

MTB junior/senior	1 jaar	8.100 frank
	1 maand	910 frank

Het MIVB-schoolabonnement is enkel geldig op het net van de MIVB : 7.500 frank/jaar.

Het schoolabonnement De Lijn – TEC is geldig op alle lijnen binnen het stadsgebied van Brussel van De Lijn en TEC :

10 maand	6.900 frank
12 maand	7.500 frank
1e trimester	3.120 frank
2e trimester	2.500 frank
3e trimester	1.885 frank

Er zijn tweemaandelijks contracten tussen MIVB, TEC en De Lijn.

In het kader van de tariefaanpassing wordt bovendien tussen NMBS, MIVB, TEC en De Lijn minstens 2 maal per jaar een gemeenschappelijke vergadering belegd.

Vraag nr. 30
van 22 november 1995
van de heer PATRICK LACHAERT

Parking Arsenal Gentbrugge – Aanwijsborden

De Vlaamse Gemeenschap en de stad Gent legden samen een zeer grote parking aan (genaamd Arsenal) in Gent-Gentbrugge, aan de Brusselsesteenweg en onmiddellijk aan de afrit nr. 10 van de E17 ; kostprijs circa 15 miljoen frank.

Op deze parking kunnen talloze voertuigen van bezoekers aan de stad Gent parkeren. Bovendien wordt deze parking bediend door de tramlijnen 21 en 22 (om de 8 minuten), alsook de buslijnen 9 (om de 8 minuten) en 20 (om het half uur). Deze parkeerterreinen werden aangelegd om de auto's op te vangen op het ogenblik dat het centrum van Gent autovrij wordt gemaakt.

Heeft de minister al maatregelen genomen om op de E17 de passende borden te laten plaatsen met het oog op het aanwijzen van vermeld parkeerterrein ?

Antwoord

Volgens de gangbare werkwijze inzake bewegwijzering op de autosnelwegen, worden enkel aanwijzingsborden geplaatst voor parkings die langs de autosnelweg zelf gelegen zijn. Die parkings zijn in vele gevallen gecombineerd met nevenbedrijven, zodat het verkeersbord F 59 ook dikwijls in combinatie met andere tekens voorkomt. Eens de autosnelweg verlaten, vindt men andere aanwijzingen, inclusief naar parkeerterreinen in de onmiddellijke omgeving ; zo worden de parkeerterreinen van bijvoorbeeld Flanders Expo ook niet aangeduid die langs de gewestweg B 403 gelegen zijn, enz. ... De aanduiding van beide types van parking op gelijkaardige wijze zou grote verwarring stichten bij de weggebruikers, die niet zouden weten of zij de snelweg moeten verlaten of niet.

De aanwijzing van belangrijke parkings in of langs de rand van de stad kan geschieden op de andere wegen, met het verkeerssteken F 34a. Artikel 3, 7°, b. van het ministerieel besluit van 1 februari 1991 bepaalt dat voor de aanwijzing van de publieke parkings buiten de rijbaan slechts één reisroute mag worden aangegeven vanaf een weg van doorgaand verkeer en vanop een afstand van maximum 1 km.

Er zal evenwel worden onderzocht in welke mate borden P + R (Park and Ride) aldaar wenselijk zijn.

Vraag nr. 31
van 22 november 1995
van de heer JOS DE MEYER

IMALSO – Toekomst

De instelling van openbaar nut Intercommunale Maatschappij van de Linker Scheldeoever (Imalso) heeft volgens de bijzondere oprichtingswet van 8 mei 1929

een opdracht tot 31 mei 1998. Deze coöperatieve vennootschap werd opgericht voor de uitzonderlijke termijn van 70 jaar.

Omwille van de verscheidene taken en de complexiteit ervan, zou een voortzetting van de bestaande instelling kunnen overwogen worden, of de oprichting van een nieuwe instelling waarbij de bestaande opdrachten met nieuwe opdrachten worden aangevuld, of de overname door het Vlaams Gewest.

Is hiervoor door de minister al een optie genomen? Wat is de meest voordelige keuze en waarom? Welke zijn de eventuele gevolgen voor het personeel? Welke nieuwe opdrachten kunnen aan Imalso toegevoegd worden?

Heeft de minister al opdracht gegeven om deze problematiek te bestuderen (met welke inhoud en aan wie)?

Antwoord

Imalso werd opgericht bij akte van 9 maart 1929 voor een periode van 70 jaar. Het einde van de termijn van de instelling is statutair bepaald op 31 december 1998.

Gelet op de activiteiten van de instelling lijkt een verlenging zeker niet aangewezen en kan ze, zoals statutair bepaald, op 31 december 1998 worden ontbonden.

Omtrent de toewijzing van het overblijvend statutair personeel op 31 december 1998 dienen nog afspraken te worden gemaakt binnen de Vlaamse Gemeenschap.

Vraag nr. 32 van 23 november 1995 van de heer MICHEL VANDENBUSSCHE

Voornaamvermelding – Navolging initiatie Vlaamse Raad

Op 11 oktober 1995 besliste het bureau van het Vlaams parlement wat volgt.

1. In alle publikaties van het Vlaams parlement wordt, telkens wanneer een persoon wordt vermeld, steeds de voornaam voor de naam voluit geschreven.
2. Met de "voornaam" wordt de eerste officiële voornaam bedoeld, tenzij de betrokkene verkiest de gebruikelijke roepnaam te vermelden.
3. Met publikaties wordt bedoeld: alle officiële stukken, briefwisseling, mededelingen aan het publiek, interne nota's, enzovoort.
4. Van deze bureaubeslissing wordt onmiddellijk kennis gegeven aan de Vlaamse regering.

Deze laatste bepaling heeft tot doel dat ook de Vlaamse regering een zelfde richtlijn zou uitvaardigen voor de eigen publikaties en die van de administraties.

Heeft de minister ter zake reeds een initiatief genomen?

N.B.: Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 33 van 23 november 1995 van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

LM-Cars Overijse – Bouw- en milieuvergunning

Het autobedrijf LM-Cars in Overijse is gelegen in agrarisch gebied en gevestigd in een vroegere landbouwlods.

Het bedrijf kreeg een milieuvergunning in beroep bij de bestendige deputatie. Aan deze milieuvergunning werd de voorwaarde gekoppeld dat vooraf de nodige bouwvergunning moet worden verkregen voor de bestemmingswijziging.

De bestemmingswijziging werd, na gunstig advies van zowel de gemeente Overijse als van Stedebouw, door de bestendige deputatie geweigerd. Na hoger beroep van de uitbater, werd ze ook geweigerd door de minister.

Ondertussen blijft het bedrijf zijn activiteit voortzetten in agrarisch gebied, hoewel er in Overijse voldoende KMO-ruimte ter beschikking is.

Een aanpalend perceel werd zonder enige aanvraag eveneens in gebruik genomen en nog treedt het gemeentebestuur niet op.

Welke maatregelen heeft de minister genomen teneinde de wet te doen naleven?

Antwoord

Het beroep dat op 15 november 1994 is ingesteld tegen de beslissing (d.d. 8 september 1994) van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant, waarbij de vergunning is geweigerd voor het wijzigen van de bestemming van een gebouw aan de Koedalstraat te Overijse, werd verworpen op 28 april 1995.

Eerder bracht de provinciale directie Stedebouw een ongunstig advies uit op 6 oktober 1993. Het beroep tegen de weigering van de vergunning werd op 8 september 1994 door de bestendige deputatie van Brabant verworpen.

Op 31 juli 1995 werd bij de Raad van State een vordering tot schorsing van het besluit van de bestendige deputatie (d.d. 28 april 1995) ingeleid. Door de provinciale directie Stedebouw werd reeds op 22 april 1993 proces-verbaal opgesteld voor het wijzigen van een opslagplaats voor land- en tuinbouw tot herstelplaats voor motorvoertuigen op het perceel sie. M. Nr. 118 f.

Aangezien uit de gegevens van de gestelde vraag blijkt dat een aanpalend perceel door het bedrijf eveneens in gebruik is genomen, zal eerstdaags een bijkomend onderzoek worden ingesteld.

Aan de procureur des konings zal tevens de passende herstelmaatregel worden voorgesteld, rekening houdende met de beslissing van de bestendige deputatie van de provincie Brabant (d.d. 28 april 1995).

Vraag nr. 34
van 23 november 1995
van de heer MARC OLIVIER

Leieproject revalorisatie baggerspecie – Evaluatie

Langs de Leie tussen Menen en Wevelgem werd door het Vlaams Gewest een project opgezet tot reiniging en revalorisatie van baggerspecie. Het afgesloten terrein dat daarvoor werd gebruikt, ligt er momenteel verlaten bij.

1. Wat was de inhoud van dit project en werd dit project reeds definitief beëindigd ?
2. Zo ja, wat zijn de resultaten vanuit wetenschappelijk en economisch oogpunt (kosten-batenanalyse) ?
3. Werden in het Vlaams Gewest nog dergelijke projecten opgezet en zo ja, waar en wat waren de resultaten ?
4. Kan het aangewende procédé tot reiniging en revalorisatie van baggerspecie op grote schaal worden toegepast, gezien de problemen met ernstig vervuilde baggerspecie ?
5. Wat is de bestemming van het afgesloten terrein langs de Leie tussen Menen en Wevelgem ? Is dit terrein zwaar vervuild of kan het een nieuwe (eventueel recreatieve) bestemming krijgen ?

Antwoord

1. Het proefproject te Menen omvatte 2 deelprojecten.

Het project 1 : werd uitgevoerd door de NV Ondernemingen Jan De Nul uit Aalst. Het project had tot doel een programma uit te werken voor het reinigen van baggerspecie waarvan de fracties kunnen worden gerecycleerd voor nuttige toepassingen. Het project werd gestart op 4 februari 1992 en beëindigd op 30 juni 1995. In het project werden 48.000 m³ baggerspecie uit de Leie tussen Menen en Wevelgem verwerkt.

Meer concreet werd op de licht verontreinigde specie uit de Leie flotatiescheiding toegepast als reinigingstechniek. Hierdoor wordt de specie verdeeld in twee deelstromen : één met gereinigde specie en één met specie waarin de verontreiniging wordt geconcentreerd. De gereinigde specie wordt geborgen in monostortbekkens en de verontreinigde deelstroom wordt in kleinere, afgeschermd bekkens geborgen. Op de bekkens en de monostorten werd een experimenteel bebossingsproject uitgevoerd, in samenwerking met het labo voor bosbouw van de Universiteit van Gent. De kostprijs van het project 1 bedraagt 47.304.000 frank, BTW inbegrepen.

Het proefproject 2 werd uitgevoerd door de TV NV Hye Gebr. en NV Ghent Dredging uit Burcht. Het project had tot doel een programma uit te werken voor baggerslibbehandeling op 30.000m³ gebaggerde Leiespecie te menen. Het project werd gestart op 15 mei 1992 en beëindigd op 6 oktober 1994. Uiteindelijk werden in het project 43.000 m³ baggerspecie behandeld. Concreet werden in het proefproject 2 behandelingen uitgetest om de mobiliteit van de verontreiniging te verminderen, door toevoeging van toeslagstoffen als kalk, beringiet, ijzer (II) sulfaat en organische stof onder de vorm van champignonaaardecompost. De kostprijs van het proefproject 2 bedraagt 38.565.000 frank, BTW inbegrepen.

2. Voor het project 1 kan als conclusie gelden dat voor de licht verontreinigde specie uit de Leie de flotatiescheidingstechniek, zoals toegepast op projectschaal te Menen, niet beantwoordt aan de resultaten die op grond van de proeven op laboschaal mochten worden verwacht. Reden hiervoor is dat het slib van de Leie te fijnkorrelig is, zonder duidelijke scheiding tussen zand- en de slibfractie en dat de specie slechts licht verontreinigd is, zodat het moeilijker is om een relatief zwaar verontreinigde fractie af te scheiden van de rest.

Een positieve ontwikkeling uit het luik bosbouw van het proefproject 1 is de ontwikkeling van het Salimatprocédé.

Hierbij wordt direct na de opspuitfase, waarbij het terrein over een enkele draagkracht beschikt, rollen gevlochten wilgematten uitgerold over het terrein. Vanuit de wilgematten krijgt men direct een grote opslag van jonge wilgen, waarbij in korte tijd een dichte en gesloten pioniersvegetatie op het stortterrein ontstaat. In het onderzoek werden ook de geschiktheid van de verschillende plantenvariëteiten naar hun groei op baggerslib en opname van de verontreiniging bestudeerd.

Voor het project 2 kan als conclusie worden gesteld dat het toevoegen van de verschillende toeslagstoffen aan de baggerspecie tot geen significante vermindering van de mobiliteit van de verontreiniging heeft geleid. Het on line toevoegen van kalk in vloeibare vorm (kalkmelk) aan de baggerspecie heeft wel tot een vluggere consolidatie van de specie geleid.

Uit economisch oogpunt kan worden gesteld dat de reinigings- en behandelingstechnieken zoals ze werden toegepast te Menen slechts geschikt zijn voor kleine hoeveelheden zwaar verontreinigde specie, en binnen bepaalde randvoorwaarden van korrelverdeling en samenstelling van de specie. De bebosningstechniek van het Salimatprocédé is economisch toepasselijk voor natte berging aan wal in bovengrondse depots met de nabestemming bos. De kosten voor het Salimatprocédé liggen rond de 450.000 frank/ha. Deze techniek zou op korte termijn kunnen toelaten de klassieke afdeklaag (7.000.000 frank/ha) die in de milieuvergunningen is voorgeschreven te vervangen, en biedt aldus de meeste perspectieven.

3. Een ander grootschalig project betrof het proefstortenproject Geuzenhoek. De eerste bedoeling hiervan was de afscherpende werking van een aantal natuurlijke materialen na te gaan, waarmee bodem en wanden van een stort kunnen worden bedekt. In de marge van dit proefstortenproject werden eveneens enkele behandelingstechnieken onderzocht. De fysico-chemische behandelingen beoogden de fixatie of stabilisatie van de verontreinigingen in de baggerspecie. Enkel met het project SD II, een produkt op basis van een organisch bindmiddel en twee typen silicaten, werd een reductie van de uitloogbaarheid bereikt. De proeven met biologische behandelingstechnieken lieten niet toe met zekerheid de oorzaak vast te stellen van de in sommige gevallen optredende concentratievermindering. Beluchting is essentieel, en is allicht minstens even efficiënt als de ingebrachte bacteriënmengsels. Nadelig is de grotere mobiliteit van de zware metalen ten gevolge van oxidatieprocessen. Behandeling van baggerspecie zal in de toekomst vermoedelijk enkel voor kleine hoeveelheden zwaar verontreinigde specie zinvol blijken. De preferentiële optie is de gecontroleerde berging, en eventueel nuttig hergebruik als secundaire grondstof.
4. Op dit ogenblik zijn de reinigings- en behandelingstechnieken geen alternatief voor het klassieke bergen aan land of onder water van baggerspecie. De kostprijs voor de verschillende behandelingstechnieken – zonder het baggeren – liggen tussen de 1.000 à 2.000 frank/m³. Het volume te baggeren verontreinigde specie in de binnenwateren bedraagt op jaarbasis 1,5 miljoen m³. Deze behandelingstechnieken kunnen enkel overwogen worden voor kleine hoeveelheden, zeer zwak verontreinigde specie.
5. Het stortterrein te Menen waar de proefprojecten hebben plaatsgevonden heeft als nabestemming parkgebied. Op het gedeelte waar het proefproject 2 van de firma Hye-Ghent Dredging heeft plaatsgehad, wordt op dit ogenblik een eindafdek aangebracht met infrastructuurspecie afkomstig van de moderniseringswerken in de doortocht van Menen. Deze eindafdek zal verder worden afgewerkt met gronden afkomstig van de geplande moderniseringswerken in de doortocht van Kortrijk.

Het gedeelte ingenomen door het proefproject 1 van de firma De Nul blijft voorlopig in zijn toestand behouden. Het labo voor bosbouw van de Universi-

teit van Gent heeft de wens uitgedrukt het project nog een aantal jaren wetenschappelijk op te volgen. Dit gedeelte zal op termijn ook worden gebruikt voor de berging van gronden in het kader van de moderniseringswerken in de doortocht van Kortrijk. De baggerspecie van de Leie die op het terrein werd aangebracht is slechts licht verontreinigd. De uitgevoerde proefprojecten brengen de nabestemming van parkgebied, met bijhorende recreatieve bestemming, niet in het gedrang.

ERIC VAN ROMPUY

VLAAMS MINISTER VAN ECONOMIE, KMO,
LANDBOUW EN MEDIA

Vraag nr. 7
van 17 november 1995
van de heer MANDUS VERLINDEN

Regio Aarschot – Werk, industriezones en wegen

Volgens de Kamer voor Handel en Nijverheid wordt de regio Aarschot het probleemgebied van de komende tien jaar. "Deze regio moet ook worden ontsloten naar de Kempen en Limburg", zegt deze Kamer, "daarvoor zijn goede verbindingen nodig tussen Aarschot en bijvoorbeeld Turnhout", voegt ze eraan toe. De intercommunale Interleuven steunt deze visie.

Zelf ben ik van oordeel dat ook wegen aangepast aan het zwaar vrachtvervoer naar Mechelen, Lier, Antwerpen en een korte verbinding naar de autosnelweg Antwerpen-Luik, die tevens de gestadig toenemende filevorming en de verkeersongevallen drastisch zouden verminderen, onmisbaar zijn geworden.

Uiteraard is de mogelijkheid van vestiging van KMO's en bijgevolg van bijkomende tewerkstelling, ook afhankelijk van de beschikbaarheid van vrije ruimtes in de industriezone. In het geval deze zone bezet is, dient naar een andere zone gezocht, wat tot de bevoegdheid van de gemeentebesturen behoort. Gezien de gevoeligheid van de plaatselijke bevolking, leidt dit vaak tot stagnatie.

1. Op welke wijze heeft de Vlaamse regering reeds ingespeeld op de alarmkreet van de Kamer van Handel en Nijverheid inzake de tewerkstellingsproblematiek in de regio Aarschot ?
2. Over welke beleidsinstrumenten beschikt de regering voor de aanleg en uitrusting van industriegronden, indien de plaatselijke overheid hiervoor in gebreke blijft ?
3. Zijn in het investeringsprogramma voor de komende jaren verbindinginfrastructuurwerken opgenomen voor de regio Aarschot ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling en aan de heer Eddy

Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

1. Inzake het inspelen op de tewerkstellingsproblematiek in de regio Aarschot, verwijs ik naar het antwoord van mijn collega Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling. Ik wil erop wijzen dat het Hageland, waarvan de regio Aarschot deel uitmaakt, reeds middelen gekregen heeft vanuit doelstelling 5b, waarbij het Vlaams Gewest tevens cofinanciert, en vanuit het impulsprogramma. Vanuit deze enveloppes werden of worden projecten gefinancierd met het oog op de bevordering van de socio-economische ontwikkeling van de streek. Verder werd per 16 mei 1995 de VZW Hesoc-Streekplatform Hageland erkend, zodat de streek over een instrument beschikt om mogelijke oplossingen voor haar problemen aan de Vlaamse regering aan te reiken.
2. Inzake de aanleg en uitrusting van industriegronden : luidens artikel 6 van het decreet van 12 juli 1990, houdende organisatie van de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappijen, kunnen laatstgenoemden "op last en op kosten van de Vlaamse regering, eventueel van de provincie of van de gemeenten, alle werken en alle andere openbare opdrachten van technische aard uitvoeren of laten uitvoeren. Zij kunnen eveneens op eigen initiatief en met eigen middelen elk onroerend goed onteigenen, uitrusten, verhuren en verkopen met het oog op de sociaal-economische ontwikkeling van hun werkgebied". Voor mijn standpunten inzake bedrijventerreinen wil ik verwijzen naar mijn beleidsbrief.
3. Inzake het investeringsprogramma voor de komende jaren voor verbindinginfrastructuur, verwijs ik het Vlaams parlementslid naar het antwoord van mijn collega Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, en voor mijn standpunt ter zake naar mijn beleidsbrief.

Vraag nr. 8 van 17 november 1995 van de heer MANDUS VERLINDEN

Lokale TV – Subsidiëring

Sommige gemeentebesturen in mijn arrondissement, zoals bijvoorbeeld in Leuven en Aarschot, verlenen subsidies aan een lokaal TV-station, in casu de ROB.

Lokale TV-stations brengen lokaal nieuws, soms op basis van politieke feiten en gebeurtenissen.

Om een dergelijk station werkzaam te maken en te houden is er geld nodig. De basisinkomsten zullen hoofdzakelijk afkomstig zijn van sponsoring en van reclame. Hoewel er bij objectieve informatie in principe geen invloed kan uitgaan van het verstrekken van subsidies, sponsor- of reclamegelden, kan dit in werkelijkheid wel uit de hand lopen. In dat geval zou de belastingbetaler bedrieglijke informatie ongewild financieel ondersteunen.

1. Kan de minister mij een lijst opgeven van de lokale TV-stations in Vlaanderen, met voor elk station de bedragen aan subsidies van openbare instanties, met hun oorsprong en, in het geval van gemeenten, de coalities die er de meerderheid vormen ?
2. Is deze vorm van subsidiëring door openbare instellingen toegelaten ? Indien niet, welke maatregelen heeft de minister getroffen ?
3. Indien ja, hoe wordt de aanwending van deze subsidies gecontroleerd en welke controle wordt er uitgeoefend op de objectiviteit van de verstrekte informatie en het evenwicht aan politiek gekleurde informatie (vgl. met de BRTN) ?
4. Is dergelijke vorm van subsidieverlening ook toegelaten aan andere TV- of radiostations of aan andere media ?

Antwoord

1. Uit de informatie die door de diverse regionale omroepen aan mijn administratie werd verstrekt, blijkt het volgende.
 - TV Brussel ontving in 1995 subsidies vanwege : Vlaamse Gemeenschapscommissie : 40 milj. fr., Vlaamse Gemeenschap : 30,4 milj. fr., Brussels Gewest : 7,5 milj. fr.. Hierbij werden geen specifieke tegenprestaties opgelegd.
 - AVS ontving financiële middelen van de provincie Oost-Vlaanderen : 1.000.000 fr. voor het jaarverslag van de provincie in woord en beeld, en van de gemeenten Kaprijke (Samen-meerderheid : 50.000 fr.), Nevele (CVP- Sprong-coalitie : 50.000 fr.), Aalter (CVP-meerderheid : 40.000 fr.) en Maldegem (CVP-meerderheid : 25.000 fr.) in ruil voor het gebruik van de kabelkrant.
 - ROB TV heeft overeenkomsten afgesloten met 27 van de 30 gemeenten van het zendgebied en met de provincie Vlaams-Brabant. Wat de gemeenten betreft wordt een bedrag van 10 fr. per inwoner betaald, met als tegenprestatie de kosteloze vermelding op teletekst van culturele en sportieve activiteiten in de betrokken gemeenten. De overeenkomst met de provincie Vlaams-Brabant betreft, met ingang van november 1995, de uitzending van een informatiemagazine over de provincie. Er wordt uitdrukkelijk op gewezen dat het magazine dat in de verhuurde zendtijd wordt uitgezonden, strikt inhoudelijke informatie over de provincie, haar bevoegdheden en haar concrete werking dient te bevatten en dat pure politieke propaganda wordt uitgesloten.
 - Ring TV heeft eenzelfde overeenkomst met de provincie Vlaams-Brabant afgesloten. Een stuurgroep waarin de VZW's zetelen, keurt voorafgaand aan elke uitzending een draaiboek goed en evalueert naderhand elke uitzending. Het magazine van 10 minuten, dat volgens het carrouselstelsel verloopt, wordt gedurende 1 week (5 dagen) herhaald tussen 18.00 u en 18.30 u

en is volledig afgescheiden van de eigen programma's.

- De overige regionale omroepen delen mee geen subsidie te hebben ontvangen.
2. Artikel 60, § 2 van de gecoördineerde decreten d.d. 25 januari 1995 bepaalt uitdrukkelijk dat de regionale omroepen een beroep mogen doen op financiering door de Vlaamse Gemeenschap, openbare besturen, intercommunales en door kabelmaatschappijen. Artikel 53, 11° van de gecoördineerde decreten staat aan de regionale omroepen toe om programma's die worden aangekocht of verzorgd door derden, uit te zenden. Deze programma's mogen evenwel geen inlassingen van reclame omvatten.
 3. De regionale omroepen moeten jaarlijks een werkingsverslag en een financieel verslag voorleggen. De hiertoe aangestelde ambtenaren van de Vlaamse Gemeenschap kunnen alle noodzakelijke documenten opvragen en ter plaatse onderzoeken of de erkenningsvoorwaarden worden nageleefd. Artikel 53, 14° van de gecoördineerde decreten bepaalt dat in de programma's en de programmaopbouw van de regionale omroepen elke vorm van discriminatie dient te worden geweerd. De Vlaamse Geschillenraad voor radio en televisie is bevoegd uitspraak te doen over individuele betwistingen gerezen o.m. naar aanleiding van de toepassing van dit artikel. In dit verband kan ik het Vlaams parlamentslid meedelen dat tot op heden slechts één klacht m.b.t. een regionale omroep bij de Geschillenraad werd ingediend. Deze klacht – die overigens geen betrekking had op een geval van politieke discriminatie – werd door de Geschillenraad ongegrond verklaard.
 4. De hierboven geciteerde financieringsmogelijkheden gelden voor de regionale omroepen.

Ten slotte vermeld ik dat de Vlaamse Gemeenschap ook subsidies verleent aan krantengroepen, op grond van de wet van 15 juli 1979 tot behoud van de verscheidenheid in de opiniedagbladen.

De regelgeving verbiedt niet dat andere omroepen subsidies zouden ontvangen.

Vraag nr. 10
van 20 november 1995
van de heer KARIM VAN OVERMEIRE

BRTN Ter zake – Vlaams Blok

Op 10 oktober jongstleden werd op TV2 in het programma "Ter zake" de opening van de Senaat behandeld. In dat verband werden vier senatoren gevraagd naar hun mening over de nieuwe rol van de Senaat: Bert Anciaux (VU), Vera Dua (Agalev), Hugo Coveliers (VLD) en Paula Semer (SP). Daarna was er in de studio een gesprek met Frank Swaelen (CVP).

Alle in de Senaat vertegenwoordigde Vlaamse partijen kwamen dus aan bod, met uitzondering van het Vlaams Blok.

Waarom werd het Vlaams Blok als enige partij niet aan het woord gelaten in de bewuste uitzending? Welke criteria hanteert de BRTN bij het selecteren of weglaten van partijen voor dergelijke uitzendingen?

Antwoord

De BRTN deelt mij mee dat het Vlaams Blok niet de enige Vlaamse partij was die niet aan het woord kwam in het item n.a.v. de heropening van de nieuwe Senaat. Ook de CVP bijvoorbeeld kwam niet aan het woord.

In de studio was er achteraf een gesprek met de heer Frank Swaelen, die daar uiteraard in zijn functie van senaatsvoorzitter zat en niet als CVP-mandataris.

Vraag nr. 11
van 22 november 1995
van de heer JOS GEYSELS

Rationeel energieverbruik – Vlaams Interdepartementaal Comité

Op 16 december 1992 werd in een besluit van de Vlaamse regering het koninklijk besluit van 13 februari 1983 houdende aanmoedigingsmaatregelen voor rationeel energieverbruik, gewijzigd.

Dit besluit bevat de oprichting van het Vlaams Interdepartementaal Comité dat belast is met het overleg in verband met aanmoedigingsmaatregelen voor het rationeel energieverbruik.

Wat is de werkwijze van dit comité en wat zijn de belangrijkste voorstellen en maatregelen die uit zijn werking resulteerden?

Antwoord

1. Algemene situering van het koninklijk besluit van 10 februari 1983 (toestand vóór 1988)

Het koninklijk besluit van 10 februari 1983 voert een aantal financiële aanmoedigingsmaatregelen in die erop gericht zijn het rationeel energiegebruik (REG) te stimuleren.

De maatregelen kunnen worden onderverdeeld in twee groepen:

- a) toelagen voor energiebesparende investeringen aan ondernemingen en instellingen die geen verhoogde investeringsaftrek kunnen genieten in het Wetboek der Inkomstenbelastingen en het koninklijk besluit van 4 maart 1965. Het gaat hier om:

- verlieslatende ondernemingen;
- niet-commerciële instellingen;

- b) toelagen die erop gericht zijn de ontwikkeling van REG-projecten te bevorderen, met name:

- toelage voor ontwikkelings- en demonstratieprojecten;
- commercialisering van nieuwe REG-technieken.

Voor elk van de ingestelde subsidies is een geëigende procedure voorgeschreven. De minister van Economische Zaken dient uiteindelijk over de toekenning van de steun te beslissen. Voor de toelagen van de tweede groep is de minister echter gebonden aan het advies van het Interdepartementaal Comité voor Rationeel Energiegebruik – ICVRE, dat in het kader van de toepassing van het besluit werd opgericht. Het Comité is samengesteld uit ambtenaren van de verschillende ministeries en diensten en is belast met de organisatie van elk nuttig overleg tussen de betrokken ministeriële departementen.

Alle toelagen worden verstrekt binnen de perken van de op de begroting vastgelegde kredieten voor de toepassing van dit besluit. Zo werden vanaf 1989 voor de verlieslatende ondernemingen geen kredieten meer uitgetrokken, zodat de reglementering hiervoor de facto niet meer kon worden toegepast.

2. Toestand na de staatshervorming van 1988

Sinds 1988 werd het beleid inzake rationeel energiegebruik naar de gewesten overgeheveld. Via het delegatiebesluit is de Vlaamse minister voor Energie bevoegd voor de toekenning van de steunmaatregelen.

Wat de toelagen aan niet-commerciële instellingen betreft stelden zich geen problemen, aangezien de minister volgens het koninklijk besluit zelfstandig over elke aanvraag kan beslissen (op voorwaarde dat de toegekende subsidie kleiner is dan 12 miljoen frank).

Wat de toekenning van een ontwikkelingsdemonstratie- of commercialiseringstoelage betreft werd de situatie iets ingewikkelder. De procedure schreef immers een voorafgaand en gemotiveerd advies van het ICVRE voor, dat bij het begin van de regionalisering geen gewestelijke tegenhanger kende. Het besluit van de Vlaamse regering van 16 december 1992 regelt de oprichting van een dergelijk gewestelijk comité.

3. Besluit van de Vlaamse regering van 16 december 1992

Het besluit van 16 december 1992 voorziet in de oprichting van het Vlaams Interdepartementaal Comité (het VICO), dat belast is met de organisatie van elk nuttig overleg tussen de betrokken departementen in het kader van de toepassing van het koninklijk besluit van 10 februari 1983.

Het VICO is samengesteld uit een vertegenwoordiger van ieder departement van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. De voorzitter kan de samenstelling evenwel uitbreiden naargelang de noodwendigheden en daarbij een beroep doen op deskundigen.

Het voorzitterschap en het secretariaat worden waargenomen door de afdeling Natuurlijke Rijkdommen en Energie van de administratie Economie.

Het Comité bepaalt zijn eigen reglement van inwendige orde, waarin de regels in verband met de algemene werking, adviesvorming en beslissingsneming worden vastgelegd.

Als voornaamste taken heeft het Comité :

- vastleggen van de selectiecriteria voor de toekenning van een ontwikkelings- of demonstratietoelage. Deze selectiecriteria kunnen jaarlijks door het Comité worden herzien (zie reglement van inwendige orde). Voorlopig worden de projecten met warmte-kracht-koppeling (WKK) en alternatieve energieopwekking als prioritair beschouwd ;
- het uitbrengen van een voorafgaand, met redenen omkleed advies aan de minister over de overeenstemming van de investeringen met de door het koninklijk besluit opgelegde bepalingen en de door het Comité vastgelegde criteria ;
- onderzoek naar mogelijke overlappingsen met andere reglementaire bepalingen om zodoende cumulatie te vermijden.

Als bijlage wordt een overzicht gegeven van alle projecten die in 1992, 1993 en 1994 werden ingediend. Van de 31 projecten werden er 17 door het Comité gunstig geadviseerd (2 projecten zullen nog beoordeeld worden in de loop van 1995). De gezamenlijke totale investeringskosten van de gesteunde projecten bedroeg 327 miljoen frank, waarbij 117,5 miljoen als toelage werd toegekend.

Bijlage 1 : Vlaams Interdepartementaal Comité voor Energie – Reglement van inwendige orde.

Bijlage 2 : Vlaams Interdepartementaal Comité voor Energie – Selectiecriteria.

Bijlage 3 : Demonstratieprojecten energietechnologieën – Overzicht 1992 tot 1994 (toepassing KB 10 februari 1983).

Bijlage 4 : Koninklijk besluit van 10 februari 1983 houdende aanmoedigingsmaatregelen voor het rationeel energiegebruik (Belgisch Staatsblad 4 maart 1983).

Bijlage 5 : Besluit van de Vlaamse executieve van 16 december 1992 tot wijziging van het koninklijk besluit van 10 februari 1983 houdende aanmoedigingsmaatregelen voor het rationeel energiegebruik (BS 23 april 1993).

(De bijlagen liggen ter inzage bij het secretariaat van de Vlaamse Raad - red.)

Vraag nr. 12 van 22 november 1995 van de heer JOS GEYSELS

Rationeel energiegebruik – ENOVER

In 1991 werd het overleg tussen de federale overheid en de gewesten nieuw leven ingeblazen onder de naam Enover. Enover is een overlegorgaan dat zich, naast de problematiek van rationeel energiegebruik, ook bezighoudt met alle aspecten van het energiebeleid die raakvlakken vertonen met zowel het federale als het regionale niveau.

Hoeveel vergaderingen hebben tussen 1991 en 1995 plaatsgevonden ?

Welke afspraken werden er gemaakt en welke maatregelen werden er overeengekomen ?

Antwoord

Enover (Energie-Overleg) is het overlegorgaan tussen de federale en gewestelijke overheden inzake energie. Het bespreekt en beslist over materies die een raakvlak hebben tussen de verschillende betrokken overheden of, in gevallen waarbij één standpunt moet worden geformuleerd, in materies die tot de bevoegdheid van verschillende overheden behoort. Dit is meestal het geval voor het "Belgische standpunt" op Europees vlak in materies die op Belgisch niveau tot de gewestelijke bevoegdheid behoren.

Zo worden er ook constant afspraken gemaakt over welke ambtenaar (regionaal of federaal) de Europese vergaderingen bijwoont en er namens de gewesten en/of de federale overheid het woord voert. Dit gebeurt op een ad hoc-basis, naargelang het onderwerp van de vergadering, de competenties of de agenda van de betrokken ambtenaar of ambtenaren. Een belangrijke aangelegenheid op uitsluitend Belgisch vlak was ook de totstandkoming van de regionale en federale plannen voor de reductie van de CO₂-uitstoot.

Tussen het oprichtingsjaar 1991 en heden hebben 72 formele vergaderingen van de Enover-groep plaats gehad, als volgt per jaar opgesplitst :

1991 : 7
1992 : 15
1993 : 14
1994 : 21
1995 : 15

Naast deze formele vergaderingen werden er ook een aantal informele werkgroepvergaderingen belegd voor het voorbereiden van dossiers in het kader van sommige Europese programma's als Save, Altener, enz.. Deze informele vergaderingen zijn niet opgetekend.

Het Vlaams parlements lid vindt hierbij een overzicht van de materies die door Enover werden besproken in de vorm van kopies van de agenda van de vergaderingen.

Sinds eind 1992 wordt ook een jaarlijks werkprogramma goedgekeurd, waarvan het parlements lid eveneens de kopieën als bijlagen kan vinden.

(De bijlagen liggen ter inzage bij het secretariaat van de Vlaamse Raad - red.)

Vraag nr. 13 van 22 november 1995 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Afrikaans televisienet in Zuid-Afrika – Steun

Onder de naam Victus-trust wordt in Zuid-Afrika een project opgezet dat ertoe strekt voldoende fondsen te verzamelen om een eigen Afrikaanstalig televisienet op te starten.

Aan iedere Afrikaner wordt een bijdrage van 100 Rand gevraagd.

Immers, het Afrikaans wordt, sedert het ANC aan de macht is gekomen, door de openbare omroep stiefmoederlijk behandeld. Het Engels is de "anker"-taal geworden.

Is de minister op de hoogte van dit initiatief ?

Bestaan er concrete plannen om, gezien de bijzondere band tussen het Afrikaans en het Nederlands, dit initiatief vanuit Vlaanderen te ondersteunen ?

Antwoord

De BRTN deelt mij mee dat zij geen gegevens heeft over het initiatief van de Victus-trust.

De geprivilegieerde gesprekspartner van de BRTN in Zuid-Afrika is de publieke omroep de SAUK.

Het initiatief is ook mij niet bekend.

Vraag nr. 14 van 23 november 1995 van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE

Voornaamvermelding – Navolging initiatief Vlaamse Raad

Op 11 oktober 1995 besliste het bureau van het Vlaams parlement wat volgt.

1. In alle publikaties van het Vlaams parlement wordt, telkens wanneer een persoon wordt vermeld, steeds de voornaam voor de naam voluit geschreven.
2. Met de "voornaam" wordt de eerste officiële voornaam bedoeld, tenzij de betrokkene verkiest de gebruikelijke roepnaam te vermelden.
3. Met publikaties wordt bedoeld : alle officiële stukken, briefwisseling, mededelingen aan het publiek, interne nota's, enzovoort.
4. Van deze bureaubeslissing wordt onmiddellijk kennis gegeven aan de Vlaamse regering.

Deze laatste bepaling heeft tot doel dat ook de Vlaamse regering een zelfde richtlijn zou uitvaardigen voor de eigen publikaties en die van de administraties.

Heeft de minister ter zake reeds een initiatief genomen ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 15
van 23 november 1995
van mevrouw BRIGITTE GROUWELS

TV Brussel – Samenwerkingsmogelijkheden

Op dit ogenblik kunnen de zogenaamde regionale TV-zenders op provinciaal vlak met elkaar samenwerken.

Voor de Vlaamse zender TV Brussel is dit juridisch onmogelijk, aangezien Brussel tot geen enkele provincie behoort.

Aangezien anderzijds Brussel tot de Vlaamse Gemeenschap behoort en de vraag naar meer interactie tussen Vlaams-Brussel en de Vlaamse rand effectief bestaat, rijst de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn voor zulke samenwerking.

Is dat niet het geval, heeft de minister ter zake dan reeds initiatieven genomen ?

Antwoord

Artikel 52, § 3 van de gecoördineerde decreten van 25 januari 1995 betreffende de radio-omroep en de televisie luidt als volgt : "Samenwerking tussen regionale omroepen onderling of met andere televisieomroepen mag niet leiden tot koppeling of gestructureerde eenvormigheid op het vlak van de reclame, de financiering of de programma-aanmaak, tenzij deze regionale omroepen gevestigd zijn in eenzelfde provincie".

Deze bepaling werd overgenomen uit artikel 7, § 3 van het decreet van 23 oktober 1991 houdende de organisatie en erkenning van niet-openbare regionale televisieverenigingen Brussel maakte toen nog deel uit van de toenmalige provincie Brabant.

Na het decreet inzake regionale televisie werd de staatsstructuur vervolledigd door de oprichting van de provincies Vlaams- en Waals-Brabant (bijzondere wet van 16 juli 1993).

De decretale bepaling verwijst naar het begrip provincie zoals het op de moment van de totstandkoming van het decreet van 23 oktober 1991 moest worden begrepen.

De bepaling in verband met de samenwerking zou, in het geval er wel rekening wordt gehouden met de wijziging van het begrip provincie, een discriminerende uitwerking hebben op de regionale omroep die werkzaam is in een zendgebied dat niet meer tot de indeling van de provincies behoort en op de regionale omroepen van Vlaams-Brabant. Het zou een niet door de decreetgever gewilde beperking inhouden van het toepassingsgebied van het decreet van 1991.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDSE
 AANGELEGENHEDEN, STEDELIJK BELEID
 EN HUISVESTING

Vraag nr. 16
van 14 september 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Gemeentelijk veiligheidspersoneel – Minimumlengte

Ter aanvulling van het antwoord dat de minister mij verstrekke op mijn schriftelijke vraag van 12 juli 1995 (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 1 van 7 augustus 1995, blz. 18-19) had ik graag vernomen welke eisen inzake minimumlengte de Vlaamse gemeenten vandaag hanteren voor mannelijk en vrouwelijk veiligheidspersoneel. De minister van Binnenlandse Aangelegenheden is immers bevoegd om het hanteren van de normen, opgelegd via omzendbrief POL 39bis van 21 mei 1993 van de federale minister van Binnenlandse Zaken inzake lengtenorm voor politieagenten, op te volgen.

Mijn ervaring leert immers dat deze regelgeving door de gemeenten – die de autonomie hebben om toch nog strenger te zijn – erg wisselend wordt gehanteerd.

Aanvullend antwoord

(Voorlopig antwoord : BVA nr. 4 van 13 oktober 1995, blz. 123)

Ik bezorg het Vlaams parlementslid hierbij de gevraagde gegevens. Een aantal gemeentebesturen heeft geen minimumlengte voor het politiepersoneel vastgesteld. Overeenkomstig de bepalingen van het koninklijk besluit van 14 mei 1993, tot wijziging van het koninklijk besluit van 27 oktober 1986 houdende de algemene bepalingen aangaande de aanwerving en de benoeming in de graad van politieagent en veldwachter, mag de minimumlengte voor het politiepersoneel niet minder dan 1,63 meter zijn.

Gemeente	Politie		Brandweer (beroeps)	
	M	V	M	V
Aalst	1.63	1.63	1.63	1.63
Aalter	1.63	1.63	1.60	1.60
Aarschot	1.68	1.68	1.60	1.60
Aartselaar	1.68	1.60		
Affligem	1.63	1.63		
Alken	1.63	1.63		
Alveringem				
Antwerpen	1.63	1.63	1.68	1.68
			1.70 ^(Off)	1.70 ^(Off)

Gemeente	Politie		Brandweer (beroeps)		Gemeente	Politie		Brandweer (beroeps)	
	M	V	M	V		M	V	M	V
Anzegem	1.68	1.68			Geetbets	1.63	1.63		
Ardoie	1.65	1.65			Genk	1.68	1.63	1.65	1.65
Arendonk	1.68	1.63			Gent	1.63	1.63	1.60	1.55
As	1.63	1.63			Geraardsbergen	1.63	1.63	1.65	1.65
Asse	1.63	1.63	1.60	1.60	Gingelom	1.63	1.63		
Assenede	1.63	1.63			Gistel	1.63	1.63	1.65	1.65
Avelgem	1.63	1.63	1.65	1.65	Glabbeek	1.68	1.68		
Baarle-Hertog					Gooik	1.68	1.68		
Balen	1.68	1.63			Grimbergen	1.63	1.63		
Beernem	1.68	1.68			Grobbendonk	1.68	1.60		
Beerse	1.63	1.63			Haacht	1.68	1.68		
Beersel	1.63	1.63			Haaltert	1.63	1.63		
Begijnendijk	1.63	1.63			Halen	1.63	1.63		
Bekkevoort	1.63	1.63			Halle	1.65	1.65	1.60	1.60
Beringen	1.63	1.63	1.60	1.60	Ham	1.63	1.63		
Berlaar	1.63	1.63			Hamme	1.63	1.63		
Berlare	1.63	1.63			Hamont-Achel	1.63	1.63		
Bertem	1.68	1.63			Harelbeke	1.63	1.63	1.65	1.65
Bever	1.63	1.63			Hasselt	1.68	1.68	1.60	1.60
Beveren	1.63	1.63	1.60	1.58	Hechtel-Eksel	1.63	1.63		
Bierbeek	1.68	1.68			Heers	1.68	1.63		
Bilzen	1.68	1.63	1.60	1.60	Heist-op-den-Berg	1.63	1.63	1.65	1.65
Blankenberge	1.68	1.68			Hemiksem	1.63	1.63		
Bocholt	1.63	1.63			Herent	1.63	1.63		
Boechout	1.63	1.63			Herentals	1.63	1.63	1.63	1.63
Bonheiden	1.63	1.63			Herenthout	1.68	1.63		
Boom	1.63	1.63	1.60	1.60	Herk-de-Stad	1.63	1.63		
Boortmeerbeek	1.60	1.60			Herne	1.63	1.63		
Borgloon	1.63	1.63			Herselt	1.63	1.63		
Bornem	1.68	1.63			Herstappe				
Borsbeek	1.63	1.63			Herzele	1.63	1.63		
Boutersem	1.68	1.68			Heusden-Zolder	1.68	1.63	1.60	1.60
Brakel	1.63	1.63			Heuvelland	1.63	1.63	1.65	1.65
Brasschaat	1.68	1.63			Hoegaarden	1.63	1.63		
Brecht	1.63	1.63			Hoeilaart	1.63	1.63		
Bredene	1.68	1.68			Hoeselt	1.63	1.63	1.60	1.60
Bree	1.63	1.63	1.60	1.60	Holsbeek	1.63	1.63		
Brugge	1.68	1.68	1.65	1.65	Hooglede	1.63	1.63		
Buggenhout	1.63	1.63			Hoogstraten	1.68	1.63	1.60	1.55
Damme	1.63	1.63			Horebeke				
De Haan	1.63	1.63	1.65	1.65	Houthalen-Helchteren	1.63	1.63		
De Panne	1.63	1.63			Houthulst	1.63	1.63		
De Pinte					Hove	1.63	1.63		
Deerlijk	1.63	1.63			Huldenberg	1.63	1.63		
Deinze	1.63	1.63	1.60	1.60	Hulshout	1.68	1.63		
Denderleeuw	1.63	1.63			Ichtegem	1.63	1.63		
Dendermonde			1.60	1.60	Ieper	1.63	1.63	1.65	1.65
Dentergem	1.68	1.68			Ingelmunster	1.63	1.63	1.65	1.65
Dessel	1.63	1.63			Izegem	1.68	1.68	1.65	1.65
Destelbergen	1.63	1.63			Jabbeke	1.68	1.68		
Diepenbeek	1.68	1.68			Kalmthout	1.63	1.63		
Diest	1.65	1.60	1.60	1.60	Kampenhout	1.68	1.68		
Diksmuide	1.63	1.63	niet vastgesteld		Kapelle-op-den-Bos				
Dilbeek	1.63	1.63			Kapellen	1.68	1.68	1.60	1.60
Dilsen-Stokkem	1.68	1.63			Kaprijke	1.63	1.63		
Drogenbos	1.63	1.63			Kasterlee	1.68	1.60		
Duffel	1.68	1.60			Keerbergen	1.63	1.63		
Edegem	1.68	1.68	1.60	1.60	Kinrooi	1.68	1.63		
Eeklo	1.63	1.63	1.60	1.60	Kluisbergen	1.63	1.63		
Erpe-Mere	1.63	1.63			Knesselare	1.68	1.68		
Essen	1.63	1.63			Knokke-Heist	1.63	1.63	1.60	1.60
Evergem	1.68	1.68			Koekelare				
Galmaarden	1.68	1.68			Koksijde	1.68	1.68	1.65	1.65
Gavere	1.63	1.63			Kontich	1.70	1.70		
Geel	1.63	1.63	1.60	1.60	Kortemark	1.63	1.63		

Gemeente	Politie		Brandweer (beroeps)		Gemeente	Politie		Brandweer (beroeps)	
	M	V	M	V		M	V	M	V
Kortenaken	1.63	1.63			Sint-Truiden	1.68	1.65	1.60	1.60
Kortenberg	1.68	1.60			Spiere-Helkijn	1.68	1.68		
Kortesseem	1.68	1.68			Stabroek	1.63	1.63		
Kortrijk	1.63	1.63	1.65	1.65	Staden	1.63	1.63		
Kraainem	1.68	1.68			Steenokkerzeel	1.63	1.63		
Kruibeke	1.63	1.63	1.60	1.60	Stekene	1.63	1.63		
Kruishoutem					Temse	1.63	1.63	1.60	1.60
Kuurne	1.63	1.63			Ternat				
Laakdal	1.68	1.63			Tervuren	1.63	1.63		
Laarne	1.63	1.63			Tessengerlo	1.68	1.68		
Lanaken	1.68	1.63			Tielt	1.63	1.63	1.65	1.65
Landen	1.63	1.63	1.60	1.55	Tielt-Winge	1.68	1.68		
Langemark-Poelkapelle	1.63	1.63			Tienen	1.68	1.68	1.60	1.60
Lebbeke	1.63	1.63			Lubbeek	1.63	1.63		
Lede	1.63	1.63			Lummen	1.68	1.63		
Lede gem	1.63	1.63			Maarkedal				
Lendeledede					Maaseik	1.63	1.63	1.65	1.65
Lennik			1.60	1.60	Maasmechelen	1.63	1.63	1.60	1.60
Leopoldsburg	1.63	1.63	1.60	1.60	Machelen	1.63	1.63		
Leuven	1.63	1.63	1.60	1.60	Maldegem	1.63	1.63	1.60	1.60
Lichtervelde	1.68	1.68			Malle	1.63	1.63	1.60	1.60
Liedekerke	1.63	1.63			Mechelen	1.63	1.63	1.60	1.60
Lier	1.68	1.63	1.60	1.60	Meerhout	1.68	1.63		
Lierde					Meeuwen-Gruitrode	1.63	1.63		
Lille	1.68	1.60			Meise	1.63	1.63		
Linkebeek	1.63	1.63			Melle	1.63	1.63		
Lint	1.68	1.68			Menen	1.67	1.63	1.65	1.65
Linters	1.63	1.63			Merchtem	1.63	1.63		
Lo-Reninge	1.68	1.68			Merelbeke	1.70	1.70	1.60	1.60
Lochristi	1.63	1.63			Merkplas	1.68	1.60		
Lokeren	1.63	1.63	1.60	1.60	Mesen				
Lommel	1.63	1.63	1.60	1.60	Meulebeke	1.63	1.63		
Londerzeel	1.68	1.68	1.60	1.60	Middelkerke	1.63	1.63		
Lovendegem	1.63	1.63			Moerbeke				
Overpelt	1.63	1.63			Mol	1.68	1.63	1.60	1.60
Peer	1.63	1.63			Moorslede	1.65	1.65		
Pepingen	1.68	1.68			Mortsel	1.68	1.63		
Pittem	1.63	1.63			Nazareth				
Poperinge	1.68	1.68	1.65	1.65	Neerpelt	1.63	1.63		
Putte	1.68	1.60			Nevele				
Puurs	1.63	1.63			Niel	1.63	1.63		
Ranst	1.63	1.63			Nieuwerkerken	1.63	1.63		
Ravels	1.63	1.63			Nieuwpoort			1.65	1.65
Retie	1.63	1.63			Nijlen	1.68	1.63		
Riemst	1.63	1.63			Ninove	1.63	1.63	1.60	1.60
Rijkevorsel	1.63	1.63			Olen	1.68	1.63		
Roeselare	1.68	1.68	1.60	1.60	Oostende	1.68	1.68	1.68	1.68
Ronse	1.63	1.63			Oosterzele				
Roosdaal	1.63	1.63			Oostkamp	1.65	1.65	1.65	1.65
Rotselaar	1.68	1.68			Oostrozebeke	1.63	1.63		
Ruiselede	1.68	1.68			Opglabbeek	1.63	1.63		
Rumst	1.63	1.63			Opwijk			1.60	1.55
Schelle					Oud-Heverlee	1.63	1.63		
Scherpenheuvel-Zichem	1.68	1.68	1.60	1.55	Oud-Turnhout	1.68	1.60		
Schilde	1.63	1.63			Oudenaarde	1.63	1.63		
Schoten	1.68	1.65			Oudenburg	1.68	1.68		
Sint-Amands	1.63	1.63			Overijse	1.68	1.68	1.60	1.60
Sint-Genesius-Rode	1.63	1.63			Tongeren	1.63	1.63		
Sint-Gillis-Waas					Torhout	1.63	1.63	1.65	1.65
Sint-Katelijne-Waver	1.63	1.63			Tremelo	1.63	1.63		
Sint-Laureins	1.63	1.63			Turnhout	1.68	1.63	1.60	1.60
Sint-Lievens-Houtem					Veurne			1.65	1.65
Sint-Martens-Latem	1.63	1.63			Vilvoorde	1.68	1.68	1.60	1.60
Sint-Niklaas	1.63	1.63	1.60	1.60	Vleteren	1.68	1.68		
Sint-Pieters-Leeuw	1.63	1.63			Voeren				

Gemeente	Politie		Brandweer (beroeps)	
	M	V	M	V
Vorselaar	1.68	1.60		
Vosselaar	1.68	1.60		
Waasmunster	1.63	1.63		
Wachtebeke	1.63	1.63		
Waregem			1.60	1.60
Wellen	1.68	1.63		
Wemmel	1.70	1.65		
Wervik	1.63	1.63		
Westerlo	1.63	1.63	1.60	1.60
Wetteren	1.63	1.63	1.60	1.60
Wevelgem	1.63	1.63		
Wezenbeek-Oppem	1.68	1.68		
Wichelen	1.63	1.63		
Wielsbeke	1.63	1.63		
Wijnegem	1.63	1.63		
Willebroek	1.68	1.68	1.58	1.58
Wingene				
Wommelgem	1.63	1.63		
Wortegem-Petegem	1.63	1.63	1.60	1.60
Wuustwezel	1.68	1.63		
Zandhoven	1.68	1.60		
Zaventem	1.68	1.60	1.60	1.55
Zedelgem	1.63	1.63		
Zele	1.63	1.63		
Zelzate	1.63	1.63	1.60	1.60
Zemst	1.68	1.68		
Zingem	1.63	1.63		
Zoersel	1.63	1.63		
Zomergem	1.63	1.63		
Zonhoven	1.68	1.68		
Zonnebeke	1.65	1.65		
Zottegem	1.63	1.63	1.65	1.65
Zoutleeuw	1.63	1.63		
Zuierenkerke	1.68	1.68		
Zulte	1.63	1.63		
Zutendaal	1.68	1.68		
Zwalm	1.63	1.63		
Zwevegem	1.63	1.63	1.65	1.65
Zwijndrecht	1.63	1.63		

Vraag nr. 14
van 17 november 1995
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Gemeentelijk referendum – Initiatieven

De wetgeving op het gemeentelijk referendum, bedoeld om directe inspraak te verlenen aan de gemeentenaren in het gemeentelijk beleid, blijkt meer en meer een wet te zijn zonder enige reële impact.

Niet alleen is het gemeentelijk referendum niet afdwingbaar (zelfs als een tiende van de bevolking een gemeentelijk referendum vraagt, beslist de gemeenteraad nog soeverein het referendum al dan niet te laten houden), daarenboven blijken initiatiefnemers meer en meer moeilijkheden te hebben met de gemeentebesturen om het initiatief rond te krijgen.

1. Heeft de minister weet van enig initiatief om een gemeentelijk referendum te houden sinds de inwerkingtreding van de genoemde wetgeving?
2. Zo er initiatieven zijn geweest, welke materies werden onderworpen aan het gemeentelijk referendum?

Antwoord

Naar mijn informatie heeft tot op heden in geen enkele Vlaamse gemeente een raadpleging van de gemeenteraadskiezers plaatsgevonden overeenkomstig de bepalingen van de wet van 10 april 1995 tot aanvulling van de nieuwe gemeentewet met bepalingen betreffende de gemeentelijke volksraadpleging.

Volledigheidshalve wens ik er op te wijzen dat deze vaststelling geenszins verwonderlijk is, gelet op de recente inwerkingtreding van de wet, de tussenkomende rechtstreekse verkiezingen van de wetgevende kamers (cfr. het bepaalde in artikel 323, derde lid van de nieuwe gemeentewet) en de wettelijke procedurevoorschriften die de raadpleging moeten voorafgaan (zie onder meer ook het koninklijk besluit van 10 april 1994 tot vaststelling van de nadere procedureregels voor het houden van een gemeentelijke volksraadpleging). De aangehaalde factoren kunnen alleen maar doen besluiten dat een definitieve beoordeling van de toepassing van genoemde wet in het Vlaams Gewest minstens voorbarig is.

Zoals reeds aangehaald in mijn beleidsnota voor Binnenlandse Aangelegenheden, zal ik in de toekomst de nodige initiatieven ontwikkelen om deze inspraakprocedure te stimuleren, zonder evenwel afbreuk te doen aan de gemeentelijke autonomie ter zake. Meer in het bijzonder kan de toezichthoudende overheid instaan voor een doorgedreven begeleiding van de gemeentebesturen die geconfronteerd worden met een initiatief van de gemeenteraadskiezers, waaraan het bestuur positief gevolg wil geven.

Vraag nr. 15
van 17 november 1995
van de heer JOHAN DE ROO

Interelectra – Exploitatie windturbinepark Zeebrugge

Op voorstel van de Vlaamse minister van Openbare Werken heeft de Vlaamse regering op 20 september 1995 beslist het windturbinepark in Zeebrugge voor een periode van 12 jaar in concessie te geven aan de intercommunale Interelectra CVBA uit Hasselt. Het bod van Interelectra bedroeg 88 miljoen en was blijkbaar het hoogste van de vier inschrijvingen. De concessie werd derhalve toegewezen aan de intercommunale Interelectra. Dit wekt enige verwondering omdat Interelectra een distributie-intercommunale is voor elektriciteit. Door deze beslissing verwerft deze intercommunale echter installaties voor energieproductie. Bovendien kan een zuivere intercommunale zich aldus met elektriciteitsproductie inlaten, alhoewel dit, wat de openbare sector betreft, bij wet van 1980 aan SPE is toegewezen.

1. Kan een zuivere distributie-intercommunale voor elektriciteit wel het windturbinepark als productieactiviteit beheren en derhalve productieactiviteiten uitvoeren?
2. Is dit voorzien in de statuten van bovenvermelde intercommunale en past dit in het maatschappelijk doel van deze intercommunale?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

1. Overeenkomstig artikel 5 van de wet van 10 maart 1925 heeft elke gemeente de bevoegdheid in te staan voor de elektriciteitsproductie. Daartoe kunnen de gemeenten, luidens artikel 6 van dezelfde wet, zich ook verenigen. Er is dus in principe geen bezwaar tegen de elektriciteitsproductie door een intercommunale vereniging. Overigens is ook SPE een intercommunale. Met betrekking tot het begrip distributie-intercommunale verwijs ik het Vlaams parlementslid naar onderstaand punt 2.

De begrotingswet van 8 augustus 1980 bepaalt dat de openbare sector voor de elektriciteitsproductie onder de "rechtsbevoegdheid" zal staan van SPE, die vertegenwoordigd is in het BCEO. Deze bepaling doet geen afbreuk aan het wettelijke initiatiefrecht van de gemeenten en intercommunales, dat bij mijn weten ook nooit is opgegeven. Er zal wellicht een overleg moeten plaats vinden tussen SPE en Interelectra voor praktische schikkingen in verband met de toepassing van de elektriciteitsconventie van 1980.

2. Hoewel de distributie van elektrische energie het hoofddoel is van Interelectra, vallen krachtens 2, f, van de statuten onder de doelstellingen van de betrokken intercommunale, ook alle verrichtingen die rechtstreeks of onrechtstreeks met het doel van de intercommunale verband houden, o.m. de productie of deelneming aan de productie van elektrische energie.

Vraag nr. 17 van 23 november 1995 van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

PWA-statuten – Bevoegdheid gemeenteraad

Op 19 december 1994 stuurde de directeur-generaal van het ministerie van Tewerkstelling en Arbeid een schrijven aan de gemeenten (kopie als bijlage); hierin stelt hij dat de statuten van de VZW die het plaatselijk werkgelegenheidsagentschap (PWA) beheert, niet onder de bevoegdheid van de gemeenteraad vallen en dat de goedkeuring ervan slechts dient te geschieden op de eerste algemene vergadering van de VZW-PWA.

Wordt er aldus ter zake geen wet van openbare orde met voeten getreden, met name de gemeentewet, waar duidelijk wordt gesteld dat wat van gemeentelijk belang is – en in casu is een gemeentelijke VZW zeker van gemeentelijk belang – onder de uitsluitende bevoegdheid valt van de gemeenteraad?

Zo ja, welke stappen heeft de minister ter zake gezet?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag wil ik het Vlaams parlementslid er in de eerste plaats op wijzen dat de oprichting door gemeenten van VZW-PWA's een wettelijke opdracht is die door de federale wetgever, met name

door de wet van 30 maart 1994 houdende sociale bepalingen, aan de gemeenten is toegewezen, waardoor deze opdracht niet als van puur gemeentelijk belang te kwalificeren is.

Hierbij wil ik, gelet op zijn verwijzing naar de gemeentelijke VZW's, tevens onderstrepen dat, tenzij een wettelijke bepaling, zoals hier m.b.t. PWA's, hen dit toelaat, gemeenten principieel niet worden geacht tot oprichting van dergelijke rechtspersonen te kunnen overgaan.

Voor het overige kan ik meedelen dat ik contact opgenomen heb met mijn federale collega van Arbeid, met het oog op de nodige toelichting omtrent de interpretatie door haar administratie van genoemde wet van 30 maart 1994.

Zodra ik over die informatie beschik, zal ik ze meedelen.

Vraag nr. 18 van 23 november 1995 van mevrouw VEERLE HEEREN

Huur sociale woning – Eigendomsvoorwaarde en echtscheiding

Volgens artikel 4, § 1 van het besluit van 29 december 1994 van de Vlaamse regering tot reglementering van het sociale huurstelsel, kan ieder meerderjarig natuurlijk persoon die voldoet aan de in artikel 2, § 1, 2° vermelde voorwaarde en die daarenboven voldoet aan de gestelde voorwaarden wat inkomen betreft, zich laten inschrijven in het in artikel 3 bedoelde register.

Onder dezelfde voorwaarden als gesteld in artikel 2, § 1, 2°, samen met het feit van ingeschreven te zijn en de waarborg te hebben gestort, kan een kandidaat-huurder tot een woning van een sociale huisvestingsmaatschappij worden toegelaten. In artikel 2, § 1, 2° wordt bepaald dat "hij", noch een lid van zijn gezin, op het ogenblik van de toewijzing, noch op enig ander tijdstip in de periode van drie jaar die de datum van toewijzing voorafgaat, één of meer woningen volledig in volle eigendom of in vruchtgebruik heeft in binnen- of buitenland.

Onduidelijkheden in de interpretaties van deze voorwaarden kunnen bijvoorbeeld resulteren in volgende situaties:

- een gehuwd kandidaat-huurder die mede-eigenaar is van de gemeenschappelijke woning en al ingeschreven wordt in het in artikel 3 bedoelde register, zodra een procedure tot echtscheiding werd gestart;
 - een gehuwd kandidaat-huurder die mede-eigenaar is van de gemeenschappelijke woning en wel ingeschreven wordt in het register der kandidaat-huurders, zodra de huwelijksgemeenschap vereffend is en het gemeenschappelijk goed hem niet wordt toebedeeld.
 - een gehuwd kandidaat-huurder die ingeschreven is in het register en tot een woning wordt toegelaten zodra de huwelijksgemeenschap vereffend is en het gemeenschappelijk goed hem niet werd toebedeeld.
1. Kan de minister mij meedelen of hij reeds richtlijnen uitgevaardigd heeft voor de sociale huisves-

tingsmaatschappijen om deze artikels (artikel 4, § 1 en artikel 2, § 1, 2°) op een eenvormige manier toe te passen en te interpreteren ?

2. Zo ja, wat hielden deze richtlijnen concreet in met betrekking tot deze drie voorbeeldgevallen ?

Zo neen, op welke manier moeten de sociale huisvestingsmaatschappijen in bovenvermelde gevallen optreden ?

Antwoord

1. en 2. Tot op heden heb ik aan de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, noch aan de lokale sociale huisvestingsmaatschappijen instructies verstrekt met betrekking tot de interpretatie van artikel 2, § 1, 2° en artikel 4, § 1, in de door het Vlaams parlementslid opgesomde gevallen.

Artikel 6 van het besluit van de Vlaamse regering van 29 september 1994 voorziet in de mogelijkheid om afwijkingen van de toelatingsvoorwaarden van artikel 2, § 1 te vragen, indien bijzondere omstandigheden van sociale aard dit rechtvaardigen. De bepalingen omtrent deze toelatingsvoorwaarden en de mogelijke afwijking gelden zowel voor de inschrijving in het register van kandidaat-huurders, als voor de toewijzing van een sociale woning.

In de door het parlementslid genoemde gevallen dient er dus alleszins rekening te worden gehouden met o.m. het huwelijksvermogenstelsel, de feitelijke gezins-toestand, de dringende voorlopige maatregelen, de concrete leefomstandigheden enz., om de sociale omstandigheden waarin de gehuwde kandidaat-huurder zich bevindt, te kunnen beoordelen. Het aanvatten van een procedure tot echtscheiding is op zich onvoldoende om van bijzondere omstandigheden van sociale aard te kunnen spreken.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 21
van 13 november 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Bibliotheken Wezembeek-Oppem en Wemmel – Nederlandse boeken

In antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 33 (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 13 oktober 1995) aangaande de overtredingen op het decreet betreffende het Nederlandstalige openbare bibliotheekwerk, meer bepaald de verplichting dat de collectie uit ten minste 75 % Nederlandstalige boeken moet bestaan, deelt de minister mij mee dat tot op heden twee overtredingen werden vastgesteld, namelijk in de faciliteitengemeenten Wezembeek-Oppem en Wemmel.

Welke maatregelen werden in dit verband getroffen ?

Werd de situatie inmiddels rechtgezet, conform de Vlaamse decreetgeving ?

Antwoord

1. Via de respectieve inspectieverslagen werd de inrichtende macht van beide bibliotheken aangevraagd de collecties aan de wettelijke voorschriften aan te passen.
2. Zodra de statistieken i.v.m. het collectiebezit, dienstjaar 1995, bij de administratie zijn binnengekomen, zal de situatie opnieuw worden geëvalueerd.

Vraag nr. 22
van 17 november 1995
van de heer DIDIER RAMOUDT

Comités bijzondere jeugdzorg – Personeelsbestand

Sinds enige tijd kennen de comités voor bijzondere jeugdzorg een ernstige taakverzwaring. Op 27 december 1994 is immers het gerechtelijk luik van de gecoördineerde decreten inzake bijzondere jeugdbijstand (of met andere woorden de gerechtelijke jeugdbijstand voor minderjarigen in een problematische opvoedingssituatie) van kracht geworden. Dit heeft tot gevolg dat meerdere dergelijke situaties die voorheen door de jeugdrechtbank werden behandeld, nu bij de comités terechtkomen, aangezien het parket over geen vorderingsrecht meer beschikt. Sommige comités zien hun dossierbestand dan ook verdubbelen.

Bovendien gaat het om zwaardere problemen die niet zomaar kunnen doorverwezen worden naar andere ambulante diensten buiten de bijzondere jeugdzorg. Met het huidige personeelsbestand zijn de comités niet langer opgewassen tegen zoveel werk, zeker niet wanneer zij ook nog hun preventieve taak – die toch zeer belangrijk moet zijn – willen vervullen. Dit personeelstekort leidt op sommige plaatsen tot onverantwoorde situaties, waarbij de permanentie niet langer kan worden verzekerd.

1. Heeft de minister sinds de inwerkingtreding van het gerechtelijke luik van de gecoördineerde decreten inzake bijzondere jeugdbijstand een herziening van het personeelsbestand van de diensten doorgevoerd ? Zo neen, wat waren de redenen om dat niet te doen ?
2. Werd bij het vaststellen van het personeelsbestand rekening gehouden met het feit dat sommige comités in kleinere arrondissementen, bijvoorbeeld in sommige kuststeden, geconfronteerd worden met problemen eigen aan een grootstad ? Zo neen, waarom niet ?

Antwoord

1. Neen. Op 11 december 1995 ontving ik een delegatie van de comités voor bijzondere jeugdzorg. Er werd afgesproken dat, samen met de comités voor bijzondere jeugdzorg, maatregelen op korte termijn zullen worden uitgewerkt. Ik geef er immers de voorkeur aan om in goed overleg met alle betrokkenen de personeelsproblemen aan te pakken. Voor

het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur zal een personeelsplan worden opgemaakt. Nadien zal het personeelskader worden aangepast.

2. Er werd bij het vaststellen van het personeelsbestand inderdaad rekening gehouden met een aantal, onder meer sociale indicatoren. Het comité voor bijzondere jeugdzorg van Oostende vraagt een uitbreiding van het personeelsbestand. Men wijst op problemen die eigen zijn aan een grootstad. De procedure om een bijkomend personeelslid toe te wijzen aan het comité voor bijzondere jeugdzorg te Oostende wordt voortgezet.

Het functioneren van de comités voor bijzondere jeugdzorg heeft echter ook te maken met de werking van de sociale diensten van de Vlaamse Gemeenschap bij de jeugdrechtsbank en met de bemiddelingscommissies bijzondere jeugdbijstand. Het is overigens een probleem dat reeds vele jaren aansleept. Toch kan niet worden aangetoond dat de werkdrukvermeerdering op het niveau van de comités gepaard gaat met een werkdrukvermindering bij de sociale diensten van de Vlaamse Gemeenschap bij de jeugdrechtsbank. Gezien echter de recente wijziging van de regelgeving, zijn het vooral een aantal comités die zich nu in een situatie van erg spectaculair toegenomen hulpaanvragen bevinden. Het spreekt voor zich dat de problemen niet plots ophouden te bestaan, wanneer men zou besluiten tot het drastisch beperken van de instroom.

Ik ondervind echter begrip bij mijn collega bevoegd voor Ambtenarenzaken Luc Van den Bossche en bij mijn collega bevoegd voor Begroting Wivina Demeester, waardoor een tijdelijke oplossing van de personeelsproblemen in de comités mogelijk moet worden. Een grondige analyse van de welzijnssector in het algemeen en van de genoemde diensten in de bijzondere jeugdzorg in het bijzonder, moet structurele oplossingen aanreiken. Daar toe blijf ik in gesprek, in de eerste plaats met de betrokkenen zélf.

Vraag nr. 23
van 17 november 1995
van de heer MARC OLIVIER

Comités bijzondere jeugdzorg – Problemen

Sinds de inwerkingtreding van het nieuwe decreet op de Bijzondere Jeugdzorg werden de comités overspoeld met hulpaanvragen. Bepaalde comités zouden dusdanig worden overstelpt, dat zij een gedeelte van de hulpaanvragen niet meer kunnen behandelen.

1. Is de minister hiervan op de hoogte ?
2. Hebben alle comités te kampen met een dergelijke werkdruk ?
3. Kan de minister informatie geven over het aantal hulpaanvragen per comité voor de jaren 1993, 1994 en het lopende jaar 1995, opgesplitst naargelang het gaat om :
 - hulpaanvragen uit de rand-justitiële sector (parkeet/jeugdbrigade/politie) ;

- hulpaanvragen die betrekking hebben op migranten ;
- hulpaanvragen die niet konden worden behandeld ;
- aanvragen voor respectievelijk thuisbegeleiding en begeleid zelfstandig wonen en het aantal daarvan dat resulteerde in een concreet programma ;
- aanvragen voor respectievelijk dagcentra en residentiële instellingen en het aantal daarvan dat resulteerde in een werkelijke plaatsing ?

Antwoord

1. Ja. Het aantal hulpvragen bij de comités voor bijzondere jeugdzorg steeg in 1995 nagenoeg met 33 % t.a.v. 1994.
2. Deze stijging doet zich niet in alle comités op dezelfde wijze voor. Het comité voor bijzondere jeugdzorg te Halle-Vilvoorde kende in 1995 een stijging van het aantal hulpvragen met 56 %. In het comité voor bijzondere jeugdzorg te Veurne steeg het aantal hulpvragen slechts met 3 %.
3. Volgende gegevens worden in bijgaande tabel weergegeven :
 - in kolom 1 : het aantal hulpvragen per comité in 1995 (januari-juni x 2) ;
 - in kolom 2 : het aantal hulpvragen per comité in 1994 ;
 - in kolom 3 : het aantal hulpvragen per comité in 1993 ;
 - in kolom 4 : het aantal hulpvragen uit de (rand-)justitiële sector 1995 (januari-juni x 2).

De comités voor bijzondere jeugdzorg verwerken geen gegevens met betrekking tot :

- het aantal hulpvragen dat betrekking heeft op migranten ;
- hulpvragen die niet konden worden behandeld.

Het informatica-netwerk bijzondere jeugdzorg 1996, waarvan een eerste gedeelte thans wordt geïmplementeerd, zal de administratie in de mogelijkheid stellen om deze gegevens in de toekomst ter beschikking te stellen.

Bij de comités voor bijzondere jeugdzorg worden problematische opvoedingssituaties aangemeld die na onderzoek kunnen leiden tot een verwijzing naar een voorziening. Er zijn zeer weinig hulpvragen die worden geformuleerd als rechtstreekse aanvragen voor respectievelijk thuisbegeleiding, begeleid zelfstandig wonen, of opname in een dagcentrum of in een residentiële voorziening. Nader onderzoek en diagnose door de consulenten dient uit te maken wat de beste hulpverleningsvorm zal zijn. Een aantal verwijzende instanties signaleren een gebrek aan ambulante en semi-residentiële voorzieningen, doch waarschuwen ook voor een ondoordachte en verder afbouw van de residentiële capaciteit.

	1	2	3	4
Aalst	324	265	269	94
Antwerpen	902	718	688	250
Brugge	478	401	315	132
Brussel	246	152	140	18
Dendermonde	480	355	270	88
Gent	1274	939	739	36
Halle-Vilvoorde	882	387	308	132
Hasselt	674	602	539	180
Ieper	284	196	166	32
Kortrijk	522	370	408	144
Leuven	290	216	223	126
Maaseik	286	212	182	42
Mechelen	320	188	238	58
Oostende	398	295	201	54
Oudenaarde	220	212		72
Roeselare	316	260	236	108
St.-Niklaas	822	528	388	166
Tongeren	188	203	176	44
Turnhout	448	296		78
Veurne	126	121	105	46

Vraag nr. 24
van 17 november 1995
van de heer MANDUS VERLINDEN

Werken voor kerkfabrieken – Erelonen

Erelonen van ontwerpers van werken voor rekening van kerkfabrieken schijnen verschillend te zijn van provincie tot provincie, gaande van 7 percent degressief in Oost-Vlaanderen, tot 12 percent degressief in Antwerpen.

Graag vernam ik hoe deze werkwijze wordt verklaard en of de minister maatregelen heeft getroffen om tot een identieke regeling voor alle provincies te komen.

Antwoord

1. Uit hoofde van hun voogdijbevoegdheid hanteren de provinciegouverneurs inzake erelooncontracten bepaalde richtlijnen naar de lokale en regionale besturen toe en dit op basis van een rondschriven van de minister van Binnenlandse Zaken, daterend van 12 augustus 1958. Hierin wordt gesteld dat het geboden is die beslissingen te schorsen : "Wanneer het bedrag van de honoraria overdreven is en nl. hoger ligt dan die welke de staat of provincie voor hun eigen ontwerpen toestaan."

Ten gevolge van dit rondschriven zijn provinciale modelcontracten ontstaan die per provincie soms fel verschillen.

2. Voor werken uitgevoerd voor rekening van kerkfabrieken is er inzake erelonen van ontwerpers geen specifieke regeling en heeft de Vlaamse Gemeenschap geen enkele bevoegdheid, zodat ter zake ook geen maatregelen kunnen worden getroffen.

Vraag nr. 26
van 17 november 1995
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

OCMW's Brusselse randgemeenten – Benoeming voorzitters

Eén jaar na de gemeenteraadsverkiezingen, waarbij de OCMW-raadsleden in de gemeenten met een bijzonder taalstelsel rechtstreeks werden verkozen, bleek dat in de zes faciliteitengemeenten Drogenbos, Kraainem, Linkebeek, Sint-Genesius-Rode, Wemmel en Wezembeek-Oppeem, de OCMW-voorzitters nog steeds niet waren benoemd.

Krachtens artikel 19 van de OCMW-wet vangt het mandaat van de leden van de raad voor maatschappelijk welzijn aan op de eerste dag van de derde maand volgend op de datum van de inwerkingtreding van de gemeenteraden verkozen na een volledige vernieuwing, met andere woorden op 1 april 1995.

1. Waarom hadden de OCMW-voorzitters van deze gemeenten hun eed nog niet kunnen afleggen ?
2. Wat heeft de minister gedaan om die onzekere toestand te verhelpen ?

Antwoord

1. De voorzitters van de raden voor maatschappelijk welzijn van de gemeenten Drogenbos, Kraainem, Linkebeek, Sint-Genesius-Rode, Wemmel en Wezembeek-Oppeem werden benoemd bij ministerieel besluit van 18 oktober 1995. Zij legden de wettelijk voorgeschreven eed af in handen van de provinciegouverneur van Vlaams-Brabant op 6 november 1995.
2. De bij artikel 25 bis van de organieke OCMW-wet voorgeschreven procedure maakt dat er noodzakelijkerwijze enige tijd verloopt tussen de installatie van de nieuwe raad voor maatschappelijk welzijn en de benoeming van de voorzitter. De nieuw geïnstalleerde raad voor maatschappelijk welzijn moet immers eerst een raadslid voor de benoeming tot voorzitter voordragen. Niet alle openbare centra voor maatschappelijk welzijn van de zes voornoemde faciliteitengemeenten bleken even gehaast te zijn met het indienen van deze voordracht. Het laatste dossier werd op mijn departement ontvangen op 22 mei 1995. Vervolgens heeft de benoemende overheid, in het kader van de zorgvuldigheidsplicht, een onderzoek uitgevoerd naar de geschiktheid van de voorgedragen kandidaten. Dit onderzoek heeft meer tijd in beslag genomen dan aanvankelijk werd verwacht. Vooral het inwinnen van externe adviezen (provinciegouverneur ; procureur-generaal) zorgde hier voor enige vertraging.

Het langer uitblijven van de benoeming van de voorzitter vormt echter doorgaans geen hinderpaal voor de goede werking van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn. Krachtens artikel 25 bis van de OCMW-wet moet de raad voor maatschappelijk welzijn immers, in afwachting van deze benoeming, een raadslid aanwijzen om het ambt van voorzitter voorlopig waar te nemen. De praktijk heeft uitgeezen dat in

de meeste gevallen het voor benoeming voorgedragen raadslid ook wordt aangewezen voor het waarnemend voorzitterschap.

Vraag nr. 27
van 17 november 1995
van de heer ROELAND VAN WALLEGHEM

Filmfestival van Vlaanderen – Uitreiking Guldensporenprijs

Op 21 oktober laatstleden werd op het Filmfestival van Vlaanderen de Guldensporenprijs uitgereikt. Dit gebeurde in het Frans.

Vindt de minister het normaal dat een prijs met een dergelijke naam in een vreemde taal wordt uitgereikt ?

Heeft hij hiertegen al protest aangetekend en heeft hij ter zake maatregelen genomen ?

Antwoord

Het antwoord op bovenvermelde vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media.

Vraag nr. 28
van 17 november 1995
van de heer KRIS VAN DIJCK

Taalgebruik – Vlaamse Milieumaatschappij

De briefomslagen van de Vlaamse Milieumaatschappij zijn tweetalig :

Ministère de la Communauté Flamande, Vlaamse Milieumaatschappij (Société de l'Environnement), A. Van de Maelestraat 96, 9320 Erembodegem.

1. Strookt dit met de taalwet ?
2. Zijn er nog andere Vlaamse diensten die tweetalige enveloppes gebruiken Zo ja, welke ?
3. Welke maatregelen heeft de minister ter zake reeds genomen ?

Antwoord

De Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) is een gewestelijke dienst in de zin van artikel 34, § 1 a van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (afgekort als SWT), d.w.z. een dienst waarvan de werkkring gemeenten omvat met een speciale taalregeling of met verschillende taalregelingen uit het Nederlandse taalgebied (gemeenten uit het homogene Nederlandse taalgebied, de rand- en taalgrensgemeenten) en waarvan de zetel (Aalst) gevestigd is in hetzelfde gebied.

Dit betekent dat de bestuurstaal het Nederlands is. Op deze algemene regel bestaan wel een aantal uitzonderingen : met betrekking tot de faciliteitengemeenten is

de Vlaamse Milieumaatschappij voor een aantal welomschreven activiteiten verplicht de (tweetalige) regeling te volgen die ook geldt voor de gemeentebesturen van die faciliteitengemeenten.

Onder het begrip "betrekkingen met particulieren" zoals gebruikt in de SWT, valt ook de schriftelijke correspondentie tussen burger en overheid. Op grond van artikel 12, derde lid van de SWT is in de taalgrensgemeenten de overheid verplicht zich tot de particulier te wenden in het Nederlands of het Frans naargelang de keuze van de particulier. Artikel 25 legt deze verplichting ook op aan de gemeentebesturen van de randgemeenten.

Uit navraag bij de VMM blijkt dat er inderdaad tweetalige briefomslagen bestaan, maar die worden enkel verstuurd aan particulieren in de faciliteitengemeenten die daar uitdrukkelijk om vragen. In alle andere gevallen gebruikt de VMM uitsluitend het Nederlands in haar betrekkingen met particulieren.

Bijgevolg wordt de taalwetgeving niet overtreden en is er geen reden om op te treden.

Verder zijn mij geen andere Vlaamse diensten bekend die tweetalige enveloppes gebruiken. Mochten mij eventueel klachten hieromtrent bereiken, dan zal ik niet nalaten die aan een grondig onderzoek te onderwerpen.

Vraag nr. 29
van 17 november 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Opvanggezinnen – Leeftijdsgrens opvangpersoon

Artikel 1 van de bijlage bij het ministerieel besluit van 27 december 1988 bepaalt : "De opvangpersoon die in het opvanggezin de voornaamste verantwoordelijkheid draagt, heeft de leeftijd van 21 jaar bereikt en is in staat kinderen op te voeden".

Tegenover deze strikte leeftijdsgrens staat dat studenten kinderverzorging of andere verzorgende of pedagogische beroepen, afgestudeerd kunnen zijn op 18 jaar ! Wanneer zij dus het beroep van onthaalouder, opvangpersoon, willen uitoefenen, moeten ze wachten tot 21 jaar...

Vermits men enerzijds meerderjarig is op 18 jaar, en anderzijds een getuigschrift krijgt waarin wordt vermeld dat men in staat is een bepaald beroep uit te oefenen, zie ik geen reden om deze 21 jaar te verantwoorden voor deze groep gekwalificeerde verzorgenden.

Heeft de minister reeds maatregelen genomen om de regelgeving in die zin te veranderen, zodat afgestudeerden onmiddellijk dit beroep kunnen uitoefenen ?

Zo ja, welke stappen en welke timing zijn hiervoor bepaald ?

Zo neen, welke redenen zijn er om de bestaande regelgeving te handhaven ?

Antwoord

Vooreerst wil ik stellen dat een afgestudeerde kinderverzorg(st)er van 18 jaar wel degelijk kan worden tewerkgesteld in de sector van de kinderopvang. Zij of hij kan terecht in een kinderdagverblijf (crèche of peuterspeelplaats).

Dat iemand van 18 jaar, en dus meerderjarig, afgestudeerd in een verzorgende of pedagogische beroepsopleiding, niet kan optreden als opvanggezin is geen vergetelheid van de wetgever. Het onderscheid tussen het werknemer zijn in een kinderdagverblijf en het werken als opvanggezin is immers inhoudelijk zo essentieel, dat een verschil in regelgeving nodig en volkomen verantwoord is.

Ik licht dit toe.

Een achttienjarige die terechtkomt in een kinderdagverblijf wordt opgenomen in een kader dat structureel en pedagogisch groeikansen aanbiedt. Een jonge kinderverzorg(st)er kan steunen op een begeleiding van gekwalificeerd personeel, o.a. verpleegkundigen, die richtinggevend en bijsturend kunnen optreden.

Werken als opvanggezin daarentegen is qua setting veel eenzamer en niet of nauwelijks omkaderd. Het opvangen van kinderen gebeurt, tussen vier muren, door de betrokkene alleen. Het werk van een opvanggezin situeert zich niet in een organisatorisch geheel dat reflecterend en/of corrigerend functioneert. Iedereen zal het er dan ook mee eens zijn dat een minimum aan levenservaring vereist is om als opvanggezin kwalitatief te kunnen opereren t.o.v. 3, 4, 5, ... verschillende kinderen die, vanuit hun kind zijn, een beroep doen en beslag leggen op de aandacht, de zorg en de affectie van de opvangpersoon. Het is vanuit dit besef en vanuit de overtuiging dat opgevangen kinderen kwaliteit verdienen, dat ik het wettelijk garanderen van een minimale levenservaring bij opvanggezinnen wenselijk acht. Ik meen dan ook dat de gestelde minimumleeftijd van 21 jaar verantwoord is en blijft.

Vraag nr. 31
van 20 november 1995
van mevrouw NELLY MAES

Ledenbestand culturele verenigingen – Centralisatie en privacy

Zowel aan de culturele verenigingen, als aan bedrijven en diensten, wordt gevraagd hun ledenbestanden tegen 30 november 1995 over te maken aan de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer, dit in naam van de bescherming van de privacy.

Aangezien uit recente publikaties (onder meer Humo nr. 2876 van 17 oktober 1995) blijkt dat alle informatie te koop is voor wie de weg weet en de prijs wil betalen, acht ik het centraliseren van de ledenbestanden een zeer groot risico voor de privacy van de leden. Bij de totstandkoming van het oorspronkelijke decreet op het socio-cultureel verenigingsleven, werd het opvragen van ledenlijsten als bewijsmateriaal trouwens uitgesloten.

Welke richtlijnen werden met betrekking tot de ledenbestanden en de bescherming ervan aan de verenigingen gegeven ?

Hoe kan de centralisatie van computerbestanden tot de privacy van de leden bijdragen ?

Antwoord

Noch in het decreet van 19 april houdende een subsidiëring voor verenigingen voor volksontwikkelingswerk, noch in het besluit van de Vlaamse regering van 10 mei 1985 betreffende de subsidieregeling van verenigingen van volksontwikkelingswerk, zijn bepalingen opgenomen met betrekking tot de ledenbestanden van verenigingen. Er werden door mijzelf of de administratie aan de verenigingen ook geen richtlijnen ter zake gegeven.

In het opvragen van ledenlijsten door de administratie is dus wettelijk niet voorzien. Het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap eerbiedigt dan ook ten volle de privacy van de leden van de door hem erkende en gesubsidieerde verenigingen.

Vraag nr. 32
van 20 november 1995
van mevrouw NELLY MAES

Reorganisatie Kind en Gezin – Landelijke gemeenten

Door de reorganisatie van Kind en Gezin stelt men vast dat er een gevoelige vermindering van het aantal raadplegingen plaatsvindt, vooral vanuit landelijke gemeenten, zoals bijvoorbeeld Sinaai, Waasmunster en Stekene. De raadplegingen worden immers enkel behouden in steden, in casu in Sint-Niklaas.

Om welke reden heeft men de landelijke gemeenten uitgesloten van de raadplegingen ?

Antwoord

Het Strategisch Plan Preventieve Kinderzorg van Kind en Gezin is een totaal-concept waardoor Kind en Gezin zijn werking op het vlak van de preventieve kindzorg wenst aan te passen aan de huidige behoeften van ouders met jonge kinderen en aan recente ontwikkelingen binnen de sector van de gezondheidszorg. Met dezelfde financiële middelen wenst Kind en Gezin een eigentijds en kwalitatief hoogstaand zorgaanbod aan te bieden.

Eén van de opties van het Strategisch Plan bestaat uit de realisatie van kwaliteitsvolle consulents, aangeboden op consultatiebureaus met een aangepaste, eigentijdse infrastructuur. De geografisch grotere spreiding van de erkende consultatiebureaus wordt gecompenseerd door een betere beschikbaarheid van het zorgaanbod, via een minimumfrequentie van 2 consultaties per week per consultatiebureau, door verdubbeling van de consultduur, door de organisatie van een wekelijkse avondconsultatie, door de permanentie van een sociaal verpleegkundige vanuit het regiohuis.

De raad van beheer van Kind en Gezin besliste in het raam van deze Strategische Planning Preventieve Kin-

derzorg tot het erkennen van 287 consultatiebureaus. Bij deze erkenning werd zoveel mogelijk rekening gehouden met een optimale geografische spreiding. Daarnaast speelden nog andere factoren, zoals bijvoorbeeld het geboortencijfer van de betreffende gemeenten, een rol. In elke gemeente van Vlaanderen met een geboortencijfer hoog genoeg om 2 zittingen per week van 25 consulenten te bereiken, werd namelijk een consultatiebureau erkend.

Daarbij heeft de raad van beheer op basis van objectieve normen beslist om, voor een beperkt aantal gemeenten in Vlaanderen die zeer landelijk gelegen of in oppervlakte uitgestrekt zijn, "antennes" (consultatiebureaus met een beperkt werking) te erkennen. Bij de erkenning van deze antennes werd in eerste instantie uitgegaan van de oppervlakte van de gemeenten zonder consultatiebureau. Vervolgens werd ook naar de afstand van de antenne tot het dichtstbijzijnde consultatiebureau gekeken.

Wanneer in een relatief grote gemeente zonder consultatiebureau (of in een kleine gemeente geflankeerd door andere gemeenten zonder consultatiebureau) voldoende geboorten zijn om 14,5 consulenten per week te organiseren, kwam de gemeente in aanmerking voor antennewerking. Op deze wijze komen verschillende zeer landelijke gemeenten, zoals bijvoorbeeld Heuveland, in aanmerking voor de oprichting van een antenne.

In het Vlaams Gewest zijn op deze wijze 19 antennes erkend. Daarbij heeft de raad van beheer van Kind en Gezin beslist om in de rand rond Brussel (faciliteitsgemeenten) nog twee, in Voeren één en in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest negen antennes op te richten.

In het Vlaams zowel als in het Brusselse Gewest zal daardoor op 327 plaatsen dienstverlening van Kind en Gezin aanwezig zijn onder de vorm van consultatiebureaus (287), antennes (31) en preventieve zorgcentra (9).

Voor de gemeenten met een té kleine behoefte om een antenne te rechtvaardigen, zullen creatieve oplossingen (onder andere in de vorm van samenwerking tussen de gemeenten en de organiserende besturen van de erkende consultatiebureaus) moeten gezocht worden, om deze kleine doelgroep toch maar naar het dichtstbijzijnde consultatiebureau te krijgen.

Voor het gebied dat door het Vlaams parlementslid genoemd wordt, heeft de raad van beheer van Kind en Gezin het volgende beslist : 4 consultatiebureaus in de gemeente Sint-Niklaas, 1 consultatiebureau in de gemeente Stekene, 1 consultatiebureau in de gemeente Sint-Gillis-Waas, 2 consultatiebureaus in de gemeente Beveren, 1 consultatiebureau in de gemeente Kruibeke, 1 consultatiebureau in de gemeente Temse. Dit betekent dat in deze streek in slechts 1 gemeente (namelijk Waasmunster) geen consultatiebureau erkend is. De gemeente Waasmunster komt niet in aanmerking voor antennewerking, omdat de gemeente niet groot genoeg is én omdat in alle omliggende gemeenten wél een consultatiebureau erkend is.

Door de erkenning van de antennes, bijkomend bij de erkenning van de consultatiebureaus en preventieve zorgcentra, blijkt dat 88,5% van de geboorten in Vlaanderen plaatsvindt in een gemeente mét een consultatie-

bureau, preventieve-zorgcentrum of antenne. Enkel in kleine gemeenten en/of gemeenten met een gering aantal geboorten werd geen voorziening van Kind en Gezin behouden, dit los van het feit of deze gemeenten al dan niet landelijk zijn.

Vraag nr. 33
van 20 november 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Themadag Thuiswerkende Ouders – Ministeriële belangstelling

Op 24 oktober 1995 woonde ik een themadag bij, georganiseerd door de vereniging TOGS (Thuiswerkende Ouders, Gezin en Samenleving). De minister had reeds geruime tijd geleden zijn medewerking aan deze vergadering toegezegd, maar was niet aanwezig. Volgens zijn adviseur die hem verving, was de minister verhinderd omwille van het vragenuurtje in het Vlaams parlement. De actuele vragen stonden evenwel pas voor 25 oktober geagendeerd.

Waren het wellicht politieke motieven die de minister van bovengenoemde themadag hebben weggehouden ?

Antwoord

De themadag die het Vlaams parlementslid heeft bijgewoond op 24 oktober 1995 te Antwerpen, werd aangekondigd als een open ontmoetingsdag met als thema "Het gezin innerlijk versterken".

Ik had toegezegd om het slotwoord uit te spreken om 13.30 uur, zoals het parlementslid ongetwijfeld heeft kunnen opmaken uit het programma.

Evenwel was ik op het laatste ogenblik verhinderd. Een interpellatie in de commissie voor Welzijn en Gezondheid dezelfde namiddag om 14.30 uur, weerhield mij ervan mijn oorspronkelijke agenda af te werken.

Enkele deelnemers, waaronder het Vlaams parlementslid, meenden uit mijn afwezigheid te mogen afleiden dat ik zou geschroomd hebben om de boodschap zélf te brengen. Intussen heeft mevrouw De Cleyn van de VZW Thuiswerkende Ouders, Gezin en Samenleving mij schriftelijk bericht, en ik citeer : "zodat ik de heer Van Nieuwenhuysen heb kunnen verwittigen van zijn foute stellingname".

Vraag nr. 34
van 20 november 1995
van de heer KRIS VAN DIJCK

Trefcentrum Op-Weule Sint-Lambrechts-Woluwe – Afwerking

Het decreet van 1 juni 1994 tot regeling van de overdracht van roerende en onroerende goederen van de Vlaamse Gemeenschap aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC), bepaalt dat uiterlijk op 31 december 1995 de aan de Vlaamse Gemeenschap toebehorende goederen die gelegen zijn in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en die gebruikt worden als lokaal cultureel ontmoetingscentrum, in volle eigen-

dom worden overgedragen aan de VGC in de staat waarin ze zich bevinden.

Op 16 oktober 1994 werd door minister Hugo Weckx de eerste steen gelegd van het gemeenschapscentrum Op-Weule. Op die bijeenkomst verzekerde hij dat het cultureel gebouw volledig afgewerkt en operationeel aan de VGC zou worden overgedragen. Thans zijn we 2 maanden van de datum van de overdracht verwijderd en stellen we vast dat het gemeenschapscentrum maar half afgewerkt zal zijn op 31 december 1995. De Vlaamse Gemeenschap beweert over geen kredieten op de begroting '95 meer te beschikken om de afwerkingsfase aan te vangen.

De beheerders van de VZW Op-Weule maken zich op dit ogenblik terecht zorgen over de toekomst van hun centrum, meer bepaald wat de financiële consequenties betreft van de opgelopen vertraging voor de realisering van het project.

Heeft de minister reeds maatregelen getroffen om de verdere kosten voor de volledige bouw ten laste te nemen, en op die wijze de ministeriële beloften van 16 oktober 1994 en de ministeriële verklaring in de Vlaamse Raad, opgenomen in het commissieverlag stuk 491, zitting 1993-1994 nr. 2, na te komen ?

Antwoord

Bij het begin van deze legislatuur werd ik geconfronteerd met de problematiek die het Vlaams parlementslid schetst.

Ik heb mijn diensten reeds in september de opdracht gegeven alles in het werk te stellen om de nodige kredieten voor de afwerking van dit gebouw te vinden, zelfs binnen andere sectoren waarvoor ik bevoegd ben. Helaas tevergeefs.

Het was niet meer mogelijk om voor 1995 een bijkrediet aan te vragen, aangezien de voorbereiding rond het bijblad '95 reeds was afgesloten.

Vanaf 1996 ressorteert dit dossier niet meer onder mijn bevoegdheid.

Ik heb dit probleem gesignaleerd aan de minister van Brusselse Aangelegenheden, aan de minister-president en aan Jos Chabert, collegelid van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC).

Sta mij toe dit dossier even in een ruimer kader te plaatsen. Bij decreet van 1 juni 1994 tot regeling van de overdracht van roerende en onroerende goederen van de Vlaamse Gemeenschap aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie werd beslist :

- de jaarlijkse dotatie aan de VGC blijvend te verhogen met 23,5 miljoen (te indexeren) ten behoeve van de werkingskosten ;
- een uitrustingssubsidie van maximaal 50 miljoen, gespreid over een periode van 10 jaar, toe te kennen ;
- maximaal 450 miljoen, gespreid over 10 jaar, voor infrastructuur te verlenen.

Het mag gezegd dat mijn voorganger, de heer Hugo Weckx, hier een buitengewone inspanning heeft gele-

verd voor de Vlaamse gemeenschapscentra in Brussel, door 51,7 % van de voor heel Vlaanderen beschikbare kredieten te reserveren voor de VGC. In 1995 bedroeg dit zelfs 65,8 %.

Indien het Vlaams parlementslid tevens weet dat een aantal faciliteitengemeenten, waar Vlamingen evenmin kunnen rekenen op de steun van het gemeentebestuur, noch over een gemeenschapscentrum, noch over enige personeelondersteuning kunnen beschikken, dan zal hij begrijpen dat de Vlaamse Raad heeft ingestemd met een uitzonderlijke gunst voor de Brusselse Vlamingen. Dit decreet heeft bovendien geleid tot de opmerking van de inspecteur van Financiën dat een overdracht om niet, met daarbij een gewaarborgde uitrustings- en investeringsenveloppe, niet zo evident werd geacht.

Deze elementen nemen evenwel niet weg dat de verwachtingen voor Op-Weule op heden niet zijn ingelost. Het was inderdaad de bedoeling dat dit trefcentrum afgewerkt zou worden overgedragen.

Toch zal het parlementslid het ongetwijfeld met mij eens zijn dat :

- mijn voorganger alles in het werk heeft gesteld om de toekomst van de Vlaamse trefcentra in Brussel veilig te stellen ;
- bouwdoSSIERS van dergelijke omvang uitzonderlijk binnen de geplande termijn en enveloppe kunnen worden afgewerkt ;
- ruime maatregelen getroffen werden om de nieuwe voorgedij, de VGC, toe te laten deze opdracht vanaf 1 januari 1996 te behartigen.

Op 8 november 1995 deelde Jos Chabert, collegelid van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, mij schriftelijk mee dat hij aan het college van de VGC zal voorstellen om deze afwerking te financieren in het kader van de VGC-begroting.

Vraag nr. 35 van 22 november 1995 van mevrouw NELLY MAES

Jeugdwerkbeleidsplannen – Faciliteitengemeenten

In sommige faciliteitengemeenten weigerde de gemeente een jeugdwerkbeleidsplan in te dienen, omdat Franstalige jeugdorganisaties van dit plan geen gebruik kunnen maken.

In welke faciliteitengemeenten werd een jeugdwerkbeleidsplan ingediend ?

Gebeurde dit door de gemeenteraad na de gebruikelijke procedure of enkel door de jeugdraad ?

Antwoord

1. Jeugdwerkbeleidsplan 1995

Van de zes faciliteitengemeenten in de Brusselse rand, diende alleen het gemeentebestuur van Kraainem een jeugdwerkbeleidsplan in voor subsidiëring op basis van het decreet van 9 juni 1993. Daar dit jeugdwerkbeleidsplan niet aan alle vereisten vol-

deed, kon het niet worden aanvaard. Wel aanvaard werden de door de lokale jeugdwerkinitiatieven samen ingediende jeugdwerkbeleidsplannen van Drogenbos, Kraainem, Linkebeek, Sint-Genesius-Rode, Wemmel en Wezembeek-Oppem.

Ook het door het jeugdwerk opgestelde jeugdwerkbeleidsplan voor Voeren werd, bij ontstentenis van een gemeentelijk initiatief ter zake, voor subsidiëring aanvaard.

In Bever en Herstappe werd door de gemeentebesturen evenmin een initiatief genomen. Er is mij in deze gemeenten geen jeugdwerkinitiatief bekend.

In de andere Vlaamse gemeenten met faciliteiten werd telkens door het gemeentebestuur een jeugdwerkbeleidsplan ingediend dat voor subsidiëring kon worden aanvaard.

2. Jeugdwerkbeleidsplan 1996-1998

Daar de indieningstermijn voor de jeugdwerkbeleidsplannen 1996-1998 nog niet definitief afgesloten werd, is het nog niet mogelijk de gestelde vraag te beantwoorden.

Vraag nr. 36 **van 22 november 1995** **van mevrouw NELLY MAES**

Lokale integratiecentra – Financiering

De lokale integratiecentra in de gemeenten worden meestal en hoofdzakelijk gefinancierd uit middelen voor de bestrijding van de kansarmoede. De financiering uit het Fonds voor de Kansarmoede is echter onzeker, vooral op termijn. Anderzijds bewijzen de lokale integratiecentra hun onmisbaarheid en dat wellicht nog gedurende verschillende jaren.

Heeft de minister reeds de nodige middelen veilig gesteld om gedurende de komende jaren het integratiebeleid op gemeentelijk vlak te ondersteunen ?

Antwoord

De lokale integratiecentra voor migranten worden, evenals de regionale integratiecentra en het Vlaams Centrum Integratie Migranten, erkend en gesubsidieerd op grond van het besluit van de Vlaamse regering van 18 juli 1990. Ze ontvangen een loonsubsidie van 100 % voor de erkende personeelsleden, evenals een geïndexeerde basistoelage en werkingskosten. Op deze wijze is structureel voorzien in de middelen om het integratiebeleid te ondersteunen.

Daarbij kan nog vermeld worden dat meerdere projecten die met VFIK-middelen (Vlaams Fonds voor de Integratie van Kansarmen) ondersteund werden, vervolgens een reguliere erkenning en subsidiëring als lokaal integratiecentrum gekregen hebben op grond van het voornoemde besluit van de Vlaamse regering.

Vraag nr. 38 **van 22 november 1995** **van mevrouw PATRICIA CEYSENS**

Hoge Raad voor de Derde Leeftijd – Ledenvernieuwing

De Vlaamse regering richtte bij besluit van 27 oktober 1982 de Vlaamse Hoge Raad voor de Derde Leeftijd op. Volgens dit besluit heeft de Hoge Raad als opdracht advies te verlenen aan de Vlaamse regering – op haar verzoek of op eigen initiatief – over aangelegenheden die de derde leeftijd aanbelangen.

Thans verneem ik dat er, sedert het mandaat van de leden van de Hoge Raad eindigde op 31 december 1991, geen vernieuwing volgde. Ik dien hieruit dus te besluiten dat de Hoge Raad niet meer functioneert.

Waarom zijn er sinds 1991 geen nieuwe leden meer aangewezen ?

Antwoord

Zoals het Vlaams parlementslid stelt, hebben de mandaten van de leden van de Vlaamse Hoge Raad voor de Derde Leeftijd een einde genomen in 1991. Er zijn sindsdien geen nieuwe leden aangesteld. Dit geldt ook voor de raden voor het gezin, de migranten en het opbouwwerk.

Het concept van de Hoge Raden is aan herdefiniëring toe. De verschillende sectorale raden bleken in de praktijk niet het verhoopte effect te geven.

Zoals opgenomen in de regeringsverklaring, wordt er momenteel aan een nieuwe invalshoek gewerkt waarbij geopteerd wordt voor een centrale welzijnsraad. Inhoudelijk zal de inbreng vanuit wetenschappelijke hoek aan belang winnen. In de schoot van de centrale welzijnsraad kunnen sectorale ad hoc-commissies de specifieke beleidsaangelegenheden behandelen.

Ik heb de installatie van de centrale welzijnsraad in mijn agenda van 1996 ingeschreven.

Vraag nr. 39 **van 23 november 1995** **van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE**

Voornaamvermelding – Navolging initiatief Vlaamse Raad

Op 11 oktober 1995 besliste het bureau van het Vlaams parlement wat volgt.

1. In alle publikaties van het Vlaams parlement wordt, telkens wanneer een persoon wordt vermeld, steeds de voornaam voor de naam voluit geschreven.
2. Met de "voornaam" wordt de eerste officiële voornaam bedoeld, tenzij de betrokkene verkiest de gebruikelijke roepnaam te vermelden.

3. Met publikaties wordt bedoeld : alle officiële stukken, briefwisseling, mededelingen aan het publiek, interne nota's, enzovoort.
4. Van deze bureaubeslissing wordt onmiddellijk kennis gegeven aan de Vlaamse regering.

Deze laatste bepaling heeft tot doel dat ook de Vlaamse regering een zelfde richtlijn zou uitvaardigen voor de eigen publikaties en die van de administraties.

Heeft de minister ter zake reeds een initiatief genomen ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Reeds van bij de start van het kabinet wordt de voornaam van de medewerkers steeds voluit geschreven in briefwisseling en andere publikaties. Deze vraag leunt aan bij de problematiek rond het al dan niet vervrouwelijken van beroepsnamen.

Ik kan in dit verband meedelen dat de Nederlandse Taalunie de opdracht kreeg hierover advies in te winnen, dit onder meer bij de Taaladviescommissie.

ANNE VAN ASBROECK

VLAAMS MINISTER VAN BRUSSELS
AANGELEGENHEDEN EN GELIJKE
KANSENBELEID

Vraag nr. 4 van 23 november 1995 van de heer MICHEL VANDENBUSSCHE

Voornaamvermelding – Navolging initiatief Vlaamse Raad

Op 11 oktober 1995 besliste het bureau van het Vlaams parlement wat volgt.

1. In alle publikaties van het Vlaams parlement wordt, telkens wanneer een persoon wordt vermeld, steeds de voornaam voor de naam voluit geschreven.
2. Met de "voornaam" wordt de eerste officiële voornaam bedoeld, tenzij de betrokkene verkiest de gebruikelijke roepnaam te vermeiden.
3. Met publikaties wordt bedoeld : alle officiële stukken, briefwisseling, mededelingen aan het publiek, interne nota's, enzovoort.
4. Van deze bureaubeslissing wordt onmiddellijk kennis gegeven aan de Vlaamse regering.

Deze laatste bepaling heeft tot doel dat ook de Vlaamse regering een zelfde richtlijn zou uitvaardigen voor de eigen publikaties en die van de administraties.

Heeft de minister ter zake reeds een initiatief genomen ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Het gebruik van de voornaam is belangrijk om vrouwen zichtbaar te maken in de Vlaamse administratie. Ik zie deze actie in het kader van een ruimer gelijke-kansenbeleid binnen de Vlaamse administratie, zodat deze meer vrouwvriendelijk wordt.

Naast een gezamenlijke omzendbrief (waartoe ik mijn collega Luc Van den Bossche, Vlaams minister van Ambtenarenzaken, heb uitgenodigd) lijkt het mij noodzakelijk de ambtenaren te sensibiliseren inzake gebruik van de voornaam. Er komt dan ook een stickercampagne naar de Vlaamse ambtenaren toe, om hen daaraan te herinneren.

Vraag nr. 5 van 24 november 1995 van de heer WALTER VANDENBOSSCHE

Colloquium Bruisend Brussel – Sprekers

Bij schrijven van 7 oktober 1995 werden de leden van de Vlaamse Raad geïnformeerd over het feit dat minister Anne Van Asbroeck op zaterdag 21 oktober zou deelnemen aan een gedachtenwisseling in Haarlem tussen Nederlandse en Vlaamse beleidsvoerders over Brussel.

Uit die briefwisseling blijkt dat de heer Michiel Vandebussche, Vlaams volksvertegenwoordiger, ook het woord zou voeren.

Welke criteria hanteert de minister om bepaalde Vlaamse volksvertegenwoordigers het woord te laten voeren (en derhalve anderen niet) ?

Op welke wijze wordt de representativiteit van de fracties in rekening gebracht bij dergelijke initiatieven ?

Heeft de minister reeds andere initiatieven overwogen waarvoor zij dan andere Vlaamse volksvertegenwoordigers zal aanspreken ?

Antwoord

Het gesprek over de Vlaams-Nederlandse samenwerking en de plaats daarin van Brussel, waarnaar het Vlaams parlamentslid verwijst, werd op mijn initiatief op 21 oktober te Haarlem georganiseerd. Het had geen officieel karakter en paste, samen met enkele andere culturele en informatieve activiteiten, in het multidisciplinair project Bruisend Brussel dat door mijn voorganger Hugo Weckx reeds in verscheidene Europese steden werd gebracht.

Dat ik de heer Michel Vandebussche gevraagd heb om aan het gesprek deel te nemen heeft niet zozeer te maken met zijn huidige functie van Vlaams volksvertegenwoordiger, maar wel met zijn vorige functie als voorzitter van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC). In die positie heeft hij herhaaldelijk gepleit voor een intensere Vlaams-Nederlandse samenwerking en meer bepaald voor de oprichting van een Vlaams-Nederlands huis te Brussel. Zo heeft hij in 1993, in aanwezigheid van de Nederlandse ambassadeur, de ope-

ningstoespraak van het nieuwe zittingsjaar van de VGC-Raad aan dit onderwerp gewijd.

In het kader van het project Bruisend Brussel staan nog verscheidene andere initiatieven op stapel. Het zal van de inhoud en de concrete invulling van de programma's afhangen of hierbij Vlaamse volksvertegenwoordigers zullen worden betrokken. Het ligt zeker niet in mijn bedoeling hierbij één of meerdere fracties te bevoorstellen.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 5)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN, WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 9
van 20 november 1995
van de heer DIDIER RAMOUDT

Vlaamse Dienst voor Agro-Marketing – Publiciteit

Onlangs verscheen in een aantal Vlaamse kranten publiciteit van de Vlaamse Dienst voor Agro-Marketing (VLAM) voor Europees kwaliteitsrundvlees. De advertentie bevatte een telefoonnummer waarop de consument een volledige lijst met de erkende verkooppunten van Europees kwaliteitsrundvlees kan verkrijgen.

1. Kan de VLAM publiciteit voeren in naam van de aangesloten producenten en slagers ?
2. Betekent dit geen discriminatie van de overige producenten die hierbij niet aangesloten zijn ?

Antwoord

Het in de rundvleessector gevoerde promotiebeleid wordt gedragen door de ganse Vlaamse rundvleessector ; zowel in de raad van beheer van Procobeef, als in de permanente werkgroep Runderen van de VLAM, zijn alle geledingen van de sector vertegenwoordigd door afgevaardigden van de representatieve beroepsorganisaties van de sector.

Een op een keurmerk gebaseerde promotiestrategie impliceert automatisch dat de beschikbare middelen vooral worden gebruikt voor de promotie van het keurmerk. De bedoeling is echter dat een dergelijke promotieaanpak het imago van de ganse rundvleessector ten goede komt.

Het EKR-project (Europees kwaliteitsrundvlees) is toegankelijk voor alle producenten en slagers in zoverre de normen van het op de Europese verordening 1318/93 gebaseerde lastenboek worden gerespecteerd. Deze richtlijnen hebben voornamelijk te maken met de traceerbaarheid van het rundvlees door de ganse filie-

re, bijkomende controles op illegale groeistimulatoren en kwaliteitsparameters.

LUC VAN DEN BOSSCHE

MINISTER VICE-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 49
van 12 oktober 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Opleiding verpleegkundige – Overleg

In het antwoord op mijn interpellatie (maart 1995) over de problematiek van de opleiding tot verpleegkundige, citeerde de minister de brief van de toenmalige federale minister van Volksgezondheid, waarin werd gesteld dat het zeer dringende karakter van deze problematiek moet worden gerelativeerd, aangezien het decreet pas op 1 september 1995 in werking treedt en er dus drie schooljaren zullen verlopen vooraleer de eerste graden kunnen worden verleend.

Heeft de minister al stappen gezet met het oog op dit overleg ? Zo ja, wat is het resultaat hiervan ?

Zo neen, wanneer en hoe zal deze overlegprocedure starten ?

Antwoord

Op 27 juli 1995 heb ik een brief gestuurd naar de heer Marcel Colla, federaal minister van Pensioenen en Volksgezondheid waarin, naast de fundamentele vraag over de bevoegdheidsverdelende regels ter zake, ook de pragmatische kwestie van de aanpassing van de federale regelgeving aan de door de Gemeenschappen uitgereikte diploma's. Tot op heden heb ik op deze brief geen antwoord mogen ontvangen. Ik heb daarom een dringende vraag aan collega Colla gericht om op deze brief alsnog een antwoord te verstrekken. Ik zal niet nalaten het parlementslid in kennis te stellen van dit antwoord en van de verdere ontwikkeling van deze aangelegenheid.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 16
van 22 november 1995
van de heer JOHAN MALCORPS

Vlarem – Circuits

In artikel 5.32.10.2 van het besluit van de Vlaamse regering houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne, verschenen in het Staatsblad van

31 juli 1995 (Vlarem II bis), worden verbods- en afstandsregels opgelegd voor wedstrijden, test- en oefenritten die niet volledig op de openbare weg of openbare waterweg plaatsvinden. De tekst wijkt op enkele punten af van de bepalingen opgenomen in de vroegere versie van Vlarem II.

Betekent dit dat in feite een derde klasse wordt ingevoerd van inrichtingen waar slechts éénmaal per jaar een wedstrijd plaatsvindt en waarbij dan geen afstands-bepalingen meer gelden tegenover stiltebehoevende inrichtingen, woongebieden, natuurreservaten en dergelijke? Zo ja, wat zijn de redenen voor een dergelijke soepele opstelling, rekening houdende met het feit dat ook éénmalige evenementen de nodige schade kunnen toebrengen aan natuurgebieden, of ernstige overlast kunnen veroorzaken voor omwonenden?

Antwoord

Omlopen niet volledig gelegen op de openbare weg, waarop ten hoogste eenmaal per jaar een wedstrijd plaatsvindt, zijn volgens rubriek 32, 9, 1° inderdaad ingedeeld als een klasse 3-inrichting. Deze inrichtingen moeten niet voldoen aan de in artikel 5.32 10.2 van Titel II van het Vlarem bepaalde afstandsregel.

De Vlaamse regering is immers van mening dat – mits naleving van de algemene en sectorale milieuvorwaarden – door het eenmalig organiseren van dergelijke wedstrijden, het niveau van normale milieu- of burenhinder niet zal worden overschreden.

Vraag nr. 18 van 22 november 1995 van mevrouw BRIGITTE GROUWELS

Nederlandstalige beroepsopleiding Brussel – Jonge werklozen

Uit gegevens mij verstrekt door minister Picqué, blijkt dat op 5 oktober 1995 (momentopname) het Brussels Hoofdstedelijk Gewest 5384 jonge uitkeringsgerechtigde volledig werklozen (< 25 j.) telde die langer dan 1 jaar ingeschreven zijn, waarvan 2220 van vreemde nationaliteit en 2347 jonge UVW's (< 25 j.) die langer dan 2 jaar ingeschreven zijn, waarvan 1143 van vreemde nationaliteit.

In het raam van de bevoegdheid van de minister inzake beroepsopleiding, had ik graag vernomen:

1. hoeveel van deze jongeren aanvullende opleidingen in het Nederlands volgen;
2. het aantal jongeren van vreemde nationaliteit dat dergelijke opleidingen volgt.

Antwoord

93 werkzoekenden uit het Brussels Gewest volgden eind november '95 een opleiding in een beroepsopleidingscentrum in Vlaanderen. Hiervan hadden er 6 niet de Belgische nationaliteit.

Van deze werkzoekenden waren er 24 onder de 25 jaar, waarvan er één een vreemde nationaliteit heeft.

Aangezien de werkzoekenden van buiten Vlaanderen worden ingeschreven als vrije werkzoekenden in ons informatiesysteem, is de juiste werkloosheidscategorie van deze werkzoekenden niet bekend.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 25 van 17 november 1995 van de heer MANDUS VERLINDEN

's Hertogenmolens Aarschot – Maatregelen

Ik verwijs naar mijn schriftelijke vragen van 8 maart 1995 (nr. 76 aan minister Johan Sauwens en nr. 51 aan minister Wivina Demeester – zie Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 12 van 11 april 1995 – beide beantwoord na ontbinding). In de antwoorden werd enerzijds gesteld dat de nodige initiatieven tot restauratie van dit unieke monument slechts kunnen worden genomen indien de eigendomsoverdracht een feit is (minister Johan Sauwens) en werd anderzijds de bereidwilligheid van de federale minister van Wetenschapsbeleid en Infrastructuur vastgesteld om de 's Hertogenmolens in Aarschot over te dragen aan de Vlaamse Gemeenschap (minister Wivina Demeester), maar verder werd er niets ondernomen.

Ik breid mijn vraag hierbij dan ook verder uit.

Indien ik bovenvermelde antwoorden goed analyseer, betekent dit dat 's Hertogenmolens vermoedelijk gedoemd is om te verdwijnen!

In een recent artikel in het tijdschrift Knack (Nr. 29/30 van 19 juli – 1 augustus op blz. 28) "De molen moet draaien", wordt eraan herinnerd dat de heer Johan Sauwens jaren geleden voor enkele miljoenen instandhoudingswerken heeft laten uitvoeren, in afwachting van de overdracht. Het dreigt echter weggesmeten geld te zijn, indien binnen afzienbare tijd niet de serieuze restauratiewerken kunnen beginnen, gaat het artikel verder, eraan toevoegend dat het de grootste watermolen van Vlaanderen is, een monument uit de zestiende eeuw! Achterstallige huur die de Vlaamse Gemeenschap nog aan de staat moet betalen, wordt als oorzaak van het uitblijven van de overdracht der monumenten gesuggereerd!

1. Waarom werd op 25 januari 1995 de overdracht van monumenten naar gemeenschappen en gewesten door het ministerieel comité voor institutionele hervormingen niet aanvaard?
2. Wat wordt er concreet gedaan om, na meer dan tien jaar immobilisme in dit domein, totaal verval van de betrokken monumenten te vermijden?
3. Welke initiatieven heeft de minister genomen om uit deze patstelling te geraken?
4. Welke initiatieven heeft de minister genomen om de federale regering te wijzen op haar verplichting

deze niet overgedragen monumenten intussen te onderhouden en zo nodig te restaureren ?

Antwoord

De Vlaamse regering heeft de nodige stappen gezet om de overdracht van de 's Hertogenmolens te Aarschot naar de Vlaamse Gemeenschap door te voeren.

Deze overdracht is geregeld bij koninklijk besluit van 28 november 1995 (Belgisch Staatsblad van 9 december 1995), zodat de Vlaamse Gemeenschap nu pas bevoegd is om de maatregelen te nemen die nodig zijn.

Vraag nr. 30 van 17 november 1995 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Uitbreiding verzorgingsinstellingen – Kwaliteitsnormen

Geregeld vragen instellingen (zoals ziekenhuizen, rustoorden, rust- en verzorgingstehuizen) uitbreiding van hun voorzieningen aan.

In de administratie hanteert men als normen het aantal inwoners, het aantal zorgbehoevenden, het vastgestelde aantal bedden, ... in een bepaalde gemeente en/of regio.

In het regeerakkoord wordt gesteld dat kwaliteit als parameter belangrijk is. Voor bestaande initiatieven die uitbreiding vragen is dit allicht meetbaar.

Worden er in de bevoegdheidssector van de minister kwaliteitsnormen gehanteerd bij nieuwe initiatieven en uitbreidingsaanvragen van bestaande initiatieven ?

Wordt er met verslagen, bewonersraden, inspecties, klachtendiensten, ... rekening gehouden als element voor kwaliteitscontrole ?

Zijn er nog andere hanteerbare parameters in verband met kwaliteit om de doelstellingen ter zake te bereiken ?

Antwoord

Voor de ouderenvoorzieningen kan ik het Vlaams parlementslid het volgende meedelen.

Het parlementslid dient een onderscheid te maken tussen de verschillende procedures die in de sector van de rusthuizen van toepassing zijn, m.n. de voorafgaande vergunning, de subsidiëring van de investeringsverrichtingen en de erkenning.

In de initiële procedure, die de voorafgaande vergunning is, wordt in hoofdzaak nagegaan of er behoefte is aan het voorgestelde project. Daartoe wordt het getoetst aan programmacijfers die worden berekend op het niveau van de gemeente, evenals op dit van de regio. Wat de rusthuizen betreft, wordt er ook rekening gehouden met de doelgroep waarop het project zich richt. Voor serviceflatgebouwen geldt ook het functionele verband met een erkende ouderenvoorziening.

In deze fase is het heel moeilijk om reeds kwaliteitselementen in te passen. Nieuwe initiatieven hebben immers nog geen referentiebasis. Daarenboven heeft de kwaliteit van een voorziening te maken met de kwa-

liteit van de mensen die er daadwerkelijk voor instaan. Dit is moeilijk te beoordelen op basis van een beheersinstantie die de voorafgaande vergunning aanvraagt, dit kan een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, een VZW of een vennootschap zijn.

Ik stel mij de vraag hoe een beheersinstantie in staat zou zijn een sluitende kwaliteitsgarantie te bieden inzake een toekomstige exploitatie, zeker wanneer het om een nieuwe initiatiefnemer gaat. Bij de initiatieven die uitbreiden of een bijkomend project willen realiseren bestaat die referentie echter wel. De vraag is hier echter hoe a priori kwaliteitsnormen gehanteerd kunnen worden. Want ook hier zijn noch het personeel, noch de infrastructuur al aanwezig. Een uitgeschreven zorgconcept dat in de toekomstige voorziening, afdeling of uitbreiding zal worden toegepast, biedt evenmin een sluitende garantie.

Ik geloof dat de procedure van de voorafgaande vergunning het best zijn programmakarakter behoudt. Dit aspect zou zelfs nog meer verfijnd moeten worden, zodat nog nauwkeuriger dan nu het geval is de nood aan bepaalde voorzieningen kan gemeten worden. Onderzoek hierrond is aan de gang. Daarnaast kan bij het verlenen van de voorafgaande vergunning de netwerking of de clustervorming van verschillende vormen van ouderenvoorzieningen worden ingecalculereerd. Dit biedt volgens mij meer garanties op kwaliteit dan sterk geïsoleerd werkende initiatieven.

Een tweede procedurefase betreft de investeringsverrichtingen via het Vlaams Investeringsfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (VIPA). Dit luik ressorteert onder de bevoegdheid van mijn collega van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid. Allereerst dient gesteld dat voor de rusthuizen het subsidiëren van de bouw van nieuwe voorzieningen een zeer lage prioriteit heeft. Het zal hier bijgevolg hoofdzakelijk gaan over de uitbreiding van bestaande rusthuizen, over aanpassings- en uitbreidingswerken of vervangingsnieuwbouw. Met andere woorden, de bouwheren zijn hier steeds bekend en kunnen dus op hun merite worden geëvalueerd.

Ook voor andere voorzieningen, zoals dagverzorgingscentra en dienstencentra, gaat het steeds over initiatiefnemers die reeds in de sector van de rusthuizen actief zijn.

Voor het beoordelen van de masterplannen en subsidiebeloften werden een aantal criteria ontwikkeld om de projecten te evalueren naar maatschappelijke relevantie (cfr. p. 89 van de brochure van het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden). De criteria die daarbij duidelijk naar kwaliteitsaspecten verwijzen zijn de analyse van het functioneren van eventuele bestaande projecten van dezelfde initiatiefnemer (criterium 2) ; het sociaal georiënteerd zijn naar opnamebeleid, werking en kostprijs (criterium 3) ; het aanwenden van bijzondere therapieën of methodieken inzaken opvang, verzorging of verpleging van ouderen (criterium 7).

De belangrijkste kwaliteitscomponent is echter aanwezig in de derde procedurestap, namelijk die van de erkenning. De erkenning is afhankelijk van de naleving van formeel gestelde erkenningsnormen. Deze hebben

zowel betrekking op de rechten en vrijheden van de bewoner, de inspraak via bewonersraad, de klachtenbehandeling, de contractuele verbintenis tussen de bewoner of zijn vertegenwoordiger en de beheersinstantie, de infrastructurele normen, brandveiligheid, personeelsomkadering, boekhouding, administratieve verplichtingen... Er worden dus heel wat elementen onderzocht die te maken hebben met de voorwaarden om als rusthuis goed te kunnen functioneren.

Het is mijn visie dat ook moet worden nagegaan of de aanwezige middelen ook voldoende kwaliteit genereren. Kwaliteit die wordt uitgedrukt, waargemaakt in de verzorging en het welzijn van de bewoners. Want uiteindelijk draait het daarom. Ik wil dan ook stimulansen geven om een kwaliteitsgerichte normering en inspectie tot stand te brengen. Een bekommernis die eveneens leeft bij mijn administratie, waar onder andere wordt gewerkt aan een zogenaamd kwaliteitsdecreet.

Wat de andere verzorgingsinstellingen (ziekenhuizen, psychiatrische verzorgingstehuizen, ...) betreft, moet ik het parlementslid verwijzen naar mevrouw Wivina Demeester, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

Vraag nr. 37
van 22 november 1995
van mevrouw NELLY MAES

Polyvalente centra welzijnswerk – Evaluatie

De uitbouw van polyvalente centra in Vlaanderen had onder meer tot doel overlapping en versnippering in het welzijnswerk te bestrijden.

Kan de minister een vergelijkend overzicht per provincie verstrekken van de vroegere situatie met afzonderlijke centra en van de huidige situatie met polyvalente centra ?

In welke gemeenten kwam het tot de vorming van één enkel polyvalent centrum met diverse initiatieven ?

Hoeveel centra blijven geïsoleerd achter ?

Antwoord

Als bijlage vindt het Vlaams parlementslid een vergelijkend overzicht per provincie van de voorzieningen die momenteel zijn erkend als ambulante polyvalent centrum voor algemeen welzijnswerk (28 voorzieningen) en als residentiële polyvalent centrum voor algemeen welzijnswerk (23 voorzieningen). Bij elk polyvalent centrum wordt telkens aangegeven hoe de vroegere situatie met afzonderlijke centra eruit zag.

(De bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van de Vlaamse Raad – red.)

In de volgende gemeenten kwam het tot de vorming van één enkel polyvalent centrum met diverse initiatieven :

1. Wat de ambulante polyvalente centra voor algemeen welzijnswerk betreft :

Brussel, Herentals, Lier, Mortsels, Mechelen, Willebroek, Leuven, Hasselt, Oostende, Kortrijk, Roeselare, Torhout, Izegem, Menen, St.-Niklaas, Dendermonde, Aalst, Geraardsbergen, Eeklo.

2. Wat de residentiële polyvalente centra voor algemeen welzijnswerk betreft :

Brussel, Geel, Mechelen, Kessel-Lo, Aarschot, Hasselt, Beringen, Maasmechelen, Lommel, Oostende, Kortrijk, St.-Niklaas, Dendermonde, Geraardsbergen.

Momenteel blijven er nog 30 ambulante polyvalente centra en 26 residentiële polyvalente centra geïsoleerd achter.

II. VRAGEN VAN DE LEDEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. Art. 80, 5)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN, WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 2
van 18 oktober 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Flanders – Objectiviteit

In het jongste nummer van Flanders valt het op hoe, in een artikel over de verkiezingen van het Vlaams parlement, de verschillende partijen allemaal worden opgesomd met de omschrijving die ze doorgaans zelf gebruiken om zich kenbaar te maken. Zo bijvoorbeeld de "Groenen" voor Agalev, de "democratische Vlaams-nationalisten" voor de Volksunie, "de liberalen" van de VLD, enzovoort. Het Vlaams Blok, dat zichzelf doorgaans bestempelt als Vlaams-nationale, nationalistische of onafhankelijkheidspartij, wordt evenwel omschreven als "the radical right-wing Vlaams Blok".

Kan de minister mij meedelen waaraan dit verschil van behandeling te wijten is ?

Waarom wordt de Union des Francophones braafjes omschreven als "the French-language United Party", en niet als de partij van Franstalige imperialisten ?

Moet een tijdschrift als Flanders niet een zo strikt mogelijke objectiviteit aan de dag leggen bij de redactie van artikels, ook al worden die door buitenstaanders gepleegd, of moet in dat geval niet duidelijk worden gemaakt dat de bijdrage niet onder de verantwoordelijkheid valt van de redactie ?

REGISTER

Vraag nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie				
2	18.10.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Flanders – Objectiviteit</i>	163
9	20.11.1995	D. Ramoudt	<i>Vlaamse Dienst voor Agro-Marketing – Publiciteit</i>	160
10	23.11.1995	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vlaanderen-Nederland – Hulpverlening</i>	115
L. VAN DEN BOSSCHE, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken				
49	12.10.1995	R. Van Cleuvenbergen	<i>Opleiding verpleegkunde – Overleg</i>	160
13	17.11.1995	K. Van Dijck	<i>Non-discriminatiebeleid – Schoolverzuim en leerlingen spreiding</i> .	115
14	17.11.1995	J. De Roo	<i>Deeltijdse terbeschikkingstelling – Vervangingsvoorwaarden</i> . . .	116
15	17.11.1995	M. Verlinden	<i>ARGO's en LOGGO's – Evaluatie en beleidsbijstelling</i>	117
16	20.11.1995	E. Van Vaerenbergh	<i>Onderwijzend personeel – Politiek verlof</i>	118
17	22.11.1995	D. Ramoudt	<i>Bestuur Leerlingenvervoer – Diplomaniveau</i>	118
18	22.11.1995	D. Ramoudt	<i>Bestuur Leerlingenvervoer – Opleidingen</i>	119
19	22.11.1995	B. Vandendriessche	<i>Onvolledige lagere scholen – Omzendbrief</i>	119
20	23.11.1995	M. Vandebussche	<i>Voornaamvermelding – Navolging initiatief Vlaamse Raad</i>	120
21	24.11.1995	D. Ramoudt	<i>Toewijzing schoolbusritten – Dagprijs en loonkosten</i>	120
22	24.11.1995	J. Gabriels	<i>Huisartsen in beroepsopleiding – Inschrijving universiteit</i>	121
23	24.11.1995	J. Gabriels	<i>Huisartsen in beroepsopleiding – Examens</i>	121
25	24.11.1995	S. Platteau	<i>Druggebruik op school – Maatregelen</i>	122
26	24.11.1995	S. Platteau	<i>Hogeschooldecreet – Beperking vastbenoemd personeel</i>	123
27	24.11.1995	K. Van Overmeire	<i>Lager onderwijs Ronse – Vreemdelingen</i>	124
T. KELCHTERMANS, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling				
14	13.11.1995	A. Van Nieuwkerke	<i>Assebroekse Meersen Brugge – Aankoopbeleid</i>	125
15	17.11.1995	M. Verlinden	<i>Regio Aarschot – Werk, industriezones en wegen</i>	125
16	22.11.1995	J. Malcorps	<i>Vlarem – Circuits</i>	160
17	22.11.1995	C. Verwimp-Sillis	<i>Manhovebos Bever – Ontbossing</i>	127
18	22.11.1995	B. Grouwels	<i>Nederlandstalige beroepsopleiding Brussel – Jonge werklozen</i> . .	161
20	23.11.1995	P. Desmet	<i>Grensoverschrijdende mestproblematiek – Vlaanderen en Wallonië</i> .	127
21	23.11.1995	V. Dua	<i>Bosdecreet – Beheersplannen</i>	128
22	23.11.1995	V. Dua	<i>Bosdecreet – Subsidiëring</i>	129

W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

6	13.11.1995	F. Vermeiren	<i>Regeringsgebouwen Martelaarsplein – Stedebouw</i>	130
7	17.11.1995	C. Decaluwé	<i>Verwijlintresten – Omvang en maatregelen</i>	131
9	23.11.1995	M. Vandenbussche	<i>Voornaamvermelding – Navolging initiatief Vlaamse Raad</i>	133

E. BALDEWIJNS, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

5	24.11.1995	M. Verlinden	<i>A2 Aarschot-Gelrode – Geluidshinder</i>	134
23	13.11.1995	J. De Meyer	<i>N49 Antwerpen-Zelzate – Omvorming tot autosnelweg</i>	134
24	17.11.1995	J. De Roo	<i>Interelectra – Exploitatie windturbinepark Zeebrugge</i>	135
25	17.11.1995	M. Olivier	<i>Wegenwerken A17 en N58 – Stand van zaken</i>	135
26	17.11.1995	F. Creyelman	<i>Bruggen Netekanaal Lier – Staat</i>	136
27	17.11.1995	M. Verlinden	<i>Regio Aarschot – Werk, industriezones en wegen</i>	136
28	20.11.1995	B. Vandendriessche	<i>Baggerproblemen Bovenschelde Gentbrugge – Stand van zaken</i>	137
29	22.11.1995	J. Geysels	<i>De Lijn en Brussel – Abonnementenintegratie</i>	138
30	22.11.1995	P. Lachaert	<i>Parking Arsenaal Gentbrugge – Aanwijsborden</i>	138
31	22.11.1995	J. De Meyer	<i>IMALSO – Toekomst</i>	138
32	23.11.1995	M. Vandenbussche	<i>Voornaamvermelding – Navolging initiatief Vlaamse Raad</i>	139
33	23.11.1995	C. Verwimp-Sillis	<i>LM-Cars Overijse – Bouw- en milieuvergunning</i>	139
34	23.11.1995	M. Olivier	<i>Leieproject revalorisatie baggerspecie – Evaluatie</i>	140

E. VAN ROMPUY, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

7	17.11.1995	M. Verlinden	<i>Regio Aarschot – Werk, industriezones en wegen</i>	141
8	17.11.1995	M. Verlinden	<i>Lokale TV – Subsidiëring</i>	142
10	20.11.1995	K. Van Overmeire	<i>BRTN Ter zake – Vlaams Blok</i>	143
11	22.11.1995	J. Geysels	<i>Rationeel energieverbruik – Vlaams Interdepartementaal Comité</i>	143
12	22.11.1995	J. Geysels	<i>Rationeel energieverbruik – ENOVER</i>	144
13	22.11.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Afrikaans televisienet in Zuid-Afrika – Steun</i>	145
14	23.11.1995	M. Vandenbussche	<i>Voornaamvermelding – Navolging initiatief Vlaamse Raad</i>	145
15	23.11.1995	B. Grouwels	<i>TV Brussel – Samenwerkingsmogelijkheden</i>	146

L. PEETERS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

16	14.09.1995	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gemeentelijk veiligheidspersoneel – Minimumlengte</i>	146
14	17.11.1995	E. Van Vaerenbergh	<i>Gemeentelijk referendum – Initiatieven</i>	149
15	17.11.1995	J. De Roo	<i>Interelectra – Exploitatie windturbinepark Zeebrugge</i>	149
17	23.11.1995	E. Van Vaerenbergh	<i>PWA-statuten – Bevoegdheid gemeenteraad</i>	150
18	23.11.1995	V. Heeren	<i>Huur sociale woning – Eigendomsvoorwaarde en echtscheiding</i>	150

L. MARTENS, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

21	13.11.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Bibliotheken Wezembeek-Oppem en Wemmel – Nederlandse boeken</i>	151
22	17.11.1995	D. Ramoudt	<i>Comités bijzondere jeugdzorg – Personeelsbestand</i>	151
23	17.11.1995	M. Olivier	<i>Comités bijzondere jeugdzorg – Problemen</i>	152
24	17.11.1995	M. Verlinden	<i>Werken voor kerkfabrieken – Erelonen</i>	153
25	17.11.1995	M. Verlinden	<i>'s Hertogenmolens Aarschot – Maatregelen</i>	161
26	17.11.1995	C. Van Eyken	<i>OCMW's Brusselse randgemeenten – Benoeming voorzitters</i>	153
27	17.11.1995	R. Van Walleghem	<i>Filmfestival van Vlaanderen – Uitreiking Guldensporenprijs</i>	154
28	17.11.1995	K. Van Dijck	<i>Taalgebruik – Vlaamse Milieumaatschappij</i>	154
29	17.11.1995	R. Van Cleuvenbergen	<i>Opvanggezinnen – Leeftijdsgrens opvangpersoon</i>	154
30	17.11.1995	R. Van Cleuvenbergen	<i>Uitbreiding verzorgingsinstellingen – Kwaliteitsnormen</i>	162
31	20.11.1995	N. Maes	<i>Ledenbestand culturele verenigingen – Centralisatie en privacy</i>	155
32	20.11.1995	N. Maes	<i>Reorganisatie Kind en Gezin – Landelijke gemeenten</i>	155
33	20.11.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Themadag Thuiswerkende Ouders – Ministeriële belangstelling</i>	156
34	20.11.1995	K. Van Dijck	<i>Trefcentrum Op-Weule Sint-Lambrechts-Woluwe – Afwerking</i>	156
35	22.11.1995	N. Maes	<i>Jeugdwerkbeleidsplannen – Faciliteitengemeenten</i>	157
36	22.11.1995	N. Maes	<i>Lokale integratiecentra – Financiering</i>	158
37	22.11.1995	N. Maes	<i>Polyvalente centra welzijnswerk – Evaluatie</i>	163
38	22.11.1995	P. Ceysens	<i>Hoge Raad voor de Derde Leeftijd – Ledenvernieuwing</i>	158
39	23.11.1995	M. Vandenbussche	<i>Voornaamvermelding – Navolging initiatief Vlaamse Raad</i>	158

A. VAN ASBROECK, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid

4	23.11.1995	M. Vandenbussche	<i>Voornaamvermelding – Navolging initiatief Vlaamse Raad</i>	159
5	24.11.1995	W. Vandenbossche	<i>Colloquium Bruisend Brussel – Sprekers</i>	159